Legaal wapenbezit en gebruik onder burgers

Bloemlezing

Inhoudsopgave

Voorwoord 4
Context en de aanpak 5

Waarom is het actualiseren van de aanpak rond legaal wapenbezit onder burgers van belang? 6
Zienswijzen over wapenbezit en gebruik in Nederland 11

A. Burgers moeten geen wapens bezitten en gebruiken 12
B. Burgers mogen wapens bezitten 14
C. Gedachten over wapens voor burgers t.b.v. bepaalde doeleinden 15
D. Zienswijzen over typen wapens en wapenhulpmiddelen 37
Volautomatische wapens 37
Semi automatische wapens 38
Kanonnen 38
Luchtdrukwapens en airsoftwapens 38
Geluidsdempers 41
E. Zienswijze over het aantal wapens 43
Maatschappelijke trends en ontwikkelingen 44

A. Algemenen ontwikkelingen 45
B. Geopolitieke ontwikkelingen 46
C. Toename geweld in maatschappij/ normalisering geweld. 47
D. Verminderd vertrouwen in de overheid 49
E. Gevoelens van onveiligheid 50
F. Gevoelens van achterdocht 51
G. Behoefte aan zelfverdediging 52
H. Invloeden van sociale media 53
I. Makkelijke beschikbaarheid wapens 54
J. Technologische ontwikkelingen m.b.t. wapens 55
K. 3d geprinte wapens 57
L. Luchtdrukwapens 58
M. Onklaar gemaakte/ ongeschikt gemaakte wapens werkzaam maken 59
N. Ontwikkelingen in specifieke sectoren 60
Knelpunten en oorzaken daarvan 62

A. Wapenbezit en gebruik kan leiden tot persoonlijke en maatschappelijke schade 63
Zelfdoding 63
Bedreiging en gevoelens van onveiligheid 63
Moord 64
Schieten tijdens evenementen met publiek 65
(Onbedoelde) incidenten met wapens 65
Weinige problemen en incidenten 66
B. Het onvoldoende testen van psychische gesteldheid baart zorgen 67
C. Openheid die mensen durven te geven (rondom psychische gesteldheid) 72
D. Risico's samenhangend met jagen 73
De risico's van jagen in dichtbevolkt Nederland 73
Tradities in de jacht 73
E. Onduidelijkheid over de definitie 'schietsport' en duiding van schietsportdisciplines 74
F. Administratieve lasten 75
G. Illegaal wapenbezit dat invloed

heeft op legaal wapenbezit 77
Illegaal algemeen 77
Oorlog Oekraïne 78
Het opsporen van illegale wapens 78
Geen zicht op munitie 78
H. Discrepantie tussen Nederlandse regelgeving en internationale regelgeving 81
I. Handhaving 82
Er is goede handhaving 82
Er is doorgeslagen handhaving/ te strenge controles 82
Er is onvoldoende/ onjuiste handhaving 83
Er is gebrek aan goede informatie-uitwisseling bij handhaving 84
Er is weerstand tegen handhaving 84
De term 'gering twijfel' is lastig in de handhaving 84
Het kennisniveau van de politie is te laag 85
De capaciteit van de politie is te laag 86
Er heerst de vraag of de handhavende taak van legale vuurwapens belegd moet zijn bij de politie 87
J. Soorten wapens worden 'ongelijk behandeld' in het huidige systeem 88
Luchtdrukwapens/ airsoft 88
Geluidsdempers 89
K. Regelgeving 90
Regelgeving is goed 90
Regelgeving is niet goed/ onduidelijk/ achterhaald 90
L. Wapenbezitters zien onvoldoende hun uitzonderingspositie 95
M. Verantwoordelijkheidsverdeling 96
Verantwoordelijkheid wapenbezitters 96
Verantwoordelijkheid verenigingen 97
De rol van sociale controle bij legaal wapenbezit 98
N. Het ontbreken van een proefbank 99
O. Eisen aan wapenbezitters 100
Algemeen 100
Geldigheidsduur 101
Strafblad 101
Schietbeurten 101
Opleiding/ vaardigheden 101
Psychische gesteldheid 102
Leeftijdsgrens 103
Lid bij vereniging 104
P. Opleiding (en kennis over wapens) 105
Wapenbezitter 105
Wapenhandel 105
Rijksoverheid 105
Q. Strafmaat 106
Strafmaat tussen bezitters en wapen ombouwers 106
R. Regelreflex van toepassing bij incidenten met legale wapens 107
S. Thuisbezit van wapens 108
T. Risico's met introducees 111
Gedachten over verbeteringen **112**

Voorwoord

Voor u ligt de bloemlezing 'Legaal wapenbezit en gebruik onder burgers'. Deze bloemlezing bevat citaten die bij elkaar genomen een breed beeld geven van de opvattingen en ervaringen van stakeholders rondom dit legaal wapenbezit en gebruik en munitie, evenals van de factoren die bijdragen aan het ontstaan en voortbestaan van het huidige stelsel van legaal wapenbezit. De geraadpleegde stakeholders komen uit het brede veld van dit thema. We interviewden mensen uit onder meer de werelden van jacht, schietsport, verzamelaars, wapenhandelaren, ministeries, provincies, omgevingsdiensten, Douane, Politie, natuur- en dierenorganisaties en slachtofferadvocaten.

De bloemlezing is een tussenproduct in het traject van beleidsontwikkeling over legaal wapenbezit en het gebruik door burgers. De inbreng van stakeholders is hierbij van grote waarde geweest. Met hun medewerking en door het delen van hun ideeën en inzichten is een rijk palet aan perspectieven ontstaan. Ook in de vervolgstappen van dit beleidstraject worden stakeholders betrokken. Uit de citaten komt naar voren dat een actualisering en herijking van alle facetten van het stelsel relevant is.

Legaal wapenbezit en gebruik onder burgers staat al geruime tijd in de maatschappelijke belangstelling. Incidenten met vergunninghouders waarbij slachtoffers vallen, leiden tot vragen en bezorgdheid in de samenleving. Hierbij komt ook de vraag naar voren of beleid en regelgeving voor wapenvergunningen nog passend zijn en aansluiten op de huidige samenleving. Deze ontwikkelingen doen zich voor tegen de achtergrond van bredere maatschappelijke thema's, zoals polarisatie, vertrouwen in overheidsinstituties, toename en normalisatie van maatschappelijke geweld en veiligheidsbeleving.

Het doel van deze bloemlezing is om inzicht te geven in zienswijzen, trends, zorgen, ervaringen, uitdagingen en risico's rondom legaal wapenbezit en gebruik onder burgers. De verzamelde inzichten kunnen dienen als vertrekpunt voor verbetering van het stelsel door betrokken partijen, waaronder vergunninghouders, overheidsorganisaties en beleidsmakers.

Om het vraagstuk vanuit diverse invalshoeken te belichten, zijn gesprekken gevoerd met meer dan 80 stakeholders. Zij hebben op basis van hun ervaringen en expertise hun zienswijzen gedeeld op legaal wapenbezit. De opbrengsten van de gesprekken met stakeholders zijn in deze bloemlezing thematisch geordend en weergegeven in de vorm van citaten. Het betreft de perceptie van stakeholders; er is geen sprake van feitelijke toetsing.

De bloemlezing biedt een indruk van de complexiteit van het vraagstuk en de uiteenlopende overwegingen die daarin meespelen. Sommige bevindingen zullen herkenning oproepen, andere kunnen nieuw of verrassend zijn. Uit de gesprekken blijkt dat al op veel terreinen wordt ingezet op zorgvuldige uitvoering van beleid. Zichtbaar wordt dat er tekortkomingen worden ervaren ten aanzien van de inzet en betrokkenheid van zowel de overheidsdiensten als de wapenverenigingen. Tegelijkertijd wordt bij de geïnterviewden ruimte gevoeld om de samenwerking te verbeteren en het toezicht en bestaand beleid te herzien. Maar er wordt bij de interviewden ook ruimte gevoeld om samenwerking te verbeteren, en het toezicht en bestaand beleid en regelgeving te herzien waar nodig.

Zoals aangegeven staat de bloemlezing niet op zichzelf, maar vormt het de opmaat naar een volgende stap in de beleids-ontwikkeling: een analyse van onderliggende oorzaken van deze knelpunten en zorgen, en de onderlinge verbanden daartussen. Op basis van de citaten en de thema's die daar uit oprijzen kunnen verdere inzichten worden ontwikkeld. Meer informatie over de totstandkoming van deze bloemlezing en de vervolgstappen is te vinden in het volgende hoofdstuk, dat ingaat op de context en de aanpak die we hanteren voor de beleidsontwikkeling.

Context en de aanpak

Waarom is het actualiseren van de aanpak rond legaal wapenbezit onder burgers van belang?

Legaal wapenbezit onder burgers is een onderwerp dat al geruime tijd aandacht vraagt binnen beleid en samenleving. Het stelsel voor legaal wapenbezit in Nederland is meer dan honderd jaar geleden ontstaan vanuit bepaalde normen, uitgangspunten en verwachtingen die het bezit en gebruik van vuurwapens door burgers op beperkte schaal mogelijk moest maken. Hierbij is een afweging gemaakt tussen de belangen van de burgers die wilden beschikken over vuurwapens, veelal jagers en leden van vrijwillige militaire korpsen, en de belangen van de rest van de samenleving. De gevaarzetting van vuurwapens en de maatschappij zijn sindsdien sterk veranderd. Dit roept vragen op in hoeverre het huidige legaal wapenbezit nog in lijn is met de oorspronkelijke intenties van de wetgever. Tegelijkertijd laten signalen uit de samenleving zien dat er zorgen leven over de manier waarop de balans tussen verschillende belangen op dit moment uitwerkt. Vanuit de uitvoeringsdiensten wordt de vraag gesteld in hoeverre de risico's voor de samenleving afdoende kunnen worden beperkt en of de schaarse capaciteit van de politie hiervoor moet worden ingezet.

De context waarin het stelsel functioneert is de afgelopen jaren veranderd. Burgers geven blijk van toegenomen zorgen en discussies over veiligheid, geweldsincidenten en de rol van vuurwapens hierin.
Ook is er sprake van maatschappelijke ontwikkelingen zoals polarisatie, wantrouwen richting overheids-instituties en ontwikkeling van nieuwe technologieën rondom wapens. Deze ontwikkelingen vormen de aanleiding voor een hernieuwde en brede verkenning van hoe legaal wapenbezit in Nederland wordt beleefd en ervaren, en welke afwegingen hieraan ten grondslag liggen, en of er aanleiding is om het beleid en de regelgeving te herzien.

In het kader van deze verkenning is gekozen voor een aanpak waarin wordt gestart met het in kaart brengen van perspectieven en inzichten van de betrokken organisaties en belanghebbenden. Het traject rust op principes en methodieken van het Beleidskompas en opgavegericht werken. Dit houdt in dat beleidsvorming niet begint met het formuleren van een overheidsvisie, maar met het ophalen van inzichten vanuit verschillende invalshoeken in de samenleving, waaronder vergunninghouders, toezichthouders, handhavers, beleidsmakers en andere relevante stakeholders. Deze aanpak biedt ruimte voor het in kaart brengen van gedeelde inzichten, verschillen in opvattingen en mogelijke aangrijpingspunten voor verbetering.

Het doel van deze werkwijze is om tot een breed overzicht te komen van ervaring en beleving op legaal wapenbezit onder burgers, om van daar uit via diverse stappen tot eventueel hernieuwd beleid te komen.
Een belangrijk onderdeel in de werkwijze is deze bloemlezing, waarin citaten van geconsulteerde stakeholders zijn verzameld die gezamenlijk een breed beeld geven van de verschillende visies, ervaringen en waarnemingen.

Stappen in de aanpak

Het traject rond de actualisering van inzichten over legaal wapenbezit onder burgers is opgezet volgens de methodiek van het Beleidskompas en een opgavegerichte benadering. Deze methodiek biedt een leidraad om complexe maatschappelijke vraagstukken vanuit meerdere perspectieven te verkennen en te komen tot gedragen en onderbouwde inzichten en oplossingsrichtingen.

Zoals aangegeven streven we naar zoveel mogelijk gezamenlijkheid. We willen de verschillende stappen waar mogelijk en zinvol samen met de relevante omgeving zetten.

In deze aanpak worden een analysefase en een synthesefase onderscheiden. De analysefase is gericht op het verkrijgen van inzicht in de ervaringen, trends, zorgen en onderliggende factoren rondom legaal wapenbezit. Het doel van de analysefase is het analyseren van de meerdere perspectieven op legaal wapenbezit onder burgers, enerzijds via de beleving van de omgeving en anderzijds via feiten en cijfers. De bloemlezing is één van de centrale producten in deze fase.

De stappen in de analysefase zijn als volgt:

- opstellen van een omgevingsinventarisatie van partijen en perspectieven rondom legaal wapenbezit;
- consultatie van stakeholders met diverse achtergronden en expertises;
- analyse van de gesprekken;
- ontwikkeling van een bloemlezing met thematisch geordende citaten van de geconsulteerde personen die een beeld geven van de ervaringen en perspectieven rondom legaal wapenbezit;
- ontwikkeling van een probleem- en oorzakenanalyse waarin verbanden worden gelegd tussen signalen; dit is een schematische weergave van de belevering en perspectieven van de omgeving;
- het in beeld brengen van relevante feiten en cijfers.

De analysefase wordt afgerond met een rapportage die onder andere het volgende omvat:

- een analyse van het vraagstuk met daarin ook de verschillende aspecten en oorzakelijkheden;
- feiten en cijfers;
- een schets van gedachten over ambitieniveau en streefbeeld zoals die in de consultatieronde naar voren kwamen.

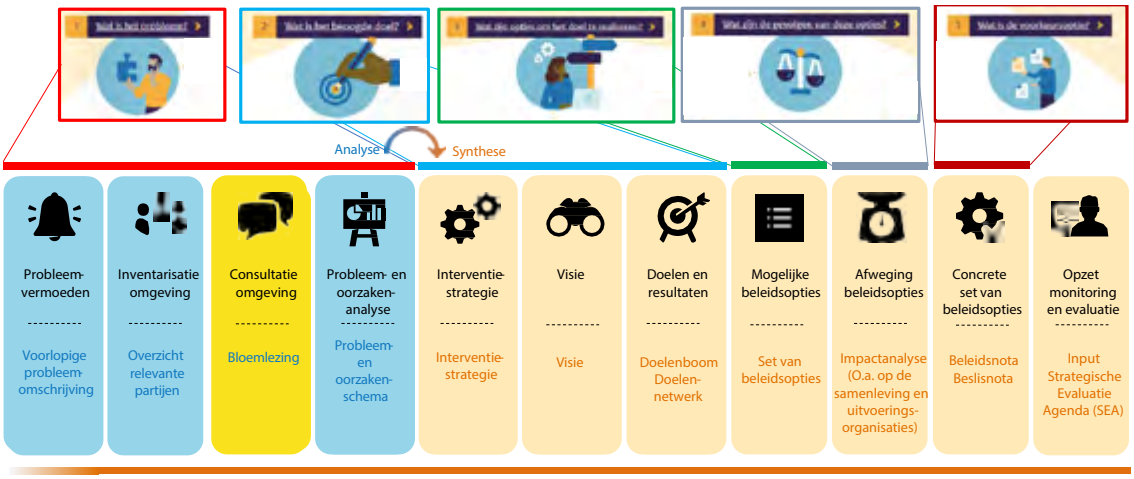
Na de analysefase volgt de synthesefase. De synthesefase is gericht op het formuleren van een gezamenlijk perspectief op een gewenste situatie en mogelijke oplossingsrichtingen. In deze fase is het de bedoeling om te komen tot een gezamenlijke visie, een beeld over verbeteringen, en een beeld van wat er nodig is aan acties om de verbeteringen te realiseren. De diverse analyses uit de analysefase zijn de basis voor een gesprek met de relevante omgeving hierover. De resultaten van de synthesefase zijn:

- een visiedocument inclusief interventiestrategie;
- een beeld van mogelijke interventies en beleidsopties;
- een doelenboom met daarin doelen en activiteiten.

Stappen in de opgavegericht werken aanpak van het Beleidskompas

Onderstaand figuur laat de stappen zien die in het traject worden doorlopen. Deze stappen zijn gebaseerd op het Beleidskompas en op het gedachtegoed van opgavegericht werken. Door deze methodiek te hanteren, wordt systematisch toegewerkt naar inzichten die zowel feitelijk onderbouwd als maatschappelijk gedragen zijn.

Een proces dat de hoofdvragen van het Beleidskompas verbindt met een opgavegerichte aanpak en procesregie/projectmatig en programmatisch werken

Figuur: *Stappen in de opgavegericht werken-aanpak*
Bron: *Project, Programma en Adviescentrum (PPAC), gebaseerd op model Klinkers in 'Beleid begint bij de samenleving'*

Plaats van de bloemlezing binnen de methodiek van opgavegericht werken

De bloemlezing is een product in de analysefase en vormt de basis van de probleem- en oorzakenanalyse. Beleving van de omgeving vormt hierbij een belangrijk onderdeel. In de bloemlezing, waarin de resultaten hiervan zijn neergelegd, gaat het dus om de beleving van mensen. We zien dat er over meerdere thema's veel gelijke beelden bestaan, maar tegelijkertijd zien we dat er verschillen van mening zijn over uiteenlopende onderwerpen zoals of er een toename is van geweldsincidenten, vuurwapenbezit of hieraan gerelateerde veiligheidsrisico's. De bloemlezing past hierin geen selectie of filter toe. Evenmin drukt de bloemlezing een standpunt uit.

Alle opvattingen, visies en ervaringen zijn in de bloemlezing zij aan zij te vinden. Ook is het belangrijk om in het achterhoofd te houden dat de uitspraken kunnen verschillen van wetenschappelijke inzichten.

De citaten waaruit de bloemlezing is opgebouwd, vormen aansluitend ook de basis voor de probleem- en oorzakenanalyse. Daar worden (clusters van) citaten met elkaar in verband gebracht en wordt gezocht naar relaties van oorzaken, problemen en symptomen. De uitkomsten worden niet gefilterd of gewogen, maar naast elkaar gepresenteerd. De bloemlezing is daarmee een weerslag van de diversiteit aan meningen en ervaringen die er onder stakeholders bestaan over legaal wapenbezit onder burgers. Waar mogelijk worden de inzichten uit de gesprekken in de vervolgstappen gespiegeld aan objectieve data en bestaande wetenschappelijke inzichten. Op die manier ontstaat een completer beeld van het vraagstuk.

Totstandkoming van de bloemlezing

Om te komen tot deze bloemlezing is allereerst een grondige analyse van de omgeving gemaakt door te inventariseren welke invalshoeken het onderwerp vuurwapens raken. Zo is een lijst tot stand gekomen van 79 sleutelfiguren met ieder eigen meningen, inzichten, kennis, ervaringen en gevoelens ten aanzien van legaal wapenbezit. De geconsulteerde invalshoeken die de betreffende sleutelfiguren vertegenwoordigen en de organisaties waarbinnen ze werkzaam zijn, staan in figuur 2.

Figuur 2: *De geïnterviewde perspectieven*

Er is nadrukkelijk gevraagd naar persoonlijke inzichten en ervaringen, los van de formele lijn van de organisaties waarin deze personen werkzaam zijn. Op die manier is geprobeerd een rijk beeld te krijgen van hoe legaal wapenbezit in de praktijk wordt beleefd.

In de gesprekken zijn de volgende vragen gesteld:

1. Vind jij dat burgers mogen beschikken over vuurwapens? En zo ja, vind jij dat burgers over alle type vuurwapens mogen beschikken?
2. Welk trends en ontwikkelingen zie je op ons afkomen die invloed hebben op het wettelijke toegestane bezit en gebruik van vuurwapens door burgers?
3. Wat zijn volgens jou de knelpunten/problemen/oorzaken (geen oplossingen) m.b.t. het wettelijke toegestane vuurwapen bezit en gebruik onder burgers?
4. Wat zou voor jou de gewenste situatie moeten zijn m.b.t. het wettelijke toegestane vuurwapen bezit en gebruik onder burgers en waarom? // Wat zou voor jou de ideale situatie zijn en waarom?
5. Wat kan je zelf aan deze gewenste situatie bijdragen (eigenaarschap) / welke rol zou je kunnen spelen in de gewenste situatie?
6. Bonus vraag: Wat gaat er volgens jou goed/voordelen? En welke oplossingen zie je mogelijk? (Let op: deze antwoorden worden niet in de bloemlezing meegenomen, maar geven wel input voor je oplossingsrichting)?

Opbouw van de bloemlezing

De bloemlezing is thematisch opgebouwd en bestaat uit vijf hoofdonderdelen die samen verschillende perspectieven op het vraagstuk van legaal wapenbezit belichten. Het eerste onderdeel richt zich op de maatschappelijke context en urgentie, waarin de bredere ontwikkelingen en onderliggende spanningen worden geschetst die de toegenomen aandacht voor legaal wapenbezit verklaren. Vervolgens komt het thema normen, waarden en spanningen aan bod. Hierin worden botsende opvattingen verkend over bijvoorbeeld vrijheid versus veiligheid, vertrouwen versus controle en individuele rechten versus collectieve belangen. Daarna wordt ingezoomd op de rollen, verantwoordelijkheden en actoren. Dit deel gaat in op de taakverdeling tussen onder meer de Rijksoverheid, decentrale overheden, politie, burgers en andere betrokken stakeholders. Het vierde thema, instrumentarium en handelingsperspectieven, bespreekt mogelijke beleidsopties, handhavingsinstrumenten en vraagstukken rondom uitvoerbaarheid. Tot slot verkent het onderdeel samenwerken aan oplossingen hoe partijen gezamenlijk kunnen optrekken in het ontwikkelen en uitvoeren van beleid, bijvoorbeeld via dialoog en partnerschap.

Binnen deze hoofdstructuur zijn de citaten van stakeholders thematisch geordend. Sommige uitspraken raken meerdere thema's tegelijk en zijn geplaatst bij het thema dat het meest van toepassing leek.
De inhoudsopgave fungeert als handige leeswijzer om gericht citaten terug te vinden. De bloemlezing is zo opgezet dat zij zowel integraal als thematisch gelezen kan worden.

De bloemlezing bevat citaten, die zijn geselecteerd op relevantie voor het vraagstuk. Kleine aanpassingen zijn uitsluitend gedaan ten behoeve van leesbaarheid. Inhoudelijke betekenis is niet gewijzigd. Citaten zijn geanonimiseerd om herleidbaarheid te voorkomen.

Waarde en vervolg

De bloemlezing is een tussenproduct in een bredere beleidsmatige verkenning. Dit is een eerste neerslag van de kennis, ervaring en gevoelens van de geraadpleegde personen. De verzamelde inzichten vormen de opmaat naar een verdiepende probleem- en oorzakenanalyse en leveren input voor gesprekken over mogelijke oplossingsrichtingen. De verwachting is dat het gezamenlijk verkennen van de ervaringen van stakeholders bijdraagt aan een breder gedragen perspectief op de toekomst van het stelsel voor legaal wapenbezit.

Door ruimte te geven aan verschillende stemmen wordt gewerkt aan gedeeld begrip. Het is moeilijker een gesprek te voeren wanneer mensen volstrekt verschillend tegen een onderwerp aankijken dan wanneer er een basis van gemeenschappelijk inzicht is. De bloemlezing beoogt aan het ontstaan van dit gemeenschappelijk inzicht bij te dragen. Dit is essentieel voor beleid dat zowel effectief als gedragen is.

Zienswijzen over wapenbezit en gebruik in Nederland

A. Burgers moeten geen wapens bezitten en gebruiken

Burgers moeten niet over wapens beschikken. Niet voor de lol of andere zaken.

Gewoon veiligheid, boven alles.

Aan elke vorm van wapenbezit zit een risico.

Persoonlijk zie ik niet welke uitzonderingen we echt nodig hebben voor een gezonde samenleving.

Wapens kan ik mij alleen voorstellen voor burgers als het noodzakelijk is voor de uitoefening van een beroep.

Als je geen beleidskader hebt in de vorm van wetgeving, wat aangeeft wat wel en wat niet, dan zou ik geen enkel risico nemen. Dan zou ik gewoon zeggen nee geen wapens.

Een wapen is in the end ontworpen om schade toe te brengen. Hiermee onderscheid een vuurwapen zich ook echt van een mes. Want een mes hebben we natuurlijk allemaal nodig om bijvoorbeeld te snijden of een appeltje te schillen. Maar een vuurwapen heeft alleen maar ten doel om schade toe te brengen aan iemand anders. En om af te schrikken natuurlijk ook.

Hoe bescherm je de samenleving eigenlijk tegen misstanden en misbruik?

Ik vind dat de veiligheid van de samenleving voorop staat en dat wapens, alleen voorbehouden moet zijn aan de professionals die dat onder de strikte voorwaarden mogen hebben.

Mijn persoonlijke mening: nou, liever niet. Want dat maakt het een heel stuk makkelijker. Dan is gewoon ieder wapen wat we tegenkomen illegaal. Hoe minder wapens er zijn, ja, hoe langer we het veilig houden.

Ik heb me altijd afgevraagd: waarom verlenen wij überhaupt wapenvergunningen aan mensen die dat ding niet beroepshalve nodig hebben.

Dat een militair een wapen heeft dat spreekt voor zich. En misschien heb je ook nog wel in het kader van wildbeheer/ boswachters een jachtvergunning nodig.

Als we geen vuurwapens aan mensen hoeven mee te geven, dan liever niet.

Eerlijk gezegd, zie ik geen uitzonderingen voor wapengebruik voor particulieren. Ik kan mij wel voorstellen dat je rondom de jacht iets doet voor wildbeheer.

Waarom verlenen wij überhaupt wapenvergunningen aan mensen die dat ding niet beroepshalve nodig hebben? Ik denk dan, zoek een andere hobby op.

Ik vind dat als je niet beroepswaardig een wapen nodig hebt, dat je dat ook niet in huis hoeft te hebben.

Ook geheel wapenverbod voor mensen die het hobbymatig doen. Burgers moeten niet over wapens beschikken.

Vuurwapens zouden voorbehouden moeten zijn aan overheidsfunctionarissen i.v.m. het geweldsmonopolie.

Hierbij moet je op zoek naar de scheidslijn tussen waar wapenbezit raakt met het geweldsmonopolie van de staat. Je wil natuurlijk niet dat burgers makkelijk toegang hebben tot wapens waarmee dingen kunnen gedaan worden die voorbehouden zijn aan instanties zoals politie, leger, et cetera. Een bank ga je natuurlijk niet overvallen met een 16e-eeuws musket waar je nog wel mee kan schieten op de folkloredagen.

Waarom zou een burger gewoon een vuurwapen mogen? Want het kan altijd misgaan.. Dus ja, ik zie er geen nut in.

Nee, het is en blijft een vuurwapen. Het maakt niet uit van welk kaliber. Het kan schade aanrichten aan de mensen en de burger.

Bij legaal bezit moet de veiligheid voorop staan. Voor de veiligheid van de samenleving vind ik belangrijk dat legaal wapenbezit voorbehouden moet worden aan de professionals die dat onder strikte voorwaarden mogen hebben. Er moet professioneel omgegaan worden met wapens.

Professionals mogen wapens bezitten. Waarvoor het noodzakelijk in een democratische rechtsstaat om een wapen te hebben, of voor de uitoefening van een sport.

Ja, ik schrik ervan dat burgers legaal wapens kunnen krijgen. Ik vind het gevaarlijk. En ik dacht eigenlijk altijd dat dat in het illegale circuit werd verkregen.

Ik vind eigenlijk gewoon dat het helemaal verboden moet worden.

Als mensen willen schieten, geef ze dan bij wijze van spreken een paintball wapen waarmee ze mensen niet dodelijk kunnen treffen. Laat ze daar maar lekker mee spelen.

We zijn bezig met veiligheid creëren voor de burgers in onze maatschappij. Ook dat lijkt me een doel waarom we een verbod moeten hebben.

Persoonlijk vind ik wapens wel echt serieuze dingen. Het geweldsmonopolie moet bij de staat liggen.

Wij vinden het echt niet gewoon als iemand een wapen heeft. En dat vind ik voor een samenleving echt een heel groot goed.

Ik heb iets van, alsjeblieft, beperk het vuurwapenbezit van burgers. En ik ben bijna geneigd te zeggen, verbied het.

Een professional heeft in zijn privéomgeving gewoon wapens staan, dus blijft ook gewoon een burger ondanks dat hij een professional is.

Qua toekomst moeten we zeker niet naar een maatschappij gaan waar je je eigen scheidsrechter kan spelen met vuurwapens. Ik denk dat vuurwapens moeten voorbehouden zijn aan de professionals, dus politie, e.d. Dus ik ben wel echt voor inperking.

B. Burgers mogen wapens bezitten

Ik heb er zelf niks op tegen dat mensen wapens thuis hebben en gebruiken voor bijvoorbeeld de jacht, mits onder strikte voorwaarden en professioneel omgaan met het wapen, natuurlijk. Ook voor het beoefenen van Olympische sporten heb er niets op tegen dat mensen daarvoor een wapen hebben. Of burgers mogen beschikken over vuurwapens? Daar kan ik kort in zijn, ja. Of burgers over alle typen wapens mogen beschikken? Nee.

Aan het bezitten van vuurwapens zit ook een sociaal aspect.

Want stel je nou voor dat je geen legaal wapenbezit hebt, maar je bent wel in het bezit van een auto en een rijbewijs. En dan? En jouw hele keukenla ligt vol met messen. Iedereen die aan het darten is, is ook wapenbezitter. Iedereen die aan het schermen is, is ook wapenbezitter. Iedereen die aan het kickboksen is, die slaat met zijn handen. Maar doet in principe handelingen die op straat verboden zijn. Want dat mag ook niet. Maar in het kader van de sport mag je dat wel en dat zijn toch wel knelpunten met hoe er mee omgegaan wordt.

Je ziet ook een burgemeester acteren op messenverboden. En waarbij je ziet dat het gewoon nul zin heeft om dat te doen. Waarom? Iedereen heeft die dingen in zijn keukenla liggen.

C. Gedachten over wapens voor burgers t.b.v. bepaalde doeleinden

We kunnen natuurlijk ook naar een geheel verbod gaan, maar ik denk dat we in Nederland met ons restrictieve beleid al heel erg op de goede weg zijn en ik denk ook dat we daar wel bij moeten blijven.

Het gaat erom: is er een redelijk belang?

Alleen toestaan voor beroep en vastleggen onder welke omstandigheden – en er moet sprake zijn van een zekere noodzakelijkheid.

Burgers die wapens beschikken moeten een maatschappelijk belang hebben.

Wapens mogen maar op beperkte schaal. Niet iedereen moet een wapen kunnen krijgen, zoals in Amerika.

Bezit vuurwapens moet een doel dienen, bijvoorbeeld jacht en faunabeheer. Dat is essentieel. Vanuit de doeleinden en het redelijke belangen vind ik dat burgers wapens mogen bezitten. Burgers mogen beschikken over een vuurwapen als daar duidelijke regelgeving en controle voor is.

Burgers moeten kunnen beschikken over een vuurwapen als het gaat om de jacht, schadebestrijding en natuurbeheer, dan is het zelfs noodzakelijk.

Over het algemeen zou ik zeggen dat burgers geen wapens mogen hebben, tenzij er een legitiem doel is hiervoor.

Het is prima als burgers wapens bezitten als het bezit een doel dient, waarvan we samen vinden in de maatschappij dat het een doel is waarvoor men een wapen mag hebben.

Ik ben persoonlijk geen tegenstander van het restrictieve wapenbeleid zoals dat nu tot op heden wordt gevoerd, daarentegen zijn er her en der wel aanpassingen nodig.

Ik leef al 60 jaar in deze maatschappij en ik maak me om legaal wapenbezit niet druk. Ik ondervind op dit moment geen negatieve dan wel positieve gevolgen van deze wet.

Alleen wapens voor sport en jacht.

Sport en jacht lenen zich er wél voor om een ontheffing te krijgen.

Voor de jacht en de schietsport: zo lang dat vuurwapen daar een doel heeft en een efficiënt en effectief wapen is zie ik eigenlijk geen enkele belemmering. Dan kun je daar ook semi automatische wapens voor gebruiken. Eigenlijk alles wat we nu ook in inzetten. Alleen zie ik zelf geen doel voor volautomatisch, behalve dan dat het misschien een keer leuk is, maar voor sport en jacht heb je hem niet nodig.

Mijn persoonlijke mening is dat het voor de veiligheid van belang is dat het strikt gereguleerd wordt. Dus dat dat niet een algemene mogelijkheid moet zijn, dat alle burgers over wapens beschikken, maar het kan wel zijn dat burgers voor bepaalde legitieme doelen over wapens beschikken.

Verder is kennelijk schieten ook een hobby van sommigen. Wat op de schietvereniging gebeurt, in besloten setting en met de nodige veiligheidsmaatregelen, kan ik me dat ook nog wel voorstellen. Maar daarbuiten, even los van het domein van jacht en wildschadebestrijding, lijkt het mij niet wenselijk dat burgers wapens hebben.

Bij wijze van uitzondering zou het enige andere motief voor wapenbezit moeten zijn de schietsport en jacht, met een strenge controle vooraf en gedurende de looptijd van het verlof. Dus niet voor zelfbescherming of andere redenen.

Ik vind dat burgers legaal wapens moeten kunnen bezitten en gebruiken. Ook omdat niet alles wat gevaarlijk is of wat gevaarlijk kan zijn, verboden zou moeten zijn. Dan krijgen we het wel heel erg druk met regels. En er zijn heel veel mensen in Nederland die zich keurig kunnen gedragen als het gaat over het omgaan met vuurwapens. En als we een systeem hebben dat goed werkt en gemonitord kan worden, kunnen daar heel veel mensen heel veel plezier van hebben. We moeten alleen zorgen dat we het die paar mensen die daar misbruik van maken, zo moeilijk mogelijk maken om over een wapen te beschikken.

Voor burgers zo min mogelijk en zo licht mogelijke wapens. En niet alle soorten wapens. Liever één dan drie wapens omdat er een risico in zit dat zo'n legaal wapen op wat voor manier dan ook voor illegale doeleinden wordt gebruikt. En als iemand met een vergunning door een scheiding of iets anders de straat op gaat en vreselijke dingen doet, dan heb je liever dat hij met één wapen doet, dan met drie wapens. En als er ingebroken wordt en de hele kluis wordt meegenomen, dan heb je liever dat er één wapen in zit dan drie wapens.

Alleen als er echt een reden is dat je een wapen mag dragen. En het voelt ook echt wel als een voorrecht, vind ik. Het blijft gewoon een heel raar idee en een heel bijzonder idee, dat je gewoon een kluis in je huis hebt waar vuurwapens in staan. Het geeft ook een grote verantwoordelijkheid. En ik vind het prettig dat alleen mensen daarover beschikken die daar echt een doel mee hebben.

Ik denk eigenlijk dat ik wapenbezit voor de schietsport en verzameldoeleinden oké vind. Met een hoge strengheid en met een hoge drempel aan voorwaarden dan zou dat zou moeten kunnen. Waarbij ik de schietsporten misschien een logischere vind dan het verzamelen.

Als burgers lid zijn van een schietvereniging of er een opleiding voor hebben gehad, waarom zouden ze dan niet met wapens in aanraking mogen komen?

Er zijn veel mensen die verschrikkelijk veel plezier beleven aan jagen, sportschieten, verzamelen en of aan publiceren daarover.

Daar zit een heel aanmerkelijk verschil in. Bij de jacht ben je buiten, waar dan iedereen samenkomt. Bij de schietvereniging zit je op een club. Dat is inpandig in een gebouw of wat dan ook. En de verzamelaar heeft het gewoon thuis. Dus ja, daar zit wel degelijk verschil in.

Over het algemeen zou ik zeggen dat burgers geen wapens mogen hebben, tenzij er een legitiem doel is hiervoor.

Wapens mogen wat mij betreft onder strikte voorwaarden denk ik.

Ik denk dat dat een cruciale voorwaarde is voor iedereen om een wapen te hebben dat de persoon kan aantonen de wetgeving te kennen en op een goede manier, veilige manier met een wapen kan omgaan.

Er moet zeer goed gekeken worden naar hoe we een connectie kunnen maken tussen het doeleinde van het bezit en een specifiek wapen. Het heeft geen zin om een volautomatisch wapen te gaan gebruiken in een jachtgebied.

Sport

Er is aandacht voor een sociaal veilige sport. Zo wordt bevordert dat bijvoorbeeld trainers een VOG hebben. Dit zorgt voor veiligheid bij de betreffende bond of vereniging. Maar het ministerie heeft geen specifiek beleid op veiligheid van het wapengebruik als zodanig.

Normaal gesproken wil een koepelvereniging dat het welzijn van de sporters goed is. Dat iedereen integer is en dat er geen rare dingen gebeuren.

Op het moment dat degene die de schietsport beoefent 18 schietbeurten heeft gehad en langer dan een jaar lid is dan kan hij dus voor zijn aanvraag voor een verlof komen.

Geen wapens voor de sport

Ik ben tegen een geweer of pistool in de sport. Andere wapens zoals boogschieten kunnen wat mij betreft wel. Daar zit natuurlijk ook wel een sportief element aan. Wapens met munitie, van mij persoonlijk zou dat niet hoeven als hobby. Want daar zit je gewoon met een extra veiligheidsprobleem. Mensen moeten dat pistool dan toch ergens in huis bewaren en dat gebeurt nog wel eens onzorgvuldig.

Ik lig er niet wakker van als de schietsporters niet mee kunnen doen op de Olympische Spelen.

Aan de schietsport zit natuurlijk wel een extra risico verbonden. En de vraag is, je kunt ook een andere hobby kiezen wellicht.

Ook bij schietsport vind ik niet dat dat zou moeten. Ik kan me voorstellen dat mensen dat leuk vinden, maar het gebruik van een wapen kan desastreuze effecten hebben en daarom het moet heel erg beperkt worden.

Ik ben geen voorstander van schietverenigingen. Ik vind het zelf ook leuk om te schieten, laat dat helder zijn. Ik vind schieten een activiteit die niet nodig is, ook niet als sport. Ik slaap er geen minuut minder van als wij ook niet mee zouden doen aan de Olympische Spelen.

Ik begrijp dat schietsport voor mensen hun lust in hun leven is, daar heb ik begrip voor. Zeker als jurist moet ik daar ook begrip voor hebben. Ik moet ook op hun stoel kunnen zitten. Maar vanuit mijn persoonlijke mening zou ik zeggen, waarom laten we de schietsport in godsnaam toe?

Ik heb geen behoefte aan de schietsport. Daar ligt voor mij geen hobby, dus ja, voor mij hoeft dat niet.

Ik vind het belangrijker dat wij als Nederlandse bevolking ons veilig kunnen wanen, dat weegt voor mij zwaarder dan een individu die lekker de schietsport kan beoefenen met zijn vuurwapen.

Ik heb geen behoefte aan de schietsport, ook door het veiligheidsaspect wat er aan kleeft.

Voor sportschieten moet je gewoon een jaar lid zijn en dan mag je gewoon je verlof gaan halen. Dus daar zitten volgens mij voorwaarden aan dan dat je naar een sportvereniging gaat en dat je daar schietbeurten doet. En als je dan die vinkjes hebt, dan kan je in feite na een jaar zo'n verlof en je eigen vuurwagen krijgen. Ik denk dat je daar ook best wel een soort toets kan verzinnen. Je geeft wel iemand iets in handen wat eigenlijk een heel makkelijk moordwapen is. Die kan je lekker overhalen en klaar. Zo simpel is het.

Olympisch sport

Er zijn 15 olympische schietsport disciplines, dat is heel veel. Wij schieten alleen op schijven – dat zijn kartonnen kaartjes met daarop ringen, die de roos voorstellen, of op kleiduiven. Wij schieten alleen op abstracte doelen; nooit op afbeeldingen van mensen of dieren, en al helemaal niet op elkaar.

Ik vind dat sporten moeten voldoen aan de olympische waarden, namelijk dat je een ander geen geweld aandoet en daar dus ook niet voor traint.

Ik realiseer me heel goed dat we olympische sporten hebben en dat mensen daarvoor een wapen gebruiken.

Je zou nog kunnen denken dat is een beroep – professioneel schietsporter.

Ik ben alleen voor olympische schietsport en geen andere schietsportdisciplines.

Een manier om disciplines toe te laten is om ernaar te kijken vanuit: welke sport is olympisch. Ik denk dat je naar criteria moet waar je zo min mogelijk discussie over krijgt. En ik realiseer me ook dat je bij harde criteria ook een harde scheidslijn hebt, wel of niet, dat leidt ook weer tot gedoe, maar je moet het wel weer als overheid kunnen uitleggen.

Topsport betekent eigenlijk ook wel dat je jong moet beginnen. Maar hoe zit dat dan met zo'n wapen? Dat is een gewetensvraag.

Er wordt onvoldoende gekeken naar de schietsport bij de jeugd; wanneer men die kan beoefenen. Daar zitten een hoop barrières in die er niet hoeven te zijn om ook de schietsport in Nederland op een topniveau te kunnen krijgen. De verlofvoorwaarde is dat je pas vanaf 18 jaar een verlof kan krijgen.

Tenzij je door de KNSA wordt aangewezen als zijnde topsporter. En dan zou je eerder een verlof mogen krijgen. Er zijn natuurlijk heel veel tussenvormen waarbij dat ook kan. Dat hoeft niet altijd op deze manier, maar die worden op dit moment gewoon niet gebruikt.

Ik geloof dat de biatlon nu olympisch is. Dat is lang lopen en schieten. Dat moet je trainen. Je kunt niet zeggen ik oefen alleen om het lang lopen en dat schieten doe ik als ik 18 ben. Dat moet je eerder oefenen. Als je waarde hecht als land aan de deelname vanuit Nederland aan de biatlon op de winterspelen, dan moet je nadenken over een uitzondering. Of je moet accepteren dat we niet op dat niveau deelnemen.

De schietsport kan ook best een maatschappelijk doel zijn, zeker als mensen willen mee doen op internationaal niveau. Dan wil je als land ook zorgen dat je mensen hebt die je kunt leveren.

Recreatieve schietsportuitoefening

Het is de vraag of je dat grote aantal disciplines in de schietsport in stand moet houden.

Maar voor de sport kan ik me wel voorstellen dat dat nog iets is waar het niemand schaadt. Dat het een mooie beleving is van je vrije tijd. En dat je daar beter in kunt worden. En wat mij betreft staat het daarmee gelijk met een boog, met een handboogschieter bijvoorbeeld.

Ik denk dat wij een steeds drukker leven hebben allemaal en dat er veel meer impulsen zijn. Hetgeen wat de schietsport zo aantrekkelijk maakt voor vele mensen, is het feit dat het een concentratiesport is. Dat je eventjes volledig kan focussen op de handeling met dat wapen en dat je dus zeer geconcentreerd moet zijn om raak te schieten en dat je dus op die manier enorm kan ontspannen.

Als burger zeg ik: geen vuurwapen, verbied het. Dus ik ben tegen vuurwapens. Maar nu het er al is, zou ik het alleen voor schietsport toestaan mits het goed gereguleerd is in een systeem dat waterdicht is, want elk incident (dus dat je iemand met een legaal wapen verwondt of vermoordt, of iemand daarmee bedreigt) is er één te veel. Je kunt nooit naar nul gaan, maar wel dat het er zo weinig mogelijk is. Hierbij moet de overheid nauw samenwerken met de KNSA. En bij elk incident moet je dan alle zeilen bijzetten en bekijken: wat is er fout gegaan? Omdat de maatschappij mag verwachten dat ze in een veilige maatschappij leven.

Er moeten meer locaties komen om schietvaardigheid op peil te houden. Als ik bijvoorbeeld in Overijssel kijk, daar zijn weinig locaties of eigenlijk helemaal niet voor bijvoorbeeld de kleiduiven schieten, dan moeten we afreizen naar Gelderland. Dan zit je minimaal een uur in de auto. Wat mij betreft zouden er meer vergunningen verleend mogen worden om een sportactiviteit in die hoedanigheid of schietvaardigheid op peil te kunnen houden.

Weten dat iemand op een schietsportvereniging zit kan al intimiderend zijn.

De wapenverenigingen zijn heel erg gefocust op meer en meer en meer. En dat gaat trouwens voor schietsport en voor verzamelen heel duidelijk.

Mensen vinden schieten gewoon leuk.

Ik zie ook voordelen. Kijk, het is een sport, een sport die in verenigingsverband wordt gedaan. Ik denk dat dat een voordeel kan zijn voor de maatschappij, dat mensen gezamenlijk een ding kunnen doen en zich kunnen verenigen in een gedeelde hobby. Dus of dat nou voetballen is of sportschieten, ik denk dat dat best een toegevoegde waarde heeft.

Schieten op kleiduiven is gewoon een leuke activiteit en zo wordt het ook ervaren. Als je dan op zo'n schietbaan staat, dan zie je hoeveel plezier ze hebben.

Stel mijn buurman beoefent schietsport en ik heb zelf geen wapen, dan heb ik daar geen probleem mee. Er zijn veel vooroordelen over: ik vind niet dat hij een wapen moet hebben, of ik vind niet dat hij moet jagen, of ik vind het niet nodig dat iemand een luchtbuks heeft. Maar als mijn buurman de schietsport beoefent en hij doet daar niemand mee kwaad...

In het algemeen neemt het aantal deelnemers in de schietsport wel toe.

Veel meer schietsport kan op den duur waarschijnlijk ook elektronisch worden beoefend. Dus dan heb je niet eens een echt wapen nodig.

Voor sportschutters zouden mijns inziens alleen handvuurwapens toegestaan moeten zijn in kalibers kleiner of gelijk aan 9 mm. Voor lange vuurwapens zouden alleen kalibers toegestaan moeten zijn die geen NATO kaliber zijn, geen 7.62 x 39, en die niet van origine of naar aard automatisch kunnen vuren, want dat zijn aanvalswapens.

Je kan niet iemands hobby afpakken. Stel, ze zouden van die modeltreintjes verbieden, bij wijze van, dat je er rare dingen mee kan doen. Maar als het echt je hobby is, dan moet je wel een hobby kunnen uitvoeren.

Ik vind het goed dat dat voor recreatieve sport gebruik kan bestaan, maar er moet echt heel goed voorwerk gedaan worden.

Ja, ik vind het wel acceptabel in de zin van dat iedereen een recreatieve sport mag hebben, maar het moet wel binnen bepaalde grenzen zijn.

Iedereen moet maar lekker de sport uitoefenen die hij wil. En als iemand het leuk vindt om met bijzondere geweren te schieten en dat een leuke sport vindt, wie ben ik om dat tegen te houden. Maar ja, we hebben het wel over wapens. Dus ja, daar zullen wel hele strikte regels voor moeten gelden.

Als iemand echt heel graag een hobby heeft, en iemand komt door de screening, dan denk ik van oké.

Ik vind vuurwapens heel gevaarlijk. Dat moet gewoon eigenlijk niet kunnen, vind ik persoonlijk. Maar om toch wel die hobby te doen, dan moet er naar andere alternatieven gekeken worden die wel weer in de buurt van een vuurwapen komen, maar geen vuurwapen zijn, zeg maar. Maar daarin vind ik ook weer dat je dan om de zoveel tijd iemand moet screenen.

Als iemand continu bij een schietvereniging komt, dan is dat ook weer heel verdacht.

Ik denk dat als het wapen gewoon voor de hobby is en dat het daarvoor blijft, het wapen geen probleem is. Maar zo gauw het wapen in de verkeerde handen komt, dan wordt het wel een probleem natuurlijk. Dat het wapen voor verkeerde doeleinden wordt gebruikt.

Weten dat iemand op een schietsportvereniging zit doordat die persoon dat kenbaar maakt, kan al leiden tot intimidatie.

De ideale situatie is dat degene die de schietsport willen beoefenen dat binnen de daarvoor geldende kaders gewoon kunnen doen.

Ik kan me voorstellen dat mensen de schietsport leuk vinden. Het is een hobby die je toch wel moet kunnen beoefenen.

De sport zie ik als een legitiem doel om wapens te gebruiken als burger.

De schietsport is een hobby. Het is te vergelijken met pijl en boog schieten. Je wilt proberen om zo goed mogelijk ergens in te zijn, goed kan richten enzo. Bij de schietsport is dat met een wapen. Zo'n wapen kan door sommige mensen weer op de verkeerde manier gebruikt worden. Het is natuurlijk niet altijd zo dat een wapen altijd wordt gebruikt voor de verkeerde dingen als je weet hoe je ermee om kan gaan.

In Nederland kan je niet zomaar over een legaal vuurwapen beschikken. Dat is, zoals ik het zie redelijk streng gereguleerd.

Vuurwapenbezit moeten alleen toegestaan worden vanuit een professie vanwege controle op uitvoering vaardigheid, deskundigheid, juist gebruik. Ik ben geen voorstander van sport en spel waarbij mensen op elkaar of op dieren schieten.

Als mensen buiten verenigingsverband onverantwoord met een apparaat omgaan, dan zijn er heel weinig instrumenten op dit moment om daar iets mee te doen.

Als je nu lid wordt van een schietvereniging, dan mag je het eerste jaar alleen met 22 schieten. En na het tweede jaar ook 9 mm en na het derde jaar mag je meer wapens. Ja, ik vind die 22 net zo gevaarlijk als die 9 mm. Dus die hele klassering heb ik nooit zo goed begrepen. Iemand die iemand wil doodschieten, doet dat meestal toch op een straal van drie meter.

Het zijn dan niet alleen die topsporters die naar Olympische of Paralympische Spelen gaan, maar je hebt ook sporters die dit op nationaal niveau beoefenen. Dan is de groep meteen al veel groter.

Het brengt wel allerlei vragen met zich mee over redelijkheid en billijkheid als je het over sport hebt. Aan de ene kant wil je mensen laten trainen. Aan de andere kant, dat veiligheidsaspect. En ik kan me best voorstellen dat dat voor jullie als wetgevende ambtenaren op dit dossier ook een hele uitdaging is.

In Nederland zijn er veel verzoeken voor nieuwe schietsportdisciplines. En dan gaat het bijvoorbeeld ook om semi-automatische wapens. En het is enerzijds een veiligheids-vraag van wil je dat? Wil je dat mensen met semi-automatische wapens sporten? Maar aan de andere kant is het ook wel een vraag van wat is een sport? En die vraag kunnen we niet zomaar aan de mensen in de samenleving overlaten, omdat er een groot veiligheidsissue is. Maar die belangen moeten wel worden afgewogen. Dan moet er gezegd worden dat we het heel belangrijk vinden, want dan leer je hele bijzondere dingen, sportieve concentratie of behendigheid die nodig zijn of die wenselijk zijn.

Percepties over sportdisciplines

De schietsportdisciplines zijn gedelegeerd aan verenigingen die weer vallen onder NOC*NSF. Dus dan krijg je ook weer een andere verantwoordelijkheid. Dat is een heel complex probleem.

In de oude circulaire wapensolutie van 1997 daar stonden de schiet sportdisciplines die door de minister vastgesteld waren. Dus de schietsportbond stelde op en de minister stelde vast. En dat is best een mooie balans. Als het om schietsport gaat, mag je van de schietsportbond een bepaalde kwaliteit verwachten als ze iets over sport verklaren, maar dat wil niet zeggen dat het akkoord is. Dat moet de minister bepalen. Op deze manier bleef het een beheersbaar aantal disciplines. En als de schietsportbond dat veranderd wilde hebben, dan vonden ze het maar lastig dat ze iedere keer bij de minister dat moesten voorleggen voordat het in die circulaire kwam. In 2005 is de aanwijzen van schietsportdisciplines naar de schietsportbond gegaan. Dan zie je dat in de loop der tijd, dat het aantal disciplines is gaan groeien. Want nu heeft de schietsportbond veel meer macht om schietsportdisciplines toe te kennen.

Ook bij de discipline long distance rifles is er geen legitiem doel. We hebben in Nederland geen lange afstandsbanen. Er zijn in het buitenland, natuurlijk in Engeland en de Verenigde Staten, wel van dat soort banen. Als je daar kan schieten met die long distance rifles, dan vind ik dat op zich geen probleem. Dan geldt de regelgeving in die landen. Maar in Nederland kan je met die wapens nergens terecht. Dus dan mag je die wapens ook niet bezitten in Nederland vind ik. Ik vind het een zorg dat er wapens legaal in omloop zijn die geen enkele legitieme reden hebben om die in Nederland te kunnen hebben.

Jacht

Het is compleet anders jagen in Limburg of in Friesland in de polder. Het is in Limburg allemaal kleinschalig. Je kunt geen honderden meters op een ree of een gans of een vos jagen. Dat is natuurlijk anders in een polder, daar kun je kilometers ver kijken. Daar kun je natuurlijk met een ander, sneller, zware kaliber verder mee schieten.

Wij zien daarin echt een stijgende lijn, dat mensen die de jachtcursus doen op een gegeven moment ook 1, 2, 5 of 6 wapens aan gaan schaffen, dus ja, daar zie ik wel een stijgende lijn.

Vanuit het ministerie van LVVN ligt de focus vooral op het jagen en beheren van de diersoorten en minder op de wapens. Op een beperkt aantal diersoorten mag je jagen, dus de plezierjacht. De discussie bij het ministerie gaat dan over de vraag of die lijst van diersoorten waarop je mag jagen moet uitbreiden of niet. Als het goed gaat met een diersoort dan mag je onder voorwaarden jagen. Dan wordt gekeken welke soorten wapens daarvoor worden toegestaan, omdat het wapen geënt is op wat het dier nodig heeft om te overlijden.

De wet stamt uit 1900-zoveel en is vooral gebaseerd op jacht. Schadebestrijding en populatiereductie vallen daardoor onder dezelfde regels. Het is goed om te bekijken of die regels nog voldoen voor deze maatschappelijke opgaven.

Geen wapens voor de jacht

Ik zou de jacht willen overlaten aan de boswachters of aan de professionals.

Ik denk dat we de jacht in Nederland in principe niet meer nodig hebben. Met uitzondering van overschot/ populatie die moet worden beperkt zoals wat in de Noordoostpolder is gebeurd met die overschot aan herten. Dan denk ik dat dat toch beter door professionals gedaan kan worden dan door Jan met de jachtpet.

De overheid zou de jacht kunnen uitbesteden aan professionals van het Staatsbosbeheer in plaats van burgers hiervoor in te zetten. Tenzij er onvoldoende staatsbosbeheerders zijn. Dan zou je misschien wel burgers kunnen inzetten hiervoor.

Voor de jacht dient de boswachter zelf gewoon toegerust te zijn.

Het blijkt dat als er maar een natuurlijke vijand is zoals de wolf, dat je dan ook geen wildprobleem hebt. Ik heb begrepen dat wildbeheer op de Hoge Veluwe al niet meer nodig is doordat de wolf daar huishoudt.

Er zijn gewoon geen onderzoeken die aantonen dat jacht bijdraagt aan wildbeheer.

Ik ben persoonlijk gewoon geen voorstander van het doden van levende wezens door vuurwapens. Of het nu gaat om mensen of om dieren.

Ik vind de jacht eigenlijk niet meer van deze tijd.

Ja, jagen. Daar word ik niet blij van. Voor mij hoeft het niet. Ik ben niet een type wat daar tegen gaat protesteren. Het is niet dat ik zo tegen ben, maar ik vind dat zelf gewoon helemaal niet nodig. Ik loop graag in het bos. Dan zie ik die herten, dan denk ik ja, het idee dat je daar dus op gaat jagen. Dat is niet mijn aangelegenheid.

Voor mij zouden wapens verboden mogen worden voor de jacht.

Laat die beesten lekker vrij rondlopen. Wapens zijn voor mij zinloos eigenlijk. En een stukje veiligheid. Er lopen zoveel mensen in een bos. Dat ik denk ja, het gaat voor mij niet samen.

Bijvoorbeeld in de buurt de Oostvaardersplassen. Ik weet dat daar herten worden afgeschoten en paarden van de winter. Er komt ook een jager, die heeft ook een wapen. Maar ik denk ook dat je die beesten kunt verdoven en ze daarna op een andere manier kunt afmaken als het echt nodig is.

Jacht voor maatschappelijke taakuitoefening

Ik vind dat wapens niet thuis horen bij een hobbyist. Kijk, zoals het staatsbondsbeheer die wapens heeft, vind ik een beetje in dezelfde categorie dat de militairen wapens hebben of dat de politie wapens heeft.

Het is essentieel om ook onze doelen en ook natuurdoelstellingen te halen.

Als je dan vlees eet moet je het wel zelf geschoten en gefileerd hebben. Precies: geen plofkip, maar eerlijk vlees uit de natuur.

Bij faunabeheer, als er te veel herten in de waterduinen zijn of voor verkeersveiligheid, kan ik begrijpen dat de overheid wapens toelaat aan burgers.

Jacht is vaak ook wel professioneel vind ik. Kunnen we ook niet wegnemen, want die schadebestrijding, daar ontkomen we niet aan. Schiphol kan gelijk dicht als we stoppen, denk ik. Ik vind dat jagers een redelijk belang hebben bij een vuurwapen.

Er zit een groot verschil tussen de jagers en de schietsport. De passie of de interesses, die liggen wel uiteen.

Het bezit van een wapen is van belang voor bijvoorbeeld populatiebeheer van in het wild en schadebestrijding, dus dat is dan heel erg ingekaderd. Maar ook in dat kader zijn er nog weer aanvullende voorschriften nodig, vanuit de optiek van natuurbelang en het welzijn van het dier, om te zorgen dat dat wapen dan ook op een goede manier wordt ingezet.

Het is ingewikkeld om als faunabeheereenheden of de provincie professionele jagers in dienst te nemen om te zorgen voor populatiebeheer, populatiereductie en schadebestrijding, aangezien deze mensen dezelfde mensen zijn als de hobbyjagers. Het zijn mensen die vaak over jachtrecht beschikken en ook een jachtgeweer hebben.

In de huidige samenleving zou het meer passen om zo'n jachtrecht overboord te zetten en enkel nog het gebruik van jachtgeweren et cetera toe te staan in het kader van populatie- en schadebestrijding. Ik begrijp dat er in Nederland jacht moet plaatsvinden om bepaalde diersoorten in de perken te houden. Maar de vraag is of je daar dan voldoende mensen voor krijgt.

We hebben nou eenmaal te maken met overschotten van bepaalde diersoorten die toch op enige manier bestreden moeten worden. Dat gebeurt natuurlijk eigenlijk al sinds jaar en dag middels de jacht. Dat kan wat mij betreft prima.

De wapens die nodig zijn voor de jacht moeten toegestaan zijn voor jagers. Ik kan me voorstellen dat we iets nodig hebben rondom wildbeheer.

Jacht is iets anders dan schadebestrijding. En jacht doen we alleen op de vijf wildsoorten. Beheer en schadebestrijding gaat over een enorm scala aan soorten.

Ik zie de jacht als een legitiem doel om wapens te bezitten als burger.

Ik heb liever helemaal geen wapens hooguit voor de jacht om bepaalde diersoorten in te perken.

Het verlengen van een omgevingsvergunning (de jachtakte) is een stuk strenger geworden. Ze kijken beter naar velden, nut en noodzaak of überhaupt wel aan de eisen voldoet om een wapen te mogen hebben. Maar dan gaat het meer om de randzaken en niet om de persoon of het bezit zelf, ik zeg dus ja, als je kunt aantonen dat je het nodig hebt voor je werkzaamheden.

De rattenbestrijders die de dijken moeten beschermen. De boswachters die bezig zijn met een stukje bosontwikkeling met het wapen. Prima, onder strenge controle. Niet zomaar uitgeven en heel streng controleren hoe die dingen bewaard worden en hoe het materiaal in huis ligt.

Ik zie een positieve ontwikkeling in de techniek en materialen voor professioneel gebruik in faunabeheer.

Er is recent door LVVN onderzoek gedaan naar de draagvlakken over jacht of faunabeheer in Nederland en daar kwam duidelijk naar voren dat het Nederlandse publiek steeds minder voorstander is van het doodschieten van wild.

De jager zou op een nette manier moeten omgaan met wat hij geschoten heeft zodat je onnodig lijden voorkomt. En geef er dan ook een nuttige bestemming aan, zoals consumptie.

Ik vind het lastig. Aan de ene kant denk ik, ik ben wel een dierenliefhebber. Maar je hebt het wel nodig natuurlijk voor de consumptie, voor de maatschappij.

Wat ik begrepen heb is dat er soms ook wel voor wildbeheer, dus niet professionals, maar de hobbyisten worden gevraagd om te schieten om het wildbeheer.

Ik vind dat dat echt door professionele mensen die dat als hun beroep hebben of een parttime beroep gedaan moet worden. Niet door liefhebbers en amateurs. Nee, ik vind dat dat niet kan. Ik weet wel dat het gebeurt, hoor.

Je hebt een opleiding gevolgd, je bent ervaren, maar ook daarin moet het jagen op een jachtgebied zijn, waarbij er inderdaad heel veel aan dieren in overschot zijn. Ook in kader van milieu en klimaat. Dus dat je niet gewoon random op dieren kan schieten. Ik vind dat heel raar, als dat gewoon in Nederland kan.

Ik ben er wel een voorstander van, want soms zijn er te veel beesten op een bepaald gebied en dan vind ik het wel geoorloofd. Het is natuurlijk een bepaalde tijd dat er geschoten moet worden. Het is niet onbeperkt. Dus er zijn ook wel restricties aan. Dus dat wordt wel heel goed gecoördineerd, hoor.

Voor recreatieve jacht uitoefening

Ik heb zelf omstandigheden meegemaakt, vooral als we het hebben over de jacht op de wildlijst soorten dus de benuttingsjacht. Dat is een soort traditie. Het is een uitje. We gaan een rondje lopen, we doen een drankje en hapje. We gaan weer een rondje lopen.

De combinatie alcoholgebruik en wapenbezit mag niet, maar het gebeurt gewoon. Wapens die nog in de auto liggen, als men naar de kroeg gaat. Gezellig even met elkaar weg na de jacht. Dat moet niet kunnen, maar het zullen misschien vast excessen zijn.

Voor plezierjacht hoeft de overheid wat mij betreft wapens niet toe te laten aan burgers. Ik zie de jacht als een legitiem doel om wapens te bezitten als burger.

De jacht moet binnen de geldende kaders kunnen plaatsvinden rekening houdend met de veiligheid.

Er zijn ook jachtvelden van personen die juist zelf zorgen dat er veel beesten zijn, zodat ze die kunnen afschieten.

Volgens mij hebben we de tijd gehad dat we dieren als objecten zagen die geen gevoelens hebben. Dus dat is moreel gezien een ander standpunt dan de wapenwet die 100 jaar geleden is bedacht. Ik zou zeggen, om dat als plezier te doen, dat vind ik minder.

Ik ken allerlei mensen met een jachtvergunning waarbij ik denk: zo veel wilden we er in Nederland ook weer niet, dus misschien kunnen we dat gewoon overlaten aan die boswachters.

Geschoten vlees uit het wild is misschien wel te prefereren boven een bio-industrie varken. Daarin zie ik ook nog wel een maatschappelijk doel. Het blijft dan wel een bepaalde functie vervullen.

Ik weet dat zelfs onze koning jaagt, dus voor de hobby, voor zijn plezier beestjes afknalt. Maar ik weet ook van het bestaan van schietclubs.

Ik vind dat als het voor de jacht is, dan moet het eigenlijk alleen professioneel zijn. Ik denk niet dat het de bedoeling moet zijn dat mensen recreatief naar een gebied gaan om één of twee hazen of wat dan ook te gaan schieten. Ik vind als het echt nodig zou zijn om dieren af te schieten, dat dat alleen door professionals gedaan moet worden.

Ja, dan zeg ik wel dat de jacht op bepaalde gezette tijden moet plaatsvinden. Dat is minder gevaarlijk.

Ik wist ook niet dat gebieden voor de jacht worden afgezet, want zoals de jagers die ik op konijnen zie schieten, die lopen gewoon in het weiland met een hond en die pakken al die konijnen.

Ik zie het jachtgebied nooit afgezet zijn. Misschien dat ze zo'n gebied beter kunnen afzetten ofzo. Dat het dan duidelijker is van, hier is een jager aan het werk.

De echt recreatieve jacht vind ik echt iets voor de rijken die dan even naar Namibië gaan om daar te gaan schieten of iets dergelijks. Dat is wat mij betreft puur recreatief. Waarom zou je wilde dieren fokken, zodat je andere mensen binnen een reservaat erop kunt laten schieten?

Als je wilt jagen, dan moet dat echt in een jachtgebied zijn. Dus niet gewoon random, ik heb nu een vergunning, ik ga daar op jacht, ik vind dat veel te gevaarlijk. Er moet maar net iemand lopen en diegene wordt gewoon neergeknald. Ik vind dat daar echt gewoon strikte regels voor moeten zijn.

Een jonge jager die examen heeft gedaan en nu een akte wil aanvragen is verplicht om een hagelwapen en een kogelwapen te kopen, voordat ze een akte in orde gaan maken bij de politie. Want alleen een kogelgeweer is niet toegestaan. En voor de jacht, gewoon een jachtgeweer.

Als je diertjes mag neerknallen, dan moet je wel weten waar je op moet schieten en hoe je dat zo normaal mogelijk, zover je dat kan, kan doen.

Het moet in ieder geval wel gebeuren op een afgebakende plek. Wat gewoon bestemd is voor de jacht, maar dat kan niet. Want als je naar Deventer gaat, daar is een jachtterrein. En daar staan ook borden van levensgevaarlijk, je betreedt een schietterrein. Dat moet gewoon een voorwaarde zijn.

De plezierjacht, dat moet echt niet kunnen. Niet alleen door de koning, maar ook niet door anderen. Dat is niet meer van deze tijd, vind ik.

Als je wilt gaan jagen, dan moet er ook een speciale vereniging worden opgestart, een jachtvereniging. Ja, dat ze lekker met elkaar praten en ervaringen uitdelen.

Ik zie ook op de weilanden inderdaad dat er vaak op zondagochtend een jager rondloopt om de hazen en konijnen te schieten, omdat het voor de boeren niet handig is als er kuilen komen voor de koeien. En dan denk ik, ja, maar die beesten die leven daar ook. Ik vind het lastig, want ongedierte hoort niet. Aan de andere kant denk ik, ja, dat kan ook op andere manieren.

Zodra het dood is, is het niet meer voor consumptie beschikbaar.

Soms is jagen noodzakelijk, zoals bij het overschot van de Koningspaarden in de Noordoostpolder. Dan moeten de beesten afgeschoten worden. Maar voor de rest vind ik dierenleed niet fijn. Dat zorgt bij mij gewoon voor pijn. Dus eigenlijk is het standaard met daden.

Met vuurwapens ben ik een beetje mee opgegroeid. Vroeger stond het jachtgeweer bij pa naast de kledingkast.

Het is belangrijk om naar de kracht van de kogel te kijken vanuit zowel dierenwelzijn als vanuit de veiligheid. Een minimum energieafgifte is nodig omdat het dier dan snel dood is en dat voorkomt dierenleed. Er is nu geen norm voor een bovengrens gesteld. Een bovengrens is wel van belang voor het beperken van de veiligheidsrisico's voor mensen in de omgeving als je bedenkt dat zo'n kogel heel ver kan reiken en ook kan leiden tot doorschot. Het is vanuit dierenwelzijn belangrijk dat het dier snel dood is, maar er is geen reden om zware kalibergeweren te gebruiken waarmee je het dier halveert.

Mensen zien iemand met een wapen in het veld lopen en dan wordt er gevraagd van 'mag dat zomaar?' Wij merken dat mensen steeds meer gaan doorvragen zoals over de regulering, hoe het jachtdiploma getoetst wordt, en wat de eisen voor het jachtdiploma zijn.

Je kan wapens beperken tot één, twee pistolen per jager.

Jagers willen hun wapens uitlenen aan elkaar. Als je met een groep van vijf vrienden gaat schieten en de ene wil de ander zijn jachtgeweer eens gebruiken, zie ik daar niet een probleem bij.

Als je gaat beginnen met wapens uitlenen waarbij iemand zelf het wapen ergens anders kan gaan houden, kom je natuurlijk in de problemen met registratie en opvolgingsproblemen. Dan weet de politie bij een huiselijke ruzie niet of er wapens in huis zijn. Dus op dat vlak moet je voorzichtig zijn met de uitleen van wapens.

Verzamelen

Voorheen hadden wij, zeg maar, één grote verzamelvereniging die de verzamelplannen goedkeurde. Inmiddels hebben minimaal twee nieuwe verenigingen die ook verzamelplannen mogen goedkeuren. Dat is natuurlijk toch een beetje de wildgroei in de wetgeving.

Er zit geen beperking op het aantal wapens wat je mag verzamelen.

Geen wapens verzamelen

Verzamelaars die willen hun verzameling uitbreiden. Zo haal je wel steeds meer gevaar naar iemand zijn huis.

Als je overal klakkeloos maar van elke markt wapens kan halen en thuis tentoonstellen. Dat vind ik persoonlijk niet wenselijk.

Er kunnen gewoon heel veel wapens verzameld worden. Dus met verzamelaars daar heb ik echt wel moeite mee.

Ja, alles wat automatisch kan vuren of semiautomatisch, dat moet je gewoon niet willen verzamelen.

Als je kijkt naar incidenten in het verleden met mensen die wapens mochten hebben, dan denk ik goh waarom mag je nog wapens verzamelen omdat je ze interessant vindt. Ik zou dan denken van goh, waarom moeten ze dat doen.

Er zijn in Nederland gelukkig heel weinig gevallen van dat dat verkeerd uitpakt. Maar je ziet ook dat het laten rondslingeren van wapens in omgevingen, dat dat gewoon in andere landen tot heel veel ellende leidt. En ik zou zeggen, misschien moet je dan iets anders gaan verzamelen.

Voor mij is het niet acceptabel dat een vuurwapen gebruikt kan worden voor bijvoorbeeld het verzamelen. En dat het ook voor misdaad, criminaliteit, overvallen of noem maar op gebruikt kan worden.

Ik vind het bezit van wapens als verzamelaar geen legitiem doel. Het doel van een verzamelaar is eigenlijk zoveel mogelijk verzamelen. De vraag is waarom je dat eigenlijk zou moeten toestaan, want je verzamelt dingen die in principe illegaal zijn. Dat is hetzelfde als dat je zou zeggen, ik ben een verzamelaar van drugs. Op mijn bovenkamertje wil ik een drugsverzameling beginnen. Alleen voor mezelf, ook nog eens. Dus waarom zou je het überhaupt toestaan? Ik vind dat bizar. Waarom zouden wij het goed vinden dat mensen iets mogen verzamelen wat in principe illegaal is? Dat is toch gek?

Onklaar gemaakte wapens/ oude wapens

Ik vind dat er wapens van een verzamelaar met een WM 8 onklaar gemaakt zouden moeten zijn. Proeven ermee doen, ja, dat kan toch niet meer?

Mijn grote probleem is vooral dat in een aantal Europese landen het zeer makkelijk is en blijft om onklare wapens legaal te kunnen bezitten, dat heeft heel veel problemen veroorzaakt.

We hebben natuurlijk de nieuwe EU richtlijn voor het onklaar maken van wapens. Ik ben gisteren toevallig op de verzamelbeurs in Houten geweest. Als je ziet wat daar wordt aangeboden.

Kalashnikovs, die worden als zoete broodjes aangeboden.

Zelfs een onklaar gemaakt pistool is ideaal als je een gewapende overval wilt gaan plegen op een kruidenierszak. Dus ik ben eigenlijk geen voorstander om die onklaar gemaakte wapens op een andere manier te gaan behandelen dan effectieve wapens.

Ik ben verbaasd dat mensen wapens mogen verzamelen die het gewoon nog doen. Ik kan me voorstellen dat je oude wapens verzamelt of wapens die onklaar zijn gemaakt, maar niet wapens die nog werken.

Het bedrijf moet bij archeologische vondsten melding doen bij de politie en het wapen aan hun overdragen. Volgens mij is dat de staande praktijk, en in sommige gevallen wordt die volgens mij niet per se gevolgd. Maar dat zou wel moeten zijn hoe het gebeurt en wij proberen daar wel oplossingen voor te vinden. Maar dat blijkt ook best wel heel erg ingewikkeld.

Een loop die dicht is, stap maar eens binnen in een kruidenierszaak. Je zit aan de kassa en je ziet daar iemand zwaaien met een pistool.

Als dat onklaar moet zijn gemaakt, is het een andere situatie dan als dat nog werkzaam is en ergens in een kast hangt, omdat iemand het leuk vindt om wapens te verzamelen.

Het lijkt me niet wenselijk dat iedereen wapens kan verzamelen. Misschien gespecialiseerde instituten, zoals musea. Ik kan me voorstellen dat je voor antieke wapens, dat je daar de grens legt. Het is wel oké als de wapens verder onklaar zijn gemaakt.

Je kunt verzamelen door iets te verzamelen wat dan onklaar is gemaakt, zeg maar.

Als het onklaar is, dan is het geen probleem. Maar als er dingen bij zijn die gewoon direct gebruikt kunnen worden voor andere dingen, dan vind ik het onacceptabel.

Ik ben er voor dat je het wapen gewoon alleen kan verzamelen, dus dat je er niet meer mee kan gaan schieten en afvuren.

Er zijn een aantal mensen die het onklaar verzamelen. Dus zonder slaghoedjes. Vooral het werkende. Daar heb ik dus mijn bedenkingen over.

Het is toch eigenlijk een beetje van de zotte dat je een werkend wapen kan verzamelen. Ik vind dat dat niet moet kunnen.

Toen je in het leger hadden sommige mensen een rood dopje op het eind van de loop. Maar kijk, dan ga je bij wijze van spreken naar buiten met je wapen, maar hebben je buren dat in de gaten, door dat rode dopje, dat het wapen niet meer werkt?

Er zal geen verzamelaar zijn die daar heel blij van wordt van het zichtbaar onklaar maken, want je verzamelt ze, omdat je het mooi vindt. Ik denk dat je dan meer de eisen moet stellen aan de ruimte waar het opgeborgen is.

Als je zoiets aanschaft, trek zo'n wapen dan helemaal leeg, dat alleen maar de buitenkant er nog is. Dat heb je gewoon een leeg wapen, die gewoon onbruikbaar is.

Voor mij moeten de wapens niet werkend zijn en je verzamelt ze omdat je ze mooi vindt of omdat het de historie is voor oude wapens. Maar mijn vraag is, als ze dan ook nog werkend zijn, waar laat je al die wapens.

Ook al zijn ze onklaar gemaakt, dan nog, kan iemand een onklaar pistool op je richt. En dan nog ga je de overval plegen en dat soort dingen.

Ik denk zolang de wapens werkend zijn, dan kun je nooit die veiligheid waarborgen. En ik snap het nu ook niet voor een verzamelaar. Misschien zien zij dat wel zo, maar ik denk dat kan ook onklaar zijn. Dan neem je een heel groot risico weg.

Ik zie het legitieme doel voor het verzamelen van wapens niet. Ik zou niet weten waarom je de wapens dan niet onklaar zou kunnen maken en dan nog steeds verzamelen?

Het verzamelen van wapens mag, mits ze klaargemaakt zijn.

Wapens kunnen gewoon in de woonkamer hangen. Dat is op zich prima en heel leuk, want daar verzamel je die dingen voor. Je gaat ze niet verzamelen om ze vervolgens in de kluis te leggen en dan zou ik zeggen, dat de wapens gewoon definitief onklaar gemaakt moeten zijn, vastgemaakt worden aan de muur en iemand moet voor elk wapen een soort van bewijs hebben dat hij dat wapen ook in huis mag hebben.

Na een bepaald jaartal zijn wapens een soort van "vrij", je hebt daar geen vergunning voor nodig om ze gewoon thuis te hebben. Ik vind dat toch wel bijzonder dat ook die wapens werkzaam zijn.

Het is maar de vraag of het toegevoegde waarde heeft dat wapens in verzamelingen kunnen schieten. Ook bij musea. Welk nut heeft een musea om scherp schietende wapens te etaleren? Zou je niet bij een museum moeten zeggen dat dat per definitie allemaal onklaargemaakte wapens moeten zijn, want bij geen enkel museum zal zo'n wapen in functie getoond worden. En je kunt wapens ook heel netjes onklaar maken, dat ze toch nog een decoratieve waarde houden voor de tentoonstellingsdoelstelling.

Ook wapens van particuliere verzamelingen moeten onklaar gemaakt worden. Kijk, als je verzamelt om daar educatief materiaal over te maken, in boeken over te schrijven bijvoorbeeld, dan moet je een werkend wapen hebben, anders kun je er niks van vinden en niks van zeggen. Dan moet er een ontheffing afgegeven worden.

Bij de ontheffingen staat geen maximum van hoeveel wapens er verzameld mogen worden. We hebben voorbeelden van mensen die 200 wapens in huis hebben. We hebben ook een voorbeeld van een verzamelaar die 25 scherpschietende automatische Kalasjnikovs in huis heeft. Wat is dan nog de toegevoegde waarde van die andere 24? Ik zou me kunnen voorstellen dat je een Kalasjnikovs wil hebben voor de verzameling omdat je daar iets over wil schrijven, dat kan. Dan zou je nog kunnen zeggen dat in ieder geval de slagpint eruit gehaald moet worden, zodat je er geen kogels meer mee kunt afvoeren.

Op het moment dat je echt puur een verzameling hebt. Hierbij heb je dus geen doelmatig gebruik. Dan zouden de wapens wat mij betreft ook niet meer gebruikt hoeven worden. Dus als het sec gezien is voor thuis aan de muur hangen, dan zou het in mijn optiek ten alle tijden onklaar gemaakt moeten zijn.

Je moet uitkijken als je het hebt over het onklaarmaken van wapens, dat je daarbij niet ook de erfgoedwaarde aantast.

Wapens voor maatschappelijke taak uitoefening

Musea

Ik vind dat burgers geen wapens mogen hebben. Mochten zij wapens willen verzamelen, dan moeten ze maar curator worden van een museum. Ik vind het veiligheidsaspect om vuurwapens uit de maatschappij te halen veel zwaarder wegen dan welk aspect dan ook.

Ook verzamelen kan wel een soort hobby zijn. We hebben hier volgens mij ook niet zo heel veel last van. We horen soms wel dat mensen de grenzen opzoeken. Je hebt ook allerlei musea waar verzamelingen zijn. Dat volstaat denk ik wel voor een heel groot deel. Dus of je dan ook nog particuliere verzamelingen moet hebben, mensen die in een woonwijk hele verzamelingen vuurwapens hebben?

Wapen verzamelen met als doel om dat te behouden als cultureel erfgoed, daar valt misschien best wat voor te zeggen. Maar dat hoef je natuurlijk niet als particulier te doen. Dat kan een museum ook doen.

De bewaking van het cultureel erfgoed is een rol voor de overheid. Dat beschouwt de overheid ook als een rol van zichzelf, want daar hebben we gewoon een hele erfgoedcommissie voor. Dit zien we dus ook als een overheidsstaak. Er zijn zeventig wapenmusea in Nederland. Nou, daar kan je toch wel genoeg vinden om de wapens te bekijken; daar ligt een aardig arsenaal aan wapens lijkt mij.

We hebben in Nederland ook kleine particulieren musea. Maar het Nationaal Militair Museum en het Nationaal Oorlogsmuseum Overloon, dat zijn wel de grote jongens. Als je met een aantal rebellen inbreekt, dan kun je wel een coup plegen hoor, met wat daar ligt en staat.

Alleen voor musea vind ik het verzamelen prima. Serieuze musea die open staan voor bezoekers, een educatief doel dienen, et cetera. Dan is er een reden waarom je die wapens moet hebben.

Voor mensen die graag een vuurwapen willen bekijken, daar zou je nog musea voor kunnen inrichten.

Eigenlijk zijn het twee dingen belangrijk. Eén, veiligheid staat natuurlijk altijd voorop. En twee, er zou geen belangwekkend erfgoed verloren moeten gaan door nieuwe regels.

Archeologie

Archeologie is inmiddels heel breed en de Tweede Wereldoorlog hoort daar ook bij. En veel van die wapens die voldoen niet aan de uitzonderingsregeling, waardoor we er tegenaan lopen dat wij onze wettelijke taak niet kunnen uitvoeren.

Het gaat vooral echt om onze eigen wettelijke taak en dan gaat het dus over archeologische vondsten die worden gedaan. Bij professionele opgravingen dus zowel de bedrijven die de opgravingen doen lopen er tegenaan dat zij het wapen of de munitie niet mogen hebben en de depothouder het ook niet in depot kunnen krijgen.

Verzamelen, ja, je zou kunnen zeggen dat depothouders een vorm van een verzameling hebben. Alleen dat past nu niet binnen de huidige wetgeving, want wij hebben geen verzameldoel.

Ik kan me voorstellen dat wij als depots inderdaad zeggen van nou, wij vinden dat wij wapens moeten kunnen hebben in depot. Maar wij zouden het prima vinden als bepaalde wapens onklaar moeten zijn gemaakt, omdat het gewoon onveilig is om ergens een wapen te hebben liggen. Wat als iemand het uit de kast kan pakken en vervolgens een supermarkt mee binnen kan lopen.

Wij willen het object graag bewaren. Dat het onklaar moet zijn gemaakt is misschien een minder dramatisch iets voor ons als depots.

De wapens die voldoen aan bepaalde voorwaarden kunnen in het depot worden gehouden vanwege de uitzondering. Dat geldt niet voor alle wapens die nu bij archeologische opgravingen boven de grond komen en met name die uit de tweede Wereldoorlog. Specifieke wapens kunnen niet in depot gehouden worden. Ook de kogelhulzen mogen technisch gezien niet in depot gehouden worden, terwijl je met een kogelhuls in principe niet zoveel meer kan als die al is afgevuurd. Dus ja, dat zijn van die dingen dat je denkt. Ja, oke, het is munitie, maar die is uit zichzelf al onklaar.

Als je de archeologie als verzamelaar zou willen bestempelen, dan moet bijvoorbeeld ook de depot houder op persoonlijke titel een verzamelaar worden. Dat is natuurlijk niet hoe wij als overheidfunctioneren, dus dat sluit gewoon niet echt lekker op elkaar.

De ontwikkeling is dat we steeds meer tot erfgoed gaan rekenen. Dat leidt tot vragen aan de poort van de archeologische depots. Wat mag daar in, wat mag daar niet in? En onder welke condities mag dat wel of niet?

Bij materiaal uit de Tweede Wereldoorlog speelt ook altijd nog een eigendomsvraagstuk. En dat is dat in principe al het achtergelaten wapentuig, of hoe je het ook wil noemen, op Nederlands grondgebied nog steeds is van wie het destijds was. Dus als je hier nu een voorwerp uit de grond haalt wat overduidelijk van het Amerikaanse leger was, dan is dat nog steeds van hen. En dat betekent dat beheersbeslissingen daarover (ga je het conserveren, ga je het weggooien, ga je het opslaan, ga je het verplaatsen) eigenlijk in afstemming met de eigenaar genomen moeten worden. Dat is in de praktijk heel erg lastig en eigenlijk zitten mensen er ook helemaal niet op te wachten.

Het is de vraag hoe je het onklaarmaken van wapens precies controleert en door wie je dat laat controleren. Want we zien dat dat heel erg lastig is als je in de praktijk gaat kijken. Dan heb je bijvoorbeeld weer allemaal voorbeelden waarbij je bijvoorbeeld iemand moet langs laten komen om een wapen wat helemaal krom gebogen is en verroest is af te keuren. Terwijl natuurlijk al iedereen op zijn vingers kan aftellen dat dat een onklaar wapen is. Soms heb je wat al eerder ter sprake kwam, totale verroeste stukken of delen van wapens waarvan je eigenlijk helemaal niet weet wat het is. Totdat je het helemaal hebt schoongemaakt of anders hebt onderzocht. Dus dat fine-tunen van die voorwaarden, daar zit denk ik zeg maar de crux.

Bij archeologen leven vragen over een aantal van de voorwaarden die gelden voor wat mag je wel en wat mag je niet. Met name het moet op een professionele manier onklaar gemaakt worden, dat dat niet echt aansluit op de praktijk. Waarbij je namelijk gewoon een klomp roest in je handen hebt. Daar gaat never nooit meer, wat dan ook mee gebeuren. Maar er zit geen certificaat aan dat die onklaar gemaakt is en dan zou je 'm dus niet mogen hebben. Moet je 'm bij de politie inleveren en wordt die in de smeltoven gegooid. Waardoor, en dat is dan voor ons wel belangrijk, er gewoon erfgoedwaarde verloren gaat. Dus je ziet gewoon dat door het voortschrijden van de tijd en dat die wet al wat ouder is, hij niet meer helemaal aansluit op de praktijk.

Professionele archeologen komen bijna dagelijks wapens en niet gesprongen munitie tegen. Dus die weten dat echt wel wat de regels zijn. Maar als datgene wat ze vinden erfgoedwaarde heeft, dan zou het toch wel jammer zijn voor ons allemaal als het dan eindigt in een smeltoven, omdat ze het niet onder zich mogen houden. Terwijl het eigenlijk geen kwaad zou kunnen.

In de praktijk is er inderdaad de mogelijkheid voor de aanvraag van een tijdelijke ontheffing voor het opslaan van wapens, et cetera. Maar voor archeologische bedrijven is dat praktisch niet mogelijk om dat voor elkaar te krijgen. Om zo'n tijdelijke ontheffing ook te krijgen. Het heeft te maken met de eisen die daar al vasthangen en ook de praktijk van hoe archeologische depots in elkaar zitten.

Wapens voor recreatieve uitoefening (privaat)

Waarom mag ik wel postzegels verzamelen, maar geen vuurwapens?

Er zitten tegenwoordig strenge regels aan waarbij je een geheel verzamelplan moet hebben. Dus je moet een doel hebben waarbij je je verzameling aanlegt. En zoals dat nu is ingericht zie ik niet de noodzaak om daar heel veel wijzigingen in te maken.

Wat mij betreft worden er alleen klassieken wapens verzamelt, dat zijn gewoon de oudere wapens van voor de Tweede Wereldoorlog of sentimentele wapens zoals het wapen van je opa. Voor moderne wapens ben ik echt geen voorstander.

Replica's van antieke vuurwapens die onmogelijk echt schietend gemaakt kunnen worden, omdat het materiaal daar niet geschikt voor is, zijn verboden in Nederland. Dat verbod maakt Nederland niet veiliger.

Ik verzamel groot kaliber munitie van tanks en pantservoertuigen. Het is oud ijzer en er zit niks in. Het is volstrekt nutteloos materiaal. Waarom heb ik de zwaarste beperkingen voor het minst gevaarlijke materiaal? De angst voor dat gebruik leidt tot onredelijke of onlogische beperkingen.

Maar je kan dan ook samenwerken met musea bijvoorbeeld. Je kan ook zeggen van: kijk, misschien dat we zo'n wapen niet in particulier bezit moeten hebben. Zeker als dat een zeer zeldzaam wapen is, is het misschien beter dat het wordt beheerd door een museum.

Iemand die zegt ik ben geïnteresseerd in wapens en ik wil gewoon veel verschillende soorten wapens gaan verzamelen, dat is voor mij problematischer dan iemand die zegt, kijk, ik ben enorm geïnteresseerd door vuurwapens uit die specifieke periode, omwille van het feit dat men toen op een ingenieuze wijze een aantal interessante stappen heeft gezet.

Ik wil gewoon alles kunnen verzamelen, geen beperkingen.

Je ziet ook wel dat vaak mensen die zich onveilig voelen, eerder geneigd zijn om te zeggen, ik zal verzamelaar worden.

Het is ook een beetje aard van het beestje bij verzamelaars. Verzamelaars willen gewoon meer wapens verzamelen. En eigenlijk alles.

Op het moment dat er een toetsing is en je hebt een bepaalde hobby of sport en je voldoet aan alle toetsingen en eisen, dan vind ik verzamelen daar ook wel onder vallen.

Werkende vuurwapens worden momenteel verzameld. Ook als het niet wordt bestudeerd. Daar ga je bij mij wel de grens over.

Ik ken bijvoorbeeld een verzamelaar die zit heel erg op de Noorse militaire wapens. Die wil gewoon alles verzamelen. Maar dat zijn dus heel veel wapens.

Stel beperkingen aan het aantal. Nu hebben wij hele fanatieke hobbyisten die maar vijf wapens mogen hebben. En hebben we een verzamelaar met een of ander, instabiel verzamelplan, die kan er 200 in huis halen. Ik vind dat echt een hele rare constructie in de wet.

Particuliere verzamelaars kunnen heel erg van meerwaarde zijn, omdat we daar soms nog wel kennis vandaan kunnen halen. Voor het werk dat ik doe, zie ik daar niet zo gauw de meerwaarde van in. Maar dat is ook omdat we natuurlijk al een heel groot netwerk hebben. Daar zitten ook heel veel mensen die heel veel kennis hebben. Dat is eigenlijk al toereikend.

Er zijn verzamelaars die ook allerlei mitrailleur machtige wapens verzamelen.

Als je sommige verzamelingen bekijkt, dan zit er best wel een redelijk belang in. En met name met betrekking tot historie van wapens en dat soort dingen. Productieprocessen.

Kijk machinegeweren onder verzamelaars klinkt heel gevaarlijk, maar hoeft dat helemaal niet te zijn, hè?

Ik ben wel geïntrigeerd door verzamelaars die kennelijk een hele collectie vuurwapens aanleggen.

Ik denk dat gewone burgers een mening hebben en niet een prettig gevoel hebben als er bijvoorbeeld verzamelaars zijn met een heel wapenarsenaal.

Je gaat er dus niet mee schieten. Je wil ze hebben, omdat ze interessant zijn.

Je mag niet verzamelen, omdat je dat interessant vindt. Dan moet er een hele duidelijke reden achter zitten. Verzamellaars lopen niet naar buiten naar de supermarkt met wapens.

De huidige wetgeving voor verzamelaars is m.i. toereikend.

Ik weet dat ze bij een verzamelaar minder streng zijn dan bij iemand die het gebruikt voor de jacht en schietclub. Dat is iets wat mij echt verbaasde.

Je mag als verzamelaar gewoon een hele garage vol wapens hebben.

Er hoeft maar bij een verzamelaar ingebroken te worden en die inbreker kan zo het wapen pakken en die kan gewoon het hele gezin neerknallen.

Als Jantje X weet dat iemand een wapenverzamelaar is, misschien heb je wel heel veel van die boeven die daar dan gaan inbreken.

Bij een verzamelaar is er geen maximum in het aantal wapens en zijn alle oude en ook vrijwel alle moderne werkende wapens toegestaan.

Voor mij ligt het eraan wat je verzamelt. Je hebt natuurlijk ook van die hele grote geweren, jachtgeweren en weet ik veel.

Ik vind ook dat je wel ergens een grens moet trekken in het verzamelen van wapens. Het moet niet zijn dat iedereen maar klakkeloos wapens kan gaan verzamelen en laat staan als het inderdaad andere categorieën betreft.

Er moet wel een bepaald doel zijn waarom iemand mag verzamelen.

Mijn persoonlijke overtuiging is nog altijd van hoe minder wapens in Nederland, hoe beter. Maar ik begrijp wel dat er ook een andere kant is die zegt van ja, wij vinden dit gewoon heel interessant en hier moet wel degelijk gedegen onderzoek naar worden gedaan. Dit vertegenwoordigt ook een bepaalde historische educatieve waarde. Dus vanuit die gedachte begrijp ik dat het moet gebeuren.

Ik weet niet of je makkelijk een onderscheid kan trekken tussen het verzamelen van wapens door burgers of door musea. Hoezo heeft een burger minder kennis in huis dan een museum? En hoe toets je dat?

Het verzamelen van vuurwapens heeft voor mij een duidelijke link met kunstgeschiedenis. Het is te vergelijken met iemand die helemaal enthousiast kan worden van een penseelstreek die Vincent van Gogh op een schilderij heeft gezet. Dat het kan schieten, is eigenlijk van ondergeschikt belang.

Ik kan me wel voorstellen dat je wapens als hobby bent, dat je je echt fascineert, of dat je het leuk vindt. Het is gewoon een hobby, net zoals veel anderen. Dus ik vind wel dat het moet kunnen om een wapen te hebben, maar binnen hele strenge kaders.

Voor mij als verzamelaar van vuurwapens is het heel interessant om onderzoek te doen naar de historie, de techniek en de ontwikkeling van hoe een wapen is geëvalueerd en waar het uiteindelijk voor wordt gebruikt.

Ik vind het eigenlijk niet kunnen dan iemand van een schietvereniging 5 wapens mag hebben en jij als verzamelaar oneindig veel werkende wapens.

Verzamelen vanuit cultuur-historische educatieve belang zou naar mijn idee moeten kunnen, maar ik heb het idee dat mensen gewoon verzamelen, omdat ze die wapens voor handen willen hebben.

Het samenzijn met andere verzamelaars van vuurwapens, het delen van kennis en informatie is een belangrijk onderdeel van de verzamel vereniging.

Er zijn mensen die hele kamers vol hebben staan met dat soort wapens, wat ik wel gevaar vind. Wat als er ingebroken wordt en die wapens op straat komen.

Ik ben persoonlijk tegen vuurwapens. Ik zie ook geen heil in vuurwapens voor jacht en cultuur. Voor verzamelen alleen die hele oude wapens die zijn ontmanteld, maar niet moderne wapens. Daar zitten volgens mij te veel downsides aan om dat toe te staan.

Als ik dan toch al een verzamel verlof heb, waarom zou ik niet gewoon alles mogen verzamelen?

Verzamelaars kunnen ook echte explosieven in huis hebben, daarmee zelf aan de slag gaan met ontmantelen. Het zijn geen criminelen, maar het is wel gevaarlijk.

De verzamelaars zijn veel meer individueel.

Er moet wel een bepaald doel zijn waarom iemand mag verzamelen.

Menselijk gedrag is ook gewoon om te verzamelen en te onderzoeken. Je kan het ook niet tegenhouden. Mensen zullen dit willen verzamelen. Maar ik vind dat je als onderzoeker van historische wapens misschien wel iets meer zou mogen dan als liefhebber. Ja, maar dan krijg je de vervolgvraag. Wie is een onderzoeker? Is dat een geaccrediteerde instelling? Of kan dat gewoon een gepassioneerde persoon zijn, die weer die 47 bazooka's op zijn zolderkamer heeft liggen?

Munitie verzamelen

Een verzamelaar moet geen munitie bij zijn wapens hebben.

Er zijn voorbeelden dat verzamelaars met automatische wapens op de schietbaan staan te schieten. Om te zeggen, kijk eens wat leuk. En dat vindt iedereen leuk en spannend. Dan is het gewoon speelgoed. Dan zou ik zeggen, je bent óf verzamelaar van wapens, óf verzamelaar van munitie, maar je kunt nooit beide tegelijk doen. Gewoon juist omwille van die ongewenste vermenging van de combinatie wapens en munitie.

Daarnaast zijn er verzamelaars die zeggen dat ze ook proefschoten willen zetten. Ze willen daarom munitie erbij hebben. Ik denk dat er zeer terughoudend om gegaan moet worden met wapens in combinatie met munitie.

Mijn insteek is prima dat je het verzamelt, mits je er geen munitie bij hebt. En op het moment dat je dat wel hebt, die combinatie, ben ik huiverig. Ik denk: 'waarom zou je? En waarom zou het mogen?' Voor mij gaat dat de grens over en hoort het inderdaad bij bepaalde beroepsgroepen.

Perceptie over verzamelplannen

Ik begrijp de behoefte en het belang dat er verzamelaars zijn van wapens, dit ten behoeve van educatie en onderzoek. Daar zit nu natuurlijk ook wel een bepaalde begrenzing in en die is helaas nog altijd belegd bij particuliere organisaties.

Wij hebben nu twee rechtszaken lopen, twee bezwaren lopen. Waar wij zeggen: waarom gaat deze mevrouw verzamelen. Die mevrouw hebben wij uitgenodigd. Dan stellen wij een aantal vragen over wat er in haar verzamelplan staat. Maar ze weet zelf niet waar het over gaat. En ja, heel flauw, als wij dat plan doorzetten, dan wordt het gewoon goedgekeurd.

Verzamelaars hebben wapens die niet bedoeld zijn voor verzameldoeleinden. In dit geval werd gezegd dat hij de werking van semi- en automatische vuurwapens wil bestuderen. Waar hebben we het dan over? Nou, daar word ik sowieso al nerveus van.

Op het moment dat wij gedetailleerder dingen vragen over het verzamelplan, neemt de adviseur in plaats van de verzamelaar het woord. En dat is natuurlijk heel gek. Terwijl de verzamelaar hier zit met haar verzamelplan. Er is in ieder geval iets achter... Alleen je krijgt daar niet goed je vinger achter. En hij weet precies wat hij wel en niet moet zeggen. Ja, dan maak je het ons heel moeilijk.

Een private vereniging moet het verzamelplan goedkeuren. Eigenlijk horen die verenigingen daar niet over te gaan. De politie moet alleen toetsen of het verzamelplan is goedgekeurd door een private vereniging.

Er zijn weliswaar vijf verzamelaarsverenigingen, maar ze vallen eigenlijk per saldo allemaal onder de grote hoed van de EDB. Als jij niet bij die kliek hoort en je wordt niet gewaardeerd door de overige leden, dan kun je het eigenlijk al vergeten en kun je geen wapens verzamelen.

Het moet niet zijn dat iedereen maar klakkeloos wapens kan gaan verzamelen en laat staan als het inderdaad andere categorieën betreft. Ja, er moet wel een bepaald doel achter zitten waarom iemand mag verzamelen.

Ik vind dat je heel kritisch moet blijven op het verzamelen. Verzamelingen met een opeenlopend serienummer, dat vind ik geen enkel verzameld doel. Dat vind ik niet acceptabel. Maar het gebeurt wel.

Er zijn nu vier of vijf verzamelaarsverenigingen. En je ziet toch zij een belangrijke rol spelen in het goedkeuren van het verzamelplannen. Dat mensen elkaar kennen en elkaar wat gunnen.

Ik begrijp de behoefte en het belang dat er verzamelaars zijn van wapens. Dit ten behoeve van educatie en onderzoek. Daar zit nu natuurlijk ook wel een bepaalde begrenzing in en die is dan nu belegd bij helaas nog altijd particuliere organisaties. De partijen die die verzamelplannen beoordelen.

Ik vind ook dat je wel ergens een grens moet trekken in het verzamelen van wapens. Het moet niet zijn dat iedereen maar klakkeloos wapens kan gaan verzamelen en laat staan als het inderdaad andere categorieën betreft.

Overige doeleinden

Weerbaarheid en zelfverdediging

Nou voor de zelfverdediging mag je überhaupt geen wapen hebben als burger.

In een bedreigende situatie; je weet dat je door je buren bedreigd wordt in je eigen veiligheid. Dan zou ik het wel in die situatie goed vinden, dat ik mezelf kan beschermen.

Ik vind een zekere vorm van wapenbezit eigenlijk niet meer dan een gezonde situatie. Anders word je als bevolking wel heel erg weerloos. Maar dat is meer de algemene zin. Burgers moeten kunnen oefenen. Je kunt het ook als een sport zien of als een hobby. En ik vind dat dat wel een mogelijkheid moet zijn. Als je daar gewoon normaal mee om kan gaan. En heel veel mensen kunnen dat.

In het geval van dreiging, zouden burgers wel weerbaar moeten zijn. Je kunt het een beetje vergelijken met hoe je dat in het verleden deed. Kijk, sport is in feite trainen, oefenen. Dat is het schieten natuurlijk ook. Als je moet mobiliseren, en dat is niet iets van deze tijd, maar van alle tijden, dan is het wel handig dat een deel van je bevolking reeds getraind is, in plaats van dat je iedereen van de keukentafel vandaan moet trekken en moet gaan vertellen wat wat is.

En vuurwapen is in mijn ogen, los van dat mensen het als aanvalsmiddel gebruiken, ook een verdedigingsmiddel. Het heeft in die zin ook een afschrikkend effect, een beheers middel.

Ik vind het in Nederland niet nodig om een vuurwapen te hebben om je te verdedigen. Ik vind Nederland een veilig land. Ik kan me voorstellen dat als je afgelegen woont, dan je dan middelen moet hebben om jezelf te kunnen verdedigen. Want er is niemand in de buurt die je zou kunnen helpen op dat moment. Maar eigenlijk waar wij hier wonen niet. Dus binnen Nederland vind ik niet echt dat je het als zelfverdediging moet toepassen.

Ik denk wel als je als overheid de bescherming niet helemaal meer biedt, dat mensen hun eigen bescherming gaan regelen.

Wat ik goed vind is dat in Nederland wapenbezit voor zelfverdediging en beveiliging niet is toegestaan voor particulieren. Beveiligingsbedrijven, officieren van justitie, of wie dan ook mogen geen wapens. In het buitenland zie je dat veel beveiligingsbedrijven en andere burgers zich mogen bewapenen vanwege hun functie. Ik vind het goed dat dat in Nederland niet zo is, en dat we dit moeten koesteren.
Ik denk namelijk dat het bewapenen van dit soort groepen juist de bepalende stap is dat ook andere mensen zich gaan bewapenen, en ze iets hebben van, ja, dan ga ik ook voor mezelf zorgen, want de overheid doet het onvoldoende. Ik vind het goed dat die ruimte in de wet op dit moment niet wordt geboden en ik denk dat we dat zo moeten houden.

Wil je net als in Amerika een wapen hebben om jezelf te verdedigen als er een inbreker in je huis staat? Dat willen we in Nederland sowieso niet volgens mij.

Kermis

Bij heel veel openingen van onze 1500 kermissen die we hebben, wordt nog steeds open geschoten. Er wordt zelfs een kanon op het kermisterrein gezet en met toestemming van de burgemeester wordt daar dan weer gebruik van gemaakt.

De kermisbranche kan veel meer wapens gebruiken dan alleen die luchtbuks. Je kunt ook met kruisbogen schieten, en paintballen en dat zijn weer pers luchtdrukwapens.

In een gemeente een paar jaar geleden werd pistool schieten in beslag genomen op de kermis door de politie, terwijl op een andere kermis politieagenten stonden te schieten bij het pistool schieten op de kermis. Uiteindelijk is de zaak die ervan werd gemaakt geseponeerd. De wapens zijn nooit teruggevonden. De huidige wet geeft ruimte voor verschillende interpretaties en de politie heeft niet altijd de kennis van wat wel en niet mag, want de ene agent geeft toestemming om het pistool schieten gewoon uit te voeren en de ander neemt het in beslag.

We zien dat op de kermis het pistooltje met die gele kogeltjes of rode kogeltjes de meest gewilde de prijzen zijn die kinderen willen hebben. We willen graag dat groothandels deze producten niet meer aanbieden, maar wj als bond kunnen daar heel weinig aan doen. We hebben wel eens voorgesteld om dit gewoon uit het systeem te halen, maar de wet maakt op dit moment het keurmerk erop staat en dat we daarom de prijs mogen uitgeven. Alle 342 burgemeesters interpreteren het op hun eigen manier en in hun verpachting dan een verbod meenemen. Misschien is een landelijk beleid beter.

Re-enactment

Wat de re-enactment onderscheidt is de publieksfunctie. Ze geven uitleg aan het publiek over hoe en door wie het wapen in het verleden werd gebruikt. Daarmee geven ze op een andere manier een historisch beeld dan dat dat door films of boeken gebeurt.

Er zijn best veel re-enactment groepen. Daarbij komen we heel weinig rare dingen tegen. Ik denk wel dat dat echt liefhebbers zijn. Ten minste, mijn indruk. Dus we hebben daar zeker mee van doen, maar we hebben er weinig zorgen om.

Schutterijen

Recht tot vereniging is een belangrijk goed, dat staat in Artikel 8 van de grondwet.

Schutterijen zijn geen gevaar voor de samenleving. Dit kan gezien worden als een soort ontplooiing van de bevolking zelf.

Schutterijen moeten beschikken over verenigingswapens waar leden gebruik van maken tijdens het vogelschieten. Ik vind persoonlijk niet dat die mensen die dat doen over wapens zouden moeten beschikken.

Ik heb persoonlijk niet zo heel veel met een schietvereniging. Ik weet dat ik dan ook op een soort

cultureel erfgoed stuit, want zo kijken Limburgers soms echt wel naar hun schuttersvereniging. Maar wat mij betreft zou die uitzondering ook kunnen uit faseren. Deze kun je gewoon laten verdwijnen. Dus wat mij betreft zou die uitzondering gewoon niet nodig zijn.

De Limburgse schuttersgilden hadden van oudsher wapens. Dat zijn die vanuit de middeleeuwen. Die hadden toen ook echt een economische functie, namelijk het beschermen van een lokale economie.

Dat doet nu de centrale overheid.

Limburgse schutters en gildewezen, dat zijn hobbyisten, amateurs, liefhebbers, die schieten, maar ook vooral optochten lopen met vuurwapens. Soms onklaar gemaakt, soms ook niet.

Ik vind het heel belangrijk voor de Limburgse cultuur en traditie.

Hoe belangrijk is het voor de cultuur om legaal wapenbezit mogelijk te maken? Het feit dat die hobby in allerlei dorpen met meer dan 10.000 actieve schutters uitgeoefend kan blijven worden, is voor de provincie heel belangrijk. Ook voor het gemeenschapsgevoel in die dorpen is dat heel belangrijk. Heel wezenlijk.

Wapens die gebruikt worden binnen de gilde zijn veelal traditionele wapens en ook kanonnen. Dat zijn wapens die in de gemeenschappen zitten: de dorpen en gehuchten steden ook gebieden. Hier wordt al jarenlang in die gildes geleefd. Dat is een heel breed scala, ook met wapens.

Vaak wel enkel schot, er wordt omhoog geschoten, dus het is heel erg af gekaderd wat we doen met dat wapen.

Die wapens hebben een eeuwenlange geschiedenis. Want die gaat mee en die heeft daar een hele belangrijke rol in. In de hele traditie rond het schieten.

Met kanonnen worden saluut schot mee afgevuurd. Dat is heel belangrijk voor onze stad om onze vesting te kunnen laten zien aan de Gemeenschap. Het is een hele belangrijke traditie om daar een saluutschot te kunnen geven.

Binnen het hele gilde leven wordt heel erg gefocust op het onderhoud van sociale activiteiten en het schieten is daar een onderdeel van, maar wel een wezenlijk onderdeel.

Direct om de gilden heen worden gilden nog wel gezien, maar is er bijvoorbeeld veel instroom van mensen vanuit de het buitenland, die kennen de gilde niet.

Burgemeesters hebben een hechte band met de gilde gehad. Waar dorpen steeds groter/samengevoegd worden. Burgemeesters komen daar verder van de gilde tradities af te staan. Hierdoor wordt het gilden minder gezien als een club die een traditie laat zien en waardoor het wapenbezit misschien wel tot angst leidt.

Leden van de gilde gaan met elkaar om als broeders en zusters, in lief en leed. En dat betekent dat je een jaar aspirant lid bent bij de meeste gilden. Er wordt gekeken of je binnen het gilde past: binnen alle tradities van het gilde.

Het bestuur van een gilde draagt de verantwoording op het moment dat iemand een wapen in handen zou krijgen en heeft die ballotage.

Je ziet dat het aantal leden in gilden afnemen.

Het bestuur van een gilde zal eerst in gesprek gaan met de persoon die interesse heeft om bij een gilde te gaan; dus die moet zich zelf aanmelden. Dat gesprek zal thuis plaatsvinden. Dan komt er een advies of dat iemand als aspirant toegelaten kan worden. Iemand die moet zich een jaar laten zien binnen de gilden en er zijn best wel een aantal vergaderingen waar je gezien wordt.

Er zijn een aantal tradities, waaronder het koningsschieten. Sommige gildes kennen het kermis schieten. Sommige gilden die gaan naar gilde dagen of de meeste die zullen één, twee of 3 keer uitrukken met elkaar en elkaar zichzelf presenteren. En er zijn nog een aantal andere sociale evenementen waar je bij elkaar bent. Een aspirant lid zal zich daar laten zien, ook aan de rest van het gilde. Einde van het jaar wordt geëvalueerd ook met de nieuwe gildebroeder wordt er gekeken wat het nieuwe lid voor de gilde kan betekenen. Wat betekenen wij voor jou? En daar komt ook weer een advies over naar de naar de gilde Raad en dan wordt er hoofdelijk gestemd.

De gildebroeder of de zuster zijn niet individueel, maar er zijn door het jaar heen veel activiteiten waarin het gezin van die gildebroeder ook betrokken wordt. Dus je ziet partner, je ziet eventueel kinderen daarbij verschillende keren door het jaar heen en heel veel verschilde leden kennen elkaar. Die komen elkaar tegen in het dorp.

Er is een hele goede kennis als er al wat mis zou gaan. Je zegt dan tegen zo'n gildebroeder van, hé, is het wel nog verstandig dat hij een vuurwapen heeft, dan wordt dat in feite al besproken. Het kan gewoon niet verkeerd gaan in het gilde, want die mensen die komen bij elkaar thuis.

Wij hebben afgelopen 10 jaar twee nieuwe gildebroeders geadviseerd om geen deel te nemen aan het gilde.

D. Zienswijzen over typen wapens en wapenhulpmiddelen

Op dit moment mag je ook niet alle vuurwapens bezitten en dat lijkt me ook niet meer dan verstandig om dat te doen.

Gewoon de standaard vuurwapens: kort vuurwapens of hand vuurwapens en of lang vuurwapens.

Volautomatische of semi-automatische wapens. Dat zou voor mij niet 1, 2, 3 hoeven bij burgers. Dat is toch ook een stukje veiligheid.

Ik ben van mening dat een wapen zelf niet gevaarlijk is, maar het is de persoon die erachter staat.

Ik vind wel dat ongeacht het doel waarvoor je wapens wil bezitten, dat je altijd heel goed moet kijken welke soort en type wapens je daarvoor wil toestaan.

Het type vuurwapen dat een burger in zijn bezit mag hebben ziet vooral op welk redelijk belang deze burger heeft. Dat is per geval afhankelijk van de omstandigheden, vind ik.

Wapens alleen voor maatschappelijke doeleinden en niet voor alle typen wapens. Primair alleen wapens, die een doel hebben of tradities ondersteunen.

De kruisboog is geen vuurwapen, maar is wel levensgevaarlijk. Daar zit een lacune in de wet.

Volautomatische wapens

Bij de sport gebruik je een vuurwapen om precisie te schieten. Een volautomaat, daar haal je de trekker over en dan komt er zeg maar een sproeier van kogels uit en dan kan je niet precies schieten, dus dat is ook helemaal niet nuttig.

In een aantal landen, waaronder in Belgie, kunnen bepaalde verzamelaars ook automatische wapens bezitten als zij kunnen argumenteren dat dit past in het thema van hun verzameling. Ze mogen er ook geen meerdere stuks van hebben. Ze mogen er eentje van hebben.

Ik vind het als burger niet wenselijk dat mensen volautomatische wapens thuis hebben.

Ik vind volautomatische wapens toch net een stap te ver gaan. Met een wapen voor de schietsport kan je een aantal schoten afvuren, met een volautomatisch wapen kan je een stap verder gaan.

Ik weet mijn god niet het verschil tussen het ene wapen en het andere wapen. Het lijkt mij dat die heftige wapens, zoals volautomatische wapens niet noodzakelijk zijn voor het behalen van een legitiem doel.

Wat is de gevaarzetting dat aan een bepaald wapens kleeft? Ik vind het niet wenselijk dat mensen volautomatische wapens thuis hebben. Zij het achter slot en grendel en conform de voorschriften opgeborgen, maar volautomatisch blijft een stap te ver.

In ieder geval zeker geen automatische schietwapens. Zeker geen automatische.

Er zijn automatische schietwapens. Daarmee kun je volgens mij heel veel schade aanrichten in een hele korte tijd.

Zo'n 4 millimeter kogeltje dat zal vooral niet zoveel schade aanrichten als zo'n AK-47, zo'n machinegeweer.

Volle automatische wapens en dergelijke, dat is niet jacht of sport gerelateerd zou je kunnen denken voor een verzamelaar. Dat is niet het reguliere wapen die een burger dan in bezit zou mogen hebben, denk ik.

Je moet wel enige grenzen stellen wat voor wapens burgers mogen bezitten. Dus echt volautomatische wapens, zware wapens, waar je echt behoorlijk militaire toepassingen voor hebt - dat zou je wel moeten bannen.

Semi automatische wapens

Het gebruik van semiautomatische wapens is niet noodzakelijk voor het behalen van een legitiem doel.

Dus als mensen nou echt ontzettend graag met semi-automatische willen schieten, dan zou ik denken, ga lekker het leger in of word reservist. Dan dien je ook de samenleving. En dan heb je misschien ook nog wel meer toezicht op psychische gesteldheid en andere dingen.

Ik vind het prima als burgers vuurwapens bezitten en dan semi-automatische wapens of enkelschotswapens.

Dat mogen gerust semi-automatische wapens zijn, want semi-automatisch wil niets meer en minder zeggen dat een wapen na een schot zichzelf weer opnieuw laat. Daarmee gaat hij nog niet af.

Ik weet dat momenteel in Engeland, in aanleiding van de schietpartij in 1986 in Dublin, een verbod ingevoerd is voor handvuurwapens. Dus daar komen ze bijna geen handvuurwapens tegen in de samenleving. Dus daar ligt het accent ook nog veel meer op de lagere wapens, de jachtgeweer en het kogelgeweer.

Er was een schietpartij in Las Vegas waar een 61-jarige man vanuit een flat 40 mensen heeft doodgeschoten met iets van 800 gewonden. Het blijkt dat hij dat heeft gedaan met een semi-automatisch wapen. Alleen dat semi-automatisch wapen zat in een bump stock. Een bump stock is eigenlijk niets meer dan een soort cassette in de vorm van het wapen. Dan leg je dat wapen in die cassette en dan houd deze de trekker vast en dan gaat het wapen op en neer in die cassette. Omdat je zelf die trekker niet iedere keer hoeft over te halen, omdat het wapen met zijn gewicht ervoor zorgt dat het op neer beweegt, heeft het semiautomatische wapen de vuursnelheid van een automatische wapen.

Het gebruik van semiautomatische wapens is niet noodzakelijk voor het behalen van een legitiem doel.

Kanonnen

Ik weet niet of je een kanon ook een vuurwapen moet noemen, maar ik denk van wel. Maar het is in ieder geval niet iets wat je zomaar thuis in bezit hebt.

Er zijn ook sportdisciplines met kanonnen. Er zijn kanonniers verenigingen. Dat zijn niet hele grote kanonnen, maar van die miniatuur kanonnen en daar wordt gewoon mee op een schijf geschoten. Die mensen hebben dat ook thuis.

Volgens de huidige wet is een kanon ook gewoon een vuurwapen.

Luchtdrukwapens en airsoftwapens

Er moeten grenscontroles komen op luchtdrukwapens.

Ik weet wel dat er laatst weer wat minderjarige Egyptenaren bij de grens stonden. Zij kwamen hier om een wedstrijd te schieten. Toen belde de Kmar. Dat ging om luchtdruk wapens.

Als ik even op YouTube kijk, zoals de filmpjes in Amerika, dan demonstreert men met een luchtdrukwapen. Dat wapen schiet door een deur van een auto. Daar hebben we helemaal geen regels voor in Nederland. Ja, je moet 18 jaar zijn. Dat is de enige regel die we hebben voor een luchtdrukwapen.

Luchtdrukwapens zijn zo gevaarlijk, dat je ze moet verbieden of reguleren als een vuurwapen. Er is een tijdje geweest dat je boven de 7,5 joule verlof moest hebben op luchtdrukwapens.

Luchtdrukwapens gaan als zoete broodjes over de toonbank. Zo krijg je het nooit meer ingedamd volgens mij.

Zuid Holland is heel erg dicht bebouwd/dichtbegroeid. Veel Mensen durven nu 's ochtends al niet op een rit te gaan omdat ze bang zijn dat de buurt gelijk op de hoogte is als ze een schot lossen. Ten tweede levert het ook veel minder verstoring op in de natuur.

Geluidsdempers zorgen voor gehoorbescherming en daardoor is het stiller en waardevol voor activiteiten in Natura 2000-gebieden. In Duitsland is het toegestaan. Hetzelfde geldt voor warmtebeeld en nachtzicht; het verhoogt de veiligheid. Het is bijzonder dat we een vergunning nodig hebben om een verbod te omzeilen, terwijl deze technologieën juist meer veiligheid bieden.

Geluiddempers geef dat maar vrij. Het reduceert geluid en geeft minder terugstoot van een wapen.

Ik heb er zelf ook een, moet ik even zeggen. Alleen ik heb er weer een redelijk belang bij, want ik heb weer een ontheffing om bruine ratten bij de boeren te schieten.

Er zijn ook mensen die in luchtdrukwapens een hobby, of sport zijn om dat in de tuin te doen. Ja, dan zie ik daar ook geen probleem in.

Een luchtdruk is sowieso vrijgesteld. Dat hebben we al honderd jaar en daar is eigenlijk nooit zoveel mee aan de hand geweest.

Met de ontwikkeling van die perslucht kan je tegenwoordig zoveel druk genereren. Er wordt ook al mee gejaagd. Dus daar zit wel een onderscheid in.

Dus het gaat eigenlijk meer om het effect wat een wapen heeft op letsel, zullen we zeggen. Op een persoon of een dier. En het is erg moeilijk om daar een grens in te stellen.

Er zijn PCP Buksen in omloop. Die kunnen vrij verkocht worden; burgers mogen die gewoon onder hun houden.
Dit terwijl je met zo'n PCP Bucks een mens kan doodschieten.

Ik zou willen dat een luchtbuks onder een vergunning zou worden gebracht.

PCP buksen dat zijn perslucht buksen, daar schieten ze in Zuid-Afrika mee. Die zijn ook in het kaliber punt 50 verkrijgbaar. Die schiet dwars door 6 politieauto's heen als het moet en die zijn in principe gewoon vrij verkrijgbaar.

Luchtbuks zijn vrij verkrijgbaar. Burgers hoeven daar niks voor aan te schaffen. Je moet alleen 18 plus zijn. Ze proppen daar een warmtebeeld kijker op en ze schieten ermee op wilde zwijnen en op herten. Er worden regelmatig beesten met schotwonden getroffen. Het probleem is dat het geen vuurwapen is, terwijl de schade enorm kan zijn.

Ik snap niet waarom de luchtdrukwapens niet onder de wet wapens en munitie vallen.

Je hebt natuurlijk de zwaardere variant van luchtdrukgeweren die eigenlijk net zo gevaarlijk is als een gewoon geweer. Dus om dat gelijk te stellen aan normale geweren dan moet je ook gewoon een vergunning hebben, vind ik. Omdat dat gevaarlijk is. Je kan het ook aan jules koppelen.

De zwaardere luchtdrukwapens moet te verbieden en dan onder een vergunningensysteem brengen.

Het is als het ware gewoon de luchtbuks van vroeger, hè? Waar je met een knopje een dopje in deed en mee op een kaartje schoot. Alleen nu heb je ze met grendel systemen. Ze schieten er mee op alles wat los en vast zit en dat gebeurt gewoon geruisloos en ze zijn 100% dodelijk voor alles en iedereen.

Waar ik problemen mee heb zijn de airsoft verenigingen. In Nederland mag je zo'n airsoft wapen bezitten, als je lid bent van een airsoft vereniging. Maar wanneer jij wel of niet lid bent is voor mij gewoon niet helder, waardoor het ook niet duidelijk is of het wapen ingenomen moet worden. Ik vind dat als je een wapen bezit dat je het niet mag laten slingeren, ook niet zo'n airsoft wapen in je woonkamer of in je slaapkamer. Je moet er gewoon op een serieuze manier mee omgaan. Ik heb huizen gezien waar de airsoft wapens in de woonkamer of in de slaapkamer bij kleine kinderen aanwezig zijn. Ik denk dan: 'nou is dit wel iets waar je je kind mee wil opvoeden?' Een wapen moet gewoon in een kluis zijn en moet niet voor jan en allemaal zichtbaar zijn.

Ik zou meer controle willen op de airsoftwapens, omdat airsoftwapen nauwelijks te onderscheiden is van een echte wapen. Vooral bij veel voorkomende criminaliteit, of je iemand bedreigt met een echte of een airsoft wapen, dat is gewoon niet te onderscheiden.

In de praktijk zien we dat als mensen afgeperst worden of bedreigd worden met een airsoftwapen. Dat zelfs de vereniging zegt dat die persoon geen lid meer mag zijn. Dat vind ik gewoon niet evenredig met de eisen die er voor wapengebruik zijn in bijvoorbeeld de schietsport.

Je hebt ook gewoon burgers die airsoftwapen kopen en in huis hebben omdat ze simpelweg niet weten dat ze een lid van de vereniging moeten zijn om dat wapen te bezitten.

Het is heel gek dat die Airsoft wapens natuurlijk voor iedereen vrij te verkrijgen zijn. Ja, je moet lid zijn van de NABV en 18 jaar zijn. Ja, dat is een beetje wassen neus, want als je naar buiten loopt, geef je hem aan een ander. Er zit geen enkele registratie op of volgsysteem op.

In die ideale situatie zou je aan airsoftwapens een serienummer moeten hangen, wat ergens geregistreerd wordt. Zodat we dat wapen kunnen volgen.

Sniper kan je ook trainen met een airsoft wapen, die wapens zijn niet zo precies maar die zijn er zeker wel te krijgen. In Nederland zit er wel een maximum van Jules en dat soort dingen. Dan ga je naar België en dan haal je hem daar.

We zien toch wel mensen die geïnteresseerd raken in de schietsport en beginnen met de airsoft om te kijken of ze luchtbuks schieten leuk vinden op de langere afstanden en daarna doorstromen naar een schietvereniging.

Mensen die airsoften staan vaak te slingeren met dat ding thuis van kijk eens wat ik heb. Die controle is wat dat betreft dan ook "mwah..." Daarbij realiseren we ook dat dat ding wel erg lijkt op een werkend wapen. Met dit wapen wordt je sneller bedreigd dan met een dubbelloops hagelgeweer.

Airsoft verenigingen weten wie airsoft wapens beschikken. Dat weet de overheid over het algemeen niet, omdat airsoft verenigingen particuliere organisaties zijn. Airsoft verenigingen kunnen een huishoudelijk reglement maken, maar op het moment dat mensen zich daar thuis niet aan houden en met dat ding lopen te slingeren, dan hebben Airsoft verenigingen geen mogelijkheid om daar op te handhaven. Dat is een taak van de politie.

Het lijkt op een vuurwapen en dus een ongewenst object, daarom moet het in de wapenwet staan. De acceptatie in Nederland lijkt te groeien. Er zijn veel mensen die de activiteit beoefenen en ik kan niet anders dan constateren dat er dus een markt voor is.

Nu is er ook geen opleiding voor plaagdierbestrijders. Ratten worden vak met een luchtdrukgeweer afgeschoten. De Stichting Jachtopleiding in Nederland verzorgt het jachtdiploma. Als je dat diploma haalt, dan mag je jagen. Dan mag je een wapen aanschaffen en zo. Voor die plaagdierbestrijders zou je daar hetzelfde verwachten. Dat er een bepaalde eis is vanuit de minister, die kan natuurlijk een opleiding erkennen voor plaagdierbestrijder met een luchtdruk wapen. Dat dat op nationaal niveau geregeld moet worden Tot heden is er nog niks gebeurd, nog niks ernstig. Maar dat gaat wel een keer gebeuren. Want er zijn natuurlijk zoveel luchtbuksen in omloop. Dat je daar ook op kunt wachten.

Er is geen vergunning voor een luchtbuks; hoe zwaar dat die ook is. Ja, je moet 18 jaar zijn, maar je hoeft niks te registreren. En dan kun je gewoon een luchtbuks verkopen die 900 joule heeft of meer. Met de 900 Joule dan schiet je op 100 meter gewoon dwars door een auto heen.

Er zijn veel technologische ontwikkelingen op wapens die relevant zijn bij de ontwikkeling van nieuw beleid en wetgeving. Een luchtdrukwapen is geen vuurwapen, maar er zijn luchtdrukwapens die enorm grote vuurkrachten (Joules) kunnen voorbrengen, die net zo fors zijn een kogelgeweer. En in Nederland zijn die wapens niet gereguleerd; die wapens zijn gewoon beschikbaar en iedereen kan die wapens kopen. Dat is zorgelijk. Maar ook het doel van die wapens is onduidelijk. We kennen geen schietsportdiscipline voor die zware luchtdrukwapens. Dus waarvoor hebben die mensen die wapens dan? Je kan ze eigenlijk nergens legitiem voor gebruiken. Ik vind het belangrijk dat daar naar gekeken wordt.

Het is verbazingwekkend dat mensen die bij een schietsportvereniging zitten of die jachtakte hebben hun zaken netjes op orde moeten hebben, terwijl jan en alleman de ijzerwarenzaken binnenlopen en zo een zwaar kaliber luchtwapen kan kopen.

De WWM stelt dat mensen vergunning vrij luchtdrukwapens kunnen kopen.

Ik denk dat dat men de gevaarzetting van luchtdrukwapens onderschat. Men onderschat wat je daar allemaal mee kan en mag en helemaal met de geluidsdempers en nachtzicht. Alles wat daar mee mogelijk is zonder ook maar iets te hoeven te registreren.

Dit zijn inderdaad zware wapens, maar niet alleen voor de mens gevaarlijk. Wat wij ook heel veel op het moment meekrijgen, is dat de stroperij zware luchtdrukwapens gebruikt. Met een zwaar luchtdrukwapen kun je gewoon een groot beest schieten. Waar normaal dus vuurwapen voor gebruikt wordt.

Er zou wel een regeling moeten komen dat luchtdrukwapens geregistreerd moeten gaan worden. Nu kan iedereen er gebruik van maken.

We maken in Gelderland best wel veel gebruik van de luchtdrukwapens. We hebben hem in de ontheffingen tot aan een exotisch klein water hertje en wij gebruiken hem dus voor exoten, ganzen, maar ook het doodschieten van dieren in kooien. Dus voor ons is het een echt een middel waar liever niet zomaar vanaf willen.

Geluidsdempers

Wat ik zou willen aanpassen voor het faunabeheer is het gebruik van een geluiddemper. In Zuid-Holland bijvoorbeeld hebben we veel te maken met bebouwing. Veel mensen wonen er terwijl er toch fauna beheer moet plaatsvinden, vaak ook met kogel geweren. Voor een deel moet dat ook 's nachts gebeuren als het bijvoorbeeld over vossen beheer gaat. Het geeft gewoon minder verstoring en minder overlast voor de omgeving en het is beter voor het gehoor van degene die schiet.

Je hoort niet niks, als je een geluiddemper gebruikt. Het geeft nog steeds geluid. Het geluid wat PCP buks maken is een stukje minder, want die maken van zichzelf al minder geluid en mogen legaal voorzien worden van een geluiddemper.

De geluidsdemper is iets wat meer bij kan bijdragen aan een effectief beheer.

Er zijn ook nog dingen als kruisbogen en noem maar op. Dus er zijn allerlei manieren om 's nachts, heel stilletjes dieren dood te maken. Illegaal.

Ik denk dat het legale beheer gebaat zou zijn als een geluiddemper gebruikt zou mogen worden, ook door burgers. Nu wordt een geluiddemper alleen toegestaan bij mensen in dienst van Staatsbosbeheer of een andere terrein beherende organisatie om faunabeheer uit te ontvoeren. Voor burgers wordt dat niet toegestaan, dat vind ik niet een logisch verschil.

In Limburg hebben we behoorlijk last van varkens en daar is de geluiddemper op zich toegestaan.

In Nederland worden geluidsdempers nog steeds aangemerkt als categorie 1 wapens. Vanuit de jachtwereld en de diverse partijen krijg je terecht, naar mijn idee, vaak genoeg de vraag waarom dit wordt gezien als categorie 1 wapen terwijl het eigenlijk slechts een cola blikje is wat je op je wapen schroeft.

Vergelijk dat ook met het buitenland waar het gebruik van een demper gewoon is toegestaan. De behoefte die er op zich ook is om gewoon een geluiddemper te kunnen gebruiken. In Nederland zijn we restrictief in het aanbieden van geluidsdempers. Je komt enkel in aanmerking voor een geluiddemper als je werkzaam bent bij een natuurorganisatie.

Jagers voeren vaak terecht aan dat de regels in Nederland mbt geluidsdempers anders zijn dan in het buitenlander. In alle omringende landen is het gebruik van een demper in principe gewoon toegestaan binnen de jacht.

De hele perceptie dat er een gevaarzetting kleeft aan geluiddempers zie ik niet. Jachtwapens worden over het algemeen niet gebruikt in het criminele circuit. Er is niemand die met een jachtwapen liquidaties gaat plegen. Dat gaat met veel snellere en kleinere handzame vuurwapens dan de jachtvuurwapens. Dus waarom blijven we nou zo standvastig zitten op die categorisering en plaatsing van geluiddempers in categorie 1?

Geluidsdempers zouden in ons landje moeten worden toegestaan, want ik zie dat er heel veel problemen ontstaan doordat er dus geschoten wordt en dat mensen daar overlast van die knallen ervaren.

Ik zie de link tussen een geluidsdemper en de criminaliteit niet. Als je met een wapen zou mogen lopen, waarom dan niet met een geluidsdemper?

Ik vind het goed dat Nederland negatief heeft geadviseerd over de geluidsdemper. Niet omdat ik per definitie tegen een nachtkijker ben of een geluidsdemper, maar omdat ik weet dat er in het illegale circuit en zelfs in het extremistisch milieu wel vragen zijn om dat soort attributen te kunnen bezitten.

Ons systeem van registratie en opvolging is gewoon niet goed genoeg om de geluidsdemper en de nachtkijker te beperken tot de everzwijnenjacht. Dus per factor zet je het eigenlijk open voor iedereen die een jachtvergunning heeft.

Zelfs als de geluidsdemper en de nachtkijker een serienummer hebben, dan is het Centraal Wapenregister niet uitgerust om dat soort attributen nachtkijkers en geluidsdempers erin te zetten. Dus je kan dat gewoon niet opvolgen.

Ook de federale politie in België en het ministerie van Justitie in België hebben allemaal omwille van veiligheidsrisico's gezegd, dat de nachtkijkers en geluidsdempers niet wordt toegestaan in België.

E. Zienswijze over het aantal wapens

Iemand hoeft niet 10 wapens te bezitten, want dan mis ik gewoon het doel. Als dan toch wapens worden toegestaan, dan minder wapens.

Hoe meer wapens je hebt, hoe meer je je huis en je wapenkluis moet gaan beveiligen.

Ik kom toch ongelooflijk vaak in dat gezelschap iemand tegen met een wapenvergunning. Dat betekent dat er gewoon veel meer mensen met een wapen zijn dan dat ik ooit had gedacht.

Mijn persoonlijke opvatting is dat het voldoende moet zijn om één of twee wapens te hebben om je sport uit te oefenen. In de huidige regelgeving staat dat een verlof een maximaal van vijf vuurwapens heeft. Maar dan hebben we ook nog de mogelijkheid van de bruikleenconstructie. Dan mag ik ook nog die vijf wapens voor jou op mijn verlof erbij zetten. Als jij andere wapens bezit, kan ik ook een keer schieten. Dat draagt aan de ene kant natuurlijk bij aan het beheersbaar behouden van de aantallen wapens die rondgaan. Als jij er vijf hebt en ik heb er vijf, dan zijn we samen tien.

Ik weet dat het meeste van het legale wapenbezit wordt aangeschaft in Nederland bij Nederlandse handelaren.

In de schietsport en de jacht mag je maximaal 5 wapens bezitten. Waarom geen 10? Of waarom helemaal geen beperking? Waarom zit die beperking er überhaupt? Als je kwaad wil, dan heb je aan één wapen genoeg.

Mocht het betreffende wapen uit het buitenland komen. Dan krijgen we een klant die zegt joh, ik wil een speciaal model hebben, dan importeren wij en zorgen dan weer voor het verdere proces aan de klant.

Er bestaan wel mogelijkheden dat een burger rechtstreeks in het buitenland kan aankopen. Ik vind dat voor de jacht maar één wapen toegelaten moet worden.

Als je verschillende type wapens nodig hebt. Met kogels of met hagel, afhankelijk van waarop je schiet, dan is dat je gereedschap. Als hobbyjager zul je genoeg hebben aan een of twee wapens.

Ik vind die 5 wapens ook rijkelijk veel.

Als men het hebben van wapens heel belangrijk vindt, dan zeg ik 1 wapen. Ik zie niet in waarom je er meer zou hoeven te hebben.

Een verzameling van één wapen slaat nergens op. Daar moet een ruimere norm voor gelden, maar wat mij betreft hoeft dat niet werkend te zijn.

Ik vind één wapen genoeg.

Waarom moet je meerdere wapens hebben? Van mij mag je gewoon maar één wapen.

Waar ik vooral geschrokken van ben, is het aantal wapens wat je mag hebben. Het is gewoon niet logisch. Waarom zou je er zoveel mogen hebben.

Maatschappelijke trends en ontwikkelingen

A. Algemenen ontwikkelingen

De dreigingen van conflicten, oorlog, polarisatie, rassen-discriminatie en inkomensongelijkheid zijn m.i. factororen die burgers kan doen besluiten een (legaal of illegaal) wapen aan te schaffen. Daarnaast is er de dreiging van een toenemende inkomensongelijkheid, ondermijning en toename van crimineel geweld is een andere factor die burgers kan doen besluiten een (illegaal) vuurwapen te bezitten. Om beide redenen (politiek/ maatschappelijk en crimineel/ economisch) is het motief om een vuurwapen te bezitten voor de burger zowel uit zelfbescherming/ bescherming van naasten als het toepassen van crimineel geweld (moord/ doodslag/ afpersing/ diefstal, al dan niet met geweld).

Er is m.i. een toenemende mate van inkomensongelijkheid en sociale druk om een bepaalde (riante) levens standaard te hebben.

Er is een toenemende mate van ondermijning.

Maar ik vind dat we tegenwoordig in een heel andere maatschappij leven en dan krijg je ook een heel andere kijk op dat soort dingen.

In onze samenleving is er sprake van radicalisering en polarisatie. De overheid heeft hier niet altijd goed zicht op. Ook is er sprake van middelengebruik onder de jeugd, wat als normaal wordt gezien. Ik zie een kanteling in onze samenleving en dat baart mij zorgen.

B. Geopolitieke ontwikkelingen

Ik vind het dubbel. Aan de ene kant denk ik algemeen wapenverbond en aan de andere kant hebben we allerlei dreigingen van Russen en dergelijke. En dan denk ik, dan is het wel handig als iedereen weet hoe een wapen werkt, dat je je land kunt verdedigen. Dat je een soort spoedcursus kunt krijgen.

De Finnen bijvoorbeeld hebben wel allemaal uitleg gekregen hoe ze zichzelf kunnen verdedigen. Dat hebben wij hier in Nederland niet. Als we er in Nederland vanuit gaan dat alles vrede, geluk en aardig is, dan vind ik dat we moeten gaan voor een algeheel wapenverbod, behalve beroepsmatig.

Je hebt vooral in de verenigde staten veel preppers en communities waarin self-defense voorop staat, dit vind ik wel relevante ontwikkelingen voor dit vraagstuk.

C. Toename geweld in maatschappij/ normalisering geweld.

Ik voel me op zich wel veilig, al weet je dat als je iets verkeerd zegt tegen je overbuurman, dan heb je misschien overmorgen een cobra tegen je deur geplakt. Maar je mag niks ervan zeggen tegenwoordig.

Maar überhaupt de interesse bij de jongeren voor de schietsport die komt voor door de computerspellen.

En ik denk wel dat agressie en conflict in de maatschappij over het algemeen aan het groeien is. Doordat de agressie en de polarisatie toenemen is er angst dat legale wapens worden ingezet om soort van het conflict op te lossen. Op het moment dat er een wapen ergens binnen handbereik is, is de kans groter dat deze wordt ingezet wanneer mensen in een opwelling heel erg boos worden op iemand of je hebt twee keer iemand geslagen en die luistert de derde keer nog niet en je hebt dat wapen binnen handbereik. Dat verhoogt de kans dat daar ongelukken mee gebeuren.

Ik maak me zorgen over de mate van conflictzoekenden die niet in gesprek kunnen gaan. De mate waarin dialogen gevoerd worden in Nederland en de opkomst van het populisme daarnaast. Maar ook de manier waarop we het maatschappelijke debat met elkaar voeren. Volgens mij is het conflict aan het verhogen en zie je ook dat dat leidt tot meer geweld. Ik denk dat het maatschappelijk debat verhardt.

Je ziet in landen waar vuurwapenbezit makkelijker toegankelijk is dat mensen ook daarnaar grijpen en denken oké, nu is de kous af en ik ga hier zelf het heft in eigen hand nemen: van aanslagen op Trump tot schoolshootings. Het lijkt me voor een land absoluut dramatisch als de spanningen in de samenleving uiteindelijk worden beslecht doordat mensen daar een vuurwapen bij kunnen pakken en kunnen zeggen, oké, nu ga ik het zelf beslissen. Ook in gevallen waarin mensen gewoon heel ontevreden zijn over wat iemand is aangedaan.

Verharding en ondermijning, en vermenging van de bovenwereld en de onderwereld, dat is echt een ontwikkeling waar ik me zorgen over maak. Je zou je kunnen voorstellen dat legaal wapenbezit dit normaliseert of zelfs beïnvloedt.
En dat die partijen legale wapens kunnen bereiken door legaal vergunningenbeleid.

Als ik nu kijk naar de verharding van de maatschappij, het geweld wat tegenwoordig plaatsvindt. Bij bijvoorbeeld videospelletjes die jonge kinderen spelen, is het heel normaal dat ze elkaar op de meest verschrikkelijke manieren om zeep helpen. Ik ben gewoon bang voor de vervaging, zeg maar tussen wat sportspel fictie en de realiteit is.

Er is veel minder tolerantie, meer agressiviteit naar elkaar, en individualisering.

Mensen worden steeds meer eilandjes en er hoeft maar iets verkeerd te gaan en mensen flippen al.

Mensen kunnen weinig meer zeggen of ze exploderen bij wijze van. Dat vind ik een beetje een kwalijke ontwikkeling en dat als die mensen dan iets verkeerds in handen krijgen, dan zullen ze het misschien ook gaan gebruiken.

Vuurwapenbezit en gebruik onder jongeren wordt als ‘stoer’ ervaren. Dit wordt gevoed door films/ muziek en social media.

Als burger krijg ik de indruk dat geweld in toenemende mate in sommige lagen van de bevolking verheerlijkt wordt.

De steekincidenten op scholen zijn ook enorm. Er is iets gaande waardoor geweld normaler wordt.

Ik denk niet dat het zit in de duidelijkheid over wet en regel geven. Ik denk echt dat er een onderstroom in de samenleving is dat geweld steeds normaler wordt gevonden en geweld gebruiken om er zelf beter van te worden. Dat de dialoog niet meer het favoriete middel is om iets te bereiken, maar dat je heel snel naar dit soort interventies grijpt.

Wat je de laatste 30/40 jaar ziet, is dat mensen niet meer in gesprek gaan met elkaar, maar er meteen op losmeppen.

Als je beschikking hebt over een legaal wapen, en je krijgt toch ruzie met de buren. En je kunt het pratend niet meer oplossen. Dan wordt er wellicht mogelijk ook gepakt naar het vuurwapen wat in huis ligt om te dreigen of wat dan ook. De beschikbaarheid van het wapen maakt al dat die hobbel wegvalt.

D. Verminderd vertrouwen in de overheid

We zien ook wat meer anti-overheid sentiment bij de mensen met vuurwapens.

Wat we vaker tegenkomen is dat er wapens in vervuilde woningen liggen. En dan extreem vervuild.

Daar zit vaak verward gedrag aan vast. Het anti-overheid sentiment. Mensen die dan toch weer op internet allerlei strijdkreten zetten met anti-politie. Dat monitort de politie; als ze erbij kunnen komen natuurlijk.

Een relevante maatschappelijke ontwikkeling vind ik de preppers en gemeenschappen waarin self- defense voorop staat. Je hebt dat vooral in de Verenigde Staten, maar in Nederland zie je ook groepen mensen die de overheid niet meer erkennen, zoals de soevereine bewegingen, en mensen die aangeven dat zij niet alleen willen vertrouwen op de overheid en zelf voorbereid willen zijn voor wie dan ook hier aan onze landgrenzen staat. Dit vind ik een relevante ontwikkelingen voor dit thema, want dat kan ertoe leiden dat er veel meer mensen zijn die een wapen achter de hand willen hebben. Ik vind dat een zorgelijke ontwikkeling, gelet op de geweldsmonopolie van de overheid, zowel nationaal voor de politie als internationaal voor de krijgsmacht. Maar vooral de combinatie van ontwikkelingen is relevant bij dit vraagstuk, omdat de maatschappelijke ontwikkelingen van soevereinen dus samengaan met de technologische ontwikkelingen waarmee wordt gefaciliteerd dat er allerlei dodelijke wapens op de markt komen die niet of nog niet gereguleerd zijn.

De soevereinen laten een toename zien in NL. Ze vinden dat ze niet onder een overheid vallen. Zo ernstig dat zij zich willen kunnen beschermen tegen de overheid.

E. Gevoelens van onveiligheid

Mensen hebben steeds vaker gevoelens van onveiligheid. Dat is natuurlijk al een paar jaar gaande. De gevoelens van onveiligheid stijgen, maar de werkelijke veiligheid stijgt ook. Dus het wordt meer veilig, maar mensen voelen zich minder veilig. En dat is best wel een lastige maatschappelijke dynamiek, zeker om in te opereren als het over dit onderwerp gaat.

Als leerkracht vanuit het onderwijs ben ik niet bang. Het is niet dat ik op school zit en denk: 'oh straks komt er een gek met een pistool binnen.' Maar er zijn wel momenten dat ik me even bewust ervan ben dan dit wel kan voorkomen.

Jongeren die bedreigen elkaar ook; ook in het onderwijs. Dan kan het best dreigend zijn als de leerlingen het ergens niet mee eens zijn. Dan hoeft er maar een leerling er tussen te zitten die bijvoorbeeld een vriend heeft of een kennis heeft die in een schietvereniging zit en dan kan dat dreigement gewoon echt waar zijn. Ik voel me daar wel onveiliger door eigenlijk.

Ik heb een tijdje in de VS gewoond en daar heb je echt van die mensen helemaal teruggetrokken uit de samenleving. Daar wil je eigenlijk niet in de buurt komen. Die beveiligen zichzelf ook, maar die zijn er ook van overtuigd dat ze zich moeten beveiligen tegen de overheid. Dus dat zou een beweging kunnen zijn. Ik denk alleen niet dat je dan als overheid die wapens gaat verstrekken. Maar dan gaan mensen natuurlijk op een andere manier zeggen.

Het laatste jaar is in Nederland onveilig. Als je hoort welke dingen er gebeuren in het nieuws. Nu ook met dat elfjarige meisje die is neergestoken.

Als je kijkt naar maatschappelijke ontwikkelingen, dan is er één: mensen die zich onveilig voelen. Zij hebben het gevoel dat de politie ze niet meer verdedigt. Ja, dat leidt ertoe dat mensen zich willen bewapenen, wat dan nu met pepperspray is, of met een vuurwapen, of dat mensen met een boksbeugel in de handtas naar buiten gaan.

Mensen hebben het gevoel dat ze zich moeten beschermen. En dan zit je natuurlijk met een druk op het systeem, omdat de wapenwetgeving daar niet voor gemaakt is.

Het legale wapenbezit is een voorrecht voor een bepaalde hobby. Niet vanuit het idee dat iedereen zich moet kunnen gaan beschermen, want dan kom je in Amerikaanse toestanden terecht.

Mensen gaan zich veel minder onveilig voelen als ze hun wijkagent vaker zien en kennen, waardoor de vraag misschien naar wapens zal verminderen.

F. Gevoelens van achterdocht

Vroeger was de politie welkom bij spontane controles bij de verlofhouders. Nu moet de politie wel even praten voordat ze binnen zijn. Dat zit echt in de achterdocht die er aan het groeien is. Dus dat is wel een zorgelijke ontwikkeling naar mijn idee. En die zien we echt. Maar vooral de grote stad Den Haag daar merk je dat heel erg.

G. Behoefte aan zelfverdediging

Je ziet een tendens dat steeds meer mensen denken dat ze hun problemen zelf wel mogen oplossen. Dat als de overheid er niet voor zorgt dat zij veilig over straat kunnen, dat mensen dan denken dat zij het dan zelf kunnen regelen.

Jongeren voelen zich onveilig (op school, in de buurt, bij het uitgaan etc.) en willen zich kunnen 'beschermen'.

Ik denk wel dat legale wapen aan het stijgen zijn omdat er vrij veel vuurwapengeweld is, crimineel geweld is, dat er natuurlijk een aantal bezorgdheden zijn omwille van wapens in het extremistisch milieu en dat veel mensen zich onveilig voelen.

Er komen steeds meer onervaren mensen bij wapenhandelaars om wapens te kopen. Dus die niks met de jacht of niks met de schietsporten te maken hebben.

Om komen steeds meer mensen voor zo'n bedrijfsuitje op de schietbioscoop om te komen oefenen. Om toch te voelen, te proeven. Dat is wel steeds meer een beetje een trend.

We zien wel een toename van het aantal burgers dat een vuurwapen in huis wil.

Bij de schietvereniging horen we ook vaak dat ze heel veel aanmeldingen hebben van nieuwe leden. Waarom zou massaal iedereen nu lid willen worden van de schietsportvereniging? Kijk eens naar het nieuws wat er elke dag gebeurt.

Je ziet nu in de samenleving dat steeds meer mensen zich ook afzijdig van de samenleving gaan houden, zich als een autonome gaan gedragen. Waar het idee is van ik moet toch wel voor mezelf op kunnen komen of voor mijn familie. En dan is het van belang dat ik ook over de noodzakelijke wapens beschik. Het lijkt mij vooral zaak om daar de barrières voor te verhogen via regulering.

We zien hier in Nederland ook dat het aantal dreigingen tegen personen en individuen steeds verder toeneemt. En er komt straks een spanningsmoment, juist vanwege de toename, dat de capaciteit die we hebben voor de inzet vanuit stelsel bewaken en beveiligen niet meer voldoende zal zijn om in al die veiligheidsvraagstukken te voorzien. Dus ik forseer een herhaling van zetten van de jaren 70. Toen waren officieren van de justitie ook zelf bewapend, dat we terug gaan naar die tijd.

Je ziet een tendens dat steeds meer mensen denken dat ze hun problemen zelf wel mogen oplossen. Dat als de overheid er niet voor zorgt dat zij veilig over straat kunnen, dat mensen dan denken dat zij het dan zelf kunnen regelen.

Met de soevereinen is het eigenlijk dezelfde beweging. Maar ik zou dat als overheid niet gaan stimuleren. Maar je ziet dat ze dan aansluiten bij het legale vergunningsstelsel om toch weer bij die wapens uit te kunnen komen.

Het is een vorm van mobilisatie.

Het is opvallend hoeveel juweliers jagers zijn en die kluis vindt zich net achter de kassa.

A good guy with a gun is the only thing that stops a bad guy with a gun. Maar ik denk dat iedereen die al iets langer met de materie bezig is, weet dat dat niet klopt.

Je moet proberen te vermijden dat mensen die eigenlijk gewoon een wapen in huis willen hebben, op die manier een reden vinden om zich te bewapenen, legaal. En dat zijn er natuurlijk wel.

Een sportschutter zal niet uit zichzelf zeggen dat het gaat om zijn beveiliging. Het zou mij niet verbazen dat dit gebeurt.

H. Invloeden van sociale media

Er is in de media heel veel berichtgeving over schietincidenten.

De berichtgeving in de media op illegale wapenbezit heeft invloed op een duidelijke beeldvorming.

Met AI kun je dingen wel manipuleren ook richting social media. Je kan het juist nog vergroten of erger maken of mensen daarin beïnvloeden. Data is van de grote techbedrijven en dat is wel een ontwikkeling die op ons afkomt, nu gaande is tot en met de grootste politieke leiders aan toe. En dat heeft gewoon overal invloed op.

Sora is een nieuwe app waarbij beelden door middel van AI kunnen worden beïnvloed. Je kan mensen met vuurwapens tonen, je kan gewoon alles beïnvloeden. Je kan mensen of gewoon ook echt de incidenten veranderen. Ja, er komt een hele gekke wereld op ons af.

In spelletjes voor kinderen, de shootingspelletjes, zeg maar even, daar leren ze eigenlijk mensen dood te schieten en een headshot te geven, om het zo maar te zeggen. Wij beseffen niet wat we dus afgeven in zo'n brein.

Als we kijken naar hoe jongeren op social media uitspraken doen, dan zie je dat dit copycat-gedrag kan veroorzaken.
Dit begint met woorden, maar kan uiteindelijk ook in daden omgezet worden. Het is iets waar je op kunt gaan zitten wachten.

Er zijn middels filmpjes, die ook via WhatsApp worden gedeeld van daadwerkelijke schietpartijen zoals in Amerika plaatsvinden, van mensen die inderdaad bij een winkelcentrum aankomen rijden, zelf de camera aan hebben staan, hun eigen wapen pakken, uit die auto stappen en gewoon mensen doodschieten. En dat zetten ze dan als filmpjes op social media. Dat slaat mij de schrik op mijn hart. Als dit, de common senses is die we kennelijk op die manier via social media kunnen delen aan jonge mensen, dan is het ook niet zo raar dat jonge mensen met elkaar gaan vergelijken. Want we weten, na de aanslagen van de shooting in de Columbine High School shooting dat er zelfs rankinglijsten worden bijgehouden op internet, waarbij ze willen kijken of ze hetzelfde aantal slachtoffers kunnen bereiken. Ja, het is absurd, maar dit is gewoon wat er gebeurt.

Hoe kan het dat met één stap TikTok uitgezet kan worden, omdat we bang zijn voor de Chinese dreiging? Dus we hebben dus kennelijk wel macht om social media te beïnvloeden, maar die wordt maar heel substantieel gebruikt.

I. Makkelijke beschikbaarheid wapens

Je hebt natuurlijk al sowieso de situatie dat het in ieder geval binnen de Europese Unie, bij gebrek aan grenscontroles, überhaupt weinig controleerbaar is in wie het wapen heeft. Daarmee speelt ongetwijfeld de handel via internet ook nog een rol.

Eigenlijk kan je heel makkelijk gewoon een vergunning aanvragen en je krijgt gewoon een wapen. Als een van ons morgen een vuurwapen zou willen kopen, dan gaat hij naar België, gaat hij naar Duitsland. Sterker nog, je kunt ze volgens mij via het internet kopen. En dan heb je er ook één zonder vergunning.

Er is een grote beschikbaarheid van illegale vuurwapens vanuit het buitenland.

Er is te weinig opsporingscapaciteit om illegale wapenstromen naar Nederland strafrechtelijk aan te pakken.

Ondanks EU Richtlijnen, zijn er in andere EU landen en daarbuiten nog steeds mogelijkheden om zonder wapenverlof een gas,- of alarmpistool (en om te bouwen naar scherpschietend) of essentiële wapenonderdelen aan te schaffen.

Je kan alles overal kopen. Ik ging wel eens naar de Luikse markt en daar lagen wapens. Dat vond ik als kind heel bijzonder. Nu doe je dat thuis achter je bureau. Net zoals vuurwerk tegenwoordig in Polen gewoon via de DHL binnen schijnt te komen. Ja, hou daar maar eens toezicht op.

Het kopen van een wapen of munitie via internet zou per direct verboden moeten worden. Per direct.

Wat ik een storende ontwikkeling vind is dat ook in de vuurwapenrichtlijn de ruimte is geschapen om via internet wapens te kopen. Verkoop op afstand, dat is ook onderdeel van de Europese regelgeving. Maar iedereen weet dat bestellingen via internet moeilijk controleerbaar zijn en moeilijk traceerbaar. En het rare is dat nog eens die richtlijn een beleidskader is wat zich ertoe richt om traceerbaarheid en controleerbaarheid van vuurwapens na te streven.

Ik denk dat op Europees niveau eens serieus gekeken moeten worden naar de online verkoop van vuurwapens. Misschien moet wel gezegd worden dat verkoop op afstand mag voor de normale gebruiksartikelen, maar niet voor voorwerpen die we in beginsel verboden hebben met elkaar.

Technieken die in Amerika uitgevonden worden, of waarvan we op basis van de Amerikaanse incidenten zeggen dat mag je niet meer hebben, die komen heel makkelijk over naar de Europese markt.

Toen met conflict in Joegoslavië zijn ook een hele hoop illegale vuurwapens hierheen gekomen. En dan wordt vaak vanuit de politiek gedachte wat gaan we eraan doen? Dan zijn de legale wapenbezitters vaak ook de pineut. Dit kunnen we ook mogelijk verwachten rondom de oorlog in Oekraïne.

J. Technologische ontwikkelingen m.b.t. wapens

Je hebt ook tasers, dan wordt het eigenlijk alweer een schietwapen. Ik kan me voorstellen dat er met tasers ook andere dingen gebeuren en dat je hiermee ook chemische substanties kan afschieten op personen.

De wereld ontwikkelt zich snel. Alle bedrijven die ontwikkelen zich snel en er komen allerlei nieuwe technieken en we blijven hiermee een beetje achter.

Ik denk dat je ook heel veel wapens hebt die geen wapen zijn, maar er wel zo uitzien. Ook daar zie je natuurlijk allerlei ontwikkelingen.

Producten en technieken die we vandaag gebruiken komen terug uit de ruimtevaart of uit militaire industrie.

We zien in het professionele gebruik dat het steeds verder verbetert en innoveert. Dit heeft ook zijn doorwerking op het hobbymatige bezit van wapens bij burgers.

Munitie wordt steeds duurder en duurder. Er is ook slecht of moeilijk aan te komen; ook in verband met de oorlog in Rusland.

Er zijn een hele hoop sportschutters die zelf de munitie doen herladen. Dus die kopen de slaggoedjes, het kruid en de kogelpunten.

De technologie gaat waarschijnlijk faciliteren dat er allerlei dodelijke wapens komen die niet gereguleerd zijn.

Ik denk dat de evolutie op wapens er altijd in zal blijven.

Een nadeel van de nieuwe technologie is dat je een onderdeel kan maken die niet traceerbaar is. Want dan kan je namelijk aan de bron niet of nauwelijks iets doen.

Kijk maar naar drones en stel dat er laserwapens gaan komen. Lijkt science-fiction, maar dat is het echt niet. Wij snijden hier 12 dik met de laser.

Inmiddels hebben ze braces ontwikkeld, waarmee je handvuurwapens kan gebruiken als lange vuurwapens, waardoor je trefzekerheid in je schotbeeld beter wordt. De vraag bestaat of je deze braces mag gebruiken in de schietsport.

Die ontwikkeling op die Amerikaanse markt heeft heel veel invloed op het wapendossier in Nederland.

Ik denk dat je ook heel veel wapens hebt die geen wapen zijn, maar er wel zo uitzien. Ook daar zie je natuurlijk allerlei ontwikkelingen.

Als je 25 jaar geleden gaat vergelijken met nu, dan zie je eigenlijk dat het ombouwen van vuurwapens steeds naar grotere kaliber gaat. Voorheen waren dat de kleinere calibers, 635. Nu zijn dat zware patronen. Dus in die zin wordt de gevaarzetting wel groter. En we zien ook wel dat die wapens die druk aan kunnen. Alsof ze er voor gemaakt zijn bijna. Dus ja, daar zie je wel een ontwikkeling in. Dat is echt wel een ontwikkeling van misschien de laatste tien jaar of zo die is ingezet.

Ik merk dat er toch ook wel her en der een beetje de randen van de wet worden opgezocht, met name van de beleidskaders. We hebben een recent voorbeeld waarbij iemand een .50 wapen, voorheen een Browning machinegeweer, in bezit heeft. Een wapenhandelaar die transformeert het tot een .46 wapen, zodat die niet meer onder de verplichte eis van demilitarisatie valt, waardoor die dus alsnog daar patronen mee kan afvuren. Het zorgt wel weer voor een eventuele nieuwe aanwas van legale wapens op de markt. In dit geval voor re-enactment.

De cobra's worden nog niet in de Wwm opgenomen terwijl zij behoorlijk veel springstof bevatten. Deze zouden dan ook in de Wwm opgenomen moeten worden.

K. 3d geprinte wapens

Ik denk dat een ontwikkeling ook zit in de productie van wapens en dan is het ook de vraag van programma's en materialen die maken dat je dit thuis kunt maken. Ik denk dat je daar beperkingen aan moet stellen.

De andere ontwikkeling die ik zie is natuurlijk de techniek zoals het 3D-printen. Waarin men dus ziet dat voornamelijk de ICT-kant zich ontwikkeld heeft. Dat je dus met gewoon wat bestandjes wapens kunt maken. Dat is nogal wat.

De opkomst van internet in de jaren negentig en social media, zoals YouTube en dergelijke, dat heel veel informatie vrijwillig beschikbaar gegeven voor individuen om te zien hoe je wapens moet maken.

Het 3D printen van wapens is een beetje een hype. Het is gewoon een productietechniek en ik denk dat het ook in steeds meer fabrieken zelf gebruikt gaat worden, voor zo ver deze fabrieken dit niet al gebruiken. Dat je je wapen zelf kan maken waarbij je een werktuigbouwer een draaiboek geeft en dan maakt hij een vuurwapen.

Tja de 3D-geprinte wapens. Als ik zelf een jongetje van 16 was, dan had ik dat ook gemaakt. Iedereen had vroeger ook een luchtdrukwapen thuis. Wij in ieder geval wel thuis in mijn tijd.

We hebben natuurlijk de ontwikkeling nu met 3d printers. Er zijn echt al voorbeelden van wapens die daarmee gemaakt worden. Daar hebben wij in onze sport niet mee te maken, want daar zijn ze niet zuiver genoeg voor, maar in het criminele circuit is het wel een gevaar.

Om een wapen, een vuurwapen te fabriceren heb je een vergunning en erkenning nodig. Maar het wordt wel een hele stuk makkelijker dan vroeger door de 3d printers.

In Nederland is de blueprints hebben op zich op dit moment niet illegaal. Dus wat doe je dan als je als politiedienst hoort dat er iemand met 3D vuurwapens aan het printen is? Je doet een huiszoeking. Je treft daar 10 printers aan en blueprints. Maar je vindt geen enkel component. Ja, die persoon heeft op dat moment niks strafbaar gedaan. Dus je zit daar met een heel moeilijke zone.

Ik ben een grote voorstander om te zeggen dat die blueprints ook vergunning plichtig moeten zijn.

L. Luchtdrukwapens

De luchtbuksen zijn natuurlijk een hele hype op dit moment. Dat is een hele booming. Hopelijk dat ze daar de wet toch in een keer op gaan aanpassen. Dat ze gewoon voor het huis en tuin gebeuren in die 4,5 en 5,5 mm tot 20 of 25 joule. En al die andere PCP, luchtdrukwapens op een vergunning of verlof of iets geregistreerd gaan worden. Dat je daar toch dan een klein beetje een overzicht in hebt.

Als je bij airsoftwapens wat aanpassingen aanbrengt en de druk verhoogt, krijg je een wapen waar je ook dodelijke schoten mee kan afgeven. Dan zou ik niet weten waarom je dat zou moeten toestaan.

Een relevante technologische ontwikkelingen vind ik de ontwikkeling waarbij het verschil in gevaarzetting tussen van oudsher echte vuurwapens en nieuwere type wapens kleiner wordt. Het verschil wordt kleiner door het opbouwen van druk en het toepassen van andere manieren. Er komen dus steeds meer dodelijke wapens op de markt die niet of nog niet gereguleerd zijn. Ik vind dat je in nieuw beleid en wetgeving heel scherp op dit soort ontwikkelingen moet zijn, en dat je alle wapens totaal verbiedt die niet in redelijkheid een doel dienen voor de sport, en dat je alleen wapens via vergunning toestaat die ook gewoon echt enkel alleen maar bedoeld zijn voor de sport.

M. Onklaar gemaakte/ ongeschikt gemaakte wapens werkzaam maken

We hebben al langer te maken met het illegale circuit, waarbij je met name rekening moet houden met dat onklaargemaakte wapens met een relatief eenvoudige handelingen weer tot klare schietwapens gemaakt kunnen worden. Ik denk dat daar met name ook een bepaald risico zit en dat daar op moet worden ingespeeld.

Als ik me niet vergis was het bij Bataclan dat het onklaar-gemaakte wapens waren die weer voor schietgebruik gereed werden gemaakt. Het was een van die aanslagen. Welke exact was en in welk land, dat weet ik niet.

Wij zien ontwikkelingen in het verschil tussen onklaar maken en ongeschikt maakte wapens. Nou ja, ongeschikt maken, dat bestaat volgens mij niet. Hier dus niet. Maar dat wordt wel gebruikt.

N. Ontwikkelingen in specifieke sectoren

Jacht

Met jagen heb ik altijd het idee dat dat een redelijk eindige sport is. Dus in de zin van dat dat politiek of maatschappelijke sentiment uiteindelijk gaat veranderen, dat we dat niet meer willen op deze manier. Ik denk niet meer dat wij over 20 jaar aan het jagen zijn eerlijk gezegd.

De wildsoorten die allemaal bejaagbaar waren worden steeds minder. Dus het wordt ook steeds minder interessant voor jagers om een dure jachtopleiding te volgen, dure wapens te kopen. Dan mag je er eigenlijk niet zoveel mee doen.

Toenemend gebruik van illegale vuurwapens door stropers is een ontwikkeling. Stropers gebruiken ook een toenemende mate zwaar kaliber luchtdrukwapens.

Het kan een traumatische ervaring voor mensen zijn dat ze voor hun ogen een dier gedood zien worden. Het is gewoon niet een leuk gezicht voor de meeste mensen. En vanuit daar ontstaan er allerlei zorgen van mag dit zomaar mag diegene dat dan doen? Waarom mag diegene dat doen en gebeurt dat dan wel zorgvuldig. In deze maatschappij hebben we ook steeds meer ontwikkeling dat dieren ook rechten hebben en de intrinsieke waarde van het dier wordt steeds meer, wordt steeds hoger gewaardeerd. Dus dan krijg je ook steeds meer vragen over hoe we ons werk dan ook doen. Zowel op het Bureau als in het veld. Je moet goed kunnen uitleggen waar je mee bezig bent en hoe al die waarborgen en zorgvuldigheden zijn vastgelegd.

De intrinsieke waarde van het dier wordt steeds hoger. Dat is een maatschappelijke verschuiving van wat men vindt over het doden van dieren middels een vuurwapen.

Er is steeds meer stroperij. Daar krijgen wij bij provincie ook veel signalen en bewijzen van binnen.

Zuid Holland is heel erg dichtbevolkt en het wordt steeds dichter. En qua jacht wordt het al steeds moeilijker om dingen te bejagen, zeker op het gebied van ganzen. En sinds corona zijn heel veel mensen steeds meer gaan wandelen. Dat is allemaal niet zo erg, maar in Zuid Holland zijn best wel veel mensen tegen die jacht. Het moet alleen niet zo erg, maar het moet niet zo ver gaan dat de Kopschef helemaal meegaat met de mensen die allemaal anti zijn.

Schietsport

Wij zien in ieder geval een trend voor de schietsport. De afgelopen jaren zien we meer mensen lid worden van schietverenigingen.

Tegelijkertijd zien we ook een andere trend van mensen die stoppen met de schietsport en die overgaan naar luchtbuks schieten, omdat dat wat vrijer is.

We zagen vroeger rond schietverenigingen en plekken waar legaal vuurwapens werden gebruikt, toch ook nog wel andersoortige criminaliteit. Ook omdat het ook nog wel wat, ja, ik scheer wel wat mensen over een kam, maar een bepaald volk aantrok om op een schietvereniging lid te zijn. Die wat dichter bij die criminele hoek stonden, dat zien wij eigenlijk al jaren niet meer.

Toename in aantallen wapens en verlof/ vergunning om wapens te gebruiken

We zien ook steeds meer mensen die wapens willen omdat ze hierdoor stoer lijken. Het gaat dan meer on het uiterlijk vertoon dan het hobbymatige schieten. In ieder geval , dat is hier wel de indruk die dat wekt.

We hebben vaker intrekkingen van verloven. Vaak ook wel zorgelijke intrekkingen. Waar we wel een beetje aan de voorkant zitten. Waar we echt wel heel snel naartoe moeten. Dat zijn eigenlijk allemaal zorgelijke ontwikkelingen. Waar we vroeger echt met de hobby te maken hadden. Tegenwoordig heb ik het idee dat het bijna meer wapens verzamelen is en zorgen dat je bewapend bent.

Ik heb zelf niet het idee dat de redenen voor legaal wapenbezit heel erg gaan toenemen. Dat er opeens veel meer mensen gaan jagen of op een schietvereniging gaan.

Als je gaat kijken naar de huidige trend van omgebouwde alarmwapens. Het is altijd wel aanwezig geweest, maar de laatste jaren komt het enorm op. Niet alleen hier, maar in heel Europa heb ik het idee. Je ziet wel een trend, want eerst was het allemaal Duits, toen waren het Italiaanse wapens, nu zijn het allemaal Turkse wapens. Ja, wat komt er dan hierna? Komen er dan nog meer, of nog andere landen? Het laat zich moeilijk voorspellen. Ook de termijnen waarin dingen komen en gaan. Net zo goed als het hele Oekraïne-conflict. Wat daar vandaan kan komen, ik weet het niet.

Ik denk dat legale wapenbezit toch in een aantal landen, waaronder in België, in de lift zit.

Je ziet dat er meer mensen legale wapen bezitten, vooral omdat de schietsport aan populariteit heeft gewonnen.

In België staat bijvoorbeeld zelfverdediging ook als een van de wettige redenen. Maar er zijn minder dan tien mensen in België die een wapen mogen bezitten omwille van die wettige zelfverdediging.

Juist omdat de voorwaarden zo streng zijn. Je moet bijvoorbeeld kunnen aantonen dat je bijvoorbeeld al meerdere keren bent beschoten of het voorbeeld bent geweest van een gewapende overval . Dus je moet dat heel streng argumenteren.

We hebben in België onderzoek gedaan en gevraagd, als jij nu een wapen hebt, waarom heb je dat? Wat zijn de redenen? En we hebben ook gevraagd aan mensen die geen wapen hebben, maar er wel graag één willen, wat zijn dan de redenen? En dan zie je dat degenen die een wapen hebben, duidelijk aangeven de jacht, de schietsport. Degenen die geen wapen hebben, maar er wel één willen, veel meer aangeven zelfverdeling. En de vervolgvraag, hoe komt het dan dat je geen wapen hebt? En dan zie je dat de topredenen zijn, de procedure is te zwaar, je kent de procedure niet genoeg, of iemand in mijn gezin, mijn familie, had er problemen mee. Dan zie je dus dat die wapenwetgeving op zich een rem is, een hinderpaal is, voor mensen die om verschillende redenen van een wapen willen bezitten.

De groei van recreatieve schieten is nog steeds heel erg aanwezig. Datzelfde geldt ook voor het behalen van een jachtakte.

Steeds meer mensen vinden het leuk om de kleiduivensport te beoefenen. En diezelfde trend zie je ook bij overige verenigingen komen. Dus het aantal leden daarin groeit. Dat is een trend die je ziet.

Het aantal mensen met een jachtakte in Nederland toeneemt. Dus men wil meer zelfstandig zijn, men wil dichter bij de natuur staan, dat zijn allemaal trends die je wel naar voren ziet komen.

Knelpunten en oorzaken daarvan

A. Wapenbezit en gebruik kan leiden tot persoonlijke en maatschappelijke schade

Zelfdoding

We hebben hier gelukkig nog niet heel veel incidenten met legale vuurwapens in dit land, buiten de zelfdodingen, want die zijn er nog wel met enige regelmaat. Deze zelfdodingen zijn ook zeker met legale wapens. We hebben er een paar per jaar in deze eenheid. Landelijk zullen het altijd veel meer zijn.

Het aantal suïcides neemt door vuurwapenbezit toe.

Uit internationaal onderzoek komt heel duidelijk naar voren dat er een directe relatie is tussen vuurwapenbezit en het aantal suïcides.

Het zou wenselijk zijn dat bij suïcides waar een vuurwapen gebruikt is een psychosociale analyse wordt gemaakt. Dat is nu niet geregeld. Het initiatief voor de psychosociale autopsie ligt bij de nabestaanden op dit moment. Het is wettelijk niet geregeld. Vaak kun je op basis van interviews met de nabestaanden meer te weten komen.

Agrariërs zijn een grotere risicogroep voor suïcide op dit moment. Dat is een relatief kleine groep in Nederland. De suïcidale gedachten zijn best hoog binnen die groep. We weten ook dat agrariërs vaker vuurwapens bezitten dan gemiddeld.

In landen waar strengere wetgeving op vuurwapenbezit is ingevoerd, zie je een daling in het aantal suïcides.

In Canada en Australië zie je dat het vuurwapenbezit heel duidelijk is afgenomen als gevolg van de wetgeving.

Er zijn jaarlijks ongeveer 1900 suïcides in Nederland en daarvan is ongeveer 1% door middel van een vuurwapen. Het aantal suïcides in Europa door middel van een vuurwapen ligt op ongeveer 5000 suïcides en dat is 9% van alle suïcides in Europa. Nederlands zit daar echt ver onder.

Vrijwel alle suïcides door middel van een vuurwapen zijn door mannen gepleegd. Specifiek de groep mannen van middelbare leeftijd, dus dan moet je denken aan de leeftijd tussen de 40 en de 65, 40 en de 70, een beetje afhankelijk van de bandbreedte. Dat is de hoogste risicogroep. Dus daar vinden in Nederland in ieder geval op dit moment de meeste suïcides plaats. Het kan een rol spelen dat die groepen ook vaker legaal over een vuurwapen beschikken.

Zwitserland heeft een relatief hoog suïcidecijfer en de helft van de suïcides wordt met vuurwapens gepleegd. Door militaire dienstverplichting zijn er veel mannen met vuurwapens. Daar zijn ze redelijk makkelijk toegankelijk. 29% van de huishoudens in Zwitserland heeft een wapen in bezit. Het is het dubbele van de buurlanden van Oostenrijk, Frankrijk, Duitsland en Italië. Suïcide kwam in 2015 ongeveer drie keer zo vaak voor dan het Europees gemiddelde.

Bedreiging en gevoelens van onveiligheid

Bedreiging komt ook voor in de circuits waarin mensen schuren tegen de criminaliteit en dan stoer lopen te doen dat zij een wapen hebben en dan mee worden gevraagd op een incasso rondje. Het wapen wordt dan niet gebruikt om mee te schieten, maar het wordt wel getoond en daardoor wordt een andere burger bewogen om dingen te doen of te laten.

Ik denk dat iedere advocaat die veel slachtoffers bijstaat van huiselijk geweld, uit zijn praktijk voorbeelden kent waarin een man een wapen bezit, en waardoor een vrouw beperkt wordt in haar beweging.

Onze vrienden die op een schietvereniging zitten zijn voorzichtiger dan menigeen. Hoe zorgvuldig je daarmee omgaat; met de kluizen, wapens en munitie afzonderlijk van elkaar, goed opbergen en noem het maar op. Maar wat ik vanuit mijn beroep zag, is toch wel dat mensen het ook als een middel kunnen gebruiken. Juist ook omdat ze hem thuis hebben op het moment dat er dus pilaren in hun leven komen te vervallen, ze mogelijk in verward gedrag terechtkomen of onder invloed van middelen. Daar is voor mij de let op! Daar moet goed op gemonitord worden en dat op het moment dat jij niet aan die voorwaarden voldoet of wat ook, daar ook strengere regels zijn om te zeggen van dan heeft u geen recht op het bezit van een vuurwapen. Je kan er ook verkeerde dingen mee doen. En ja, vanuit die bril kijk ik ook een beetje daarnaar en dat is ook mijn ervaring vanuit het verleden, dat legale wapenbezitters het daadwerkelijk gebruiken voor verkeerde dingen of daarmee dreigen.

Ik ken diverse voorbeelden in mijn praktijk dat er bij een echtscheiding door de echtgenote, die niet weet dat die wapens al ingeleverd zijn, onterecht een melding wordt gedaan van bedreiging wat in het geheel niet waar blijkt te zijn en die wordt dan zelf vervolgd voor valse aangifte.

Moord

Door z'n incident als van Tristan van der Vlist in het winkelcentrum komt duidelijk naar voren dat ons verlofsysteem niet waterdicht is.

In het verleden is het blijkbaar ook wel eens verkeerd afgelopen. Bij mijn weten, in Alphen aan de Rijn. Ja. Dat zijn dingen die misgingen.

Bij incidenten zoals Alphen van de Rijn, groots schietincident, dan bleek dat iemand een legaal wapen heeft.

Ik denk dat je het nooit 100% veilig kunt uitgeven. Er zijn natuurlijk incidenten geweest. Die hebben heel wat levens gekost.

Maar je weet nooit wat er gebeurt in het leven van iemand. Daar ben ik het mee eens. Ik wil dat voor zijn. Dus ik vind het onnodig dat de wapenbezit legaal is.

Ik denk dat als iemand in Amerika bijvoorbeeld een inbreker neerschiet, hij dat ook niet van tevoren bedacht had dat die dat zou gaan doen. Maar als je je heel erg in het nauw voelt, dan kunnen er gevaarlijke situaties ontstaan. Soms is die inbreker helemaal geen inbreker, maar blijkt dat er een zoon binnenkomt of iets. Ja, dat vind ik wel heel zorgelijk.

Volgens mij is het in België al zo, dat als je een wapen hebt en er is een inbreker binnen, dat als je het wapen gebruikt dat je door de wet eerder in bescherming wordt genomen dan dat je het hier zou doen.

Er zijn natuurlijk mensen die vuurwapen hebben of mogen hebben en dat ook gebruiken. Ik ken zaken waarin een meneer zijn vrouw doodschiet. Ik ken ook zaken waarin een meneer zijn vrouw en zichzelf doodschiet en nog een kind.

Er zijn natuurlijk incidenten geweest met vuurwapenbezitters in Nederlands, zoals de situatie in Alphen aan de Rijn. Een meer recent voorbeeld is de wapenverzamelaar uit Stampersgat die ruzie had met zijn buurman over parkeerplaatsen. Hij heeft zijn buurman vervolgens neergeschoten in het bijzijn van zijn vrouw en kind. Daarnaast zijn er ook kleinere incidenten zoals zelfmoord met het vuurwapen, bedreigingen en geweld.

We hebben die schietpartij gehad bij waarbij Tim Kretschner de dader was. Zijn ouders hadden 14 wapens, 13 daarvan lagen in een kluis en 1 niet. Die heeft Tim vervolgens gepakt, waarna er 14 doden zijn gevallen. Zijn vader is overigens veroordeeld voor nalatigheid. Dat vind ik een mooie ontwikkeling.
De schuldvraag en verantwoordelijkheidsvraag zou ook in Nederland beter naar voren moeten komen.

Schieten tijdens evenementen met publiek

We zien dat er met evenementen ook wel met vuurwapens wordt geschoten. En dat gaat dan ook weleens mis. Om schieten te beoefenen vind ik één ding, maar dat je evenementen organiseert met schieten waarbij het publiek er omheen staat vind ik niet kunnen Bij z'n schietevenement kon je schieten en dan zat er wel zo'n baancommandant achter jou. Op een gegeven moment ging het schot niet af. Dus ja, dan kunnen mensen in paniek raken, dus je moet er ook wel achter blijven staan. Het publiek stond in een soort halve cirkel er omheen. Hij draaide weg en bam, hij gaat af. Ja, en daar staat het publiek en dan wordt een klein meisje geraakt. Ja, daar snap ik helemaal niets van. Train mensen goed, en maak ze bewust van het belang daarvan. Als je dan die verantwoordelijkheid hebt, dan moet je ook wel gedrild zijn in hoe je dat moet doen. Op zich zijn het gewoon hele simpele regeltjes. Maar zo gaat dat, omdat mensen gewoon niet getraind zijn. Dus daar zou je wel wat meer mee mogen doen.

(Onbedoelde) incidenten met wapens

Er is pasgeleden ergens in Ede iemand door het raam beschoten, omdat de jager dacht dat er een mol of een wild zwijn liep. Dat bleek achteraf een persoon te zijn geweest.

Voor zover ik kan beoordelen zien we dat er weinig criminaliteit is rondom de sportschutters en de jagers. Wel zien we wat incidenten met mensen die legale wapens in hun bezit hebben en over de scheef gaan.

Wapenbezitters die verkeerde dingen met het wapen doen – dodelijke incidenten Bij politie is het best lastig om incidenten uit het systeem te halen.

Er zijn natuurlijk wel incidenten geweest waarbij het verkeerd had kunnen aflopen. Soms wordt dat onderschat en dat zie je ook niet altijd terug in de strafmaat die men dan eigenlijk oplegt krijgt. Een fractie verschil en het was anders geweest.

Mij is niet helemaal duidelijk of de Erasmusschutter nou bekend was bij schietverenigingen en daar eerder had geoefend. Die mensen moeten ergens enige ervaring opdoen met schieten. Stel, jij bent een goed geoefende sportschieter en je hebt ruzie met een persoon en je wilt haar iets aandoen, dan weet je wel dat dat gevaar uitend is en weet je wat de consequenties zijn dus dat doe je wel overwogen. Je bent dan meer in staat om je te beheersen in die zin dat er geen rare dingen gebeuren er niet de omstanders nog geraakt worden, maar enkel je doel. Mensen die gewoon één keer even goed geoefend hebben en iemand moeten liquideren, hebben dat minder.

Wat verstaan we onder incidenten? Dit is een relatief begrip vind ik. De staat is eigenlijk altijd aansprakelijk bij incidenten met wapens.

Kijk naar wat er in landen gebeurt waar burgers wapens mogen hebben, zoals Amerika. En kijk naar landen waar dat niet zo is. Dan denk ik dat ik als krantenlezer zou moeten zeggen, ja we zien bijvoorbeeld in Nederland ook in toenemende mate geweld met vuurwapens.

Je ziet in Nederland en Europa-breed een toenemend aantal geweldsincidenten met vuurwapens.

Ieder incident wordt in het systeem geregistreerd, daar vallen ook bekeuringen onder. Indien er meerdere bekeuringen in een maand zijn, dan gaat de politie met je in gesprek. Misschien hebben die bekeuringen wel een reden. Een incident kan dus ook iets heel machinaals zijn.

Het weigeren van een verlof, is (vaak) gebaseerd op een incident.

Er zijn af en toe incidenten en dat is betreurenswaardig. We hebben laatst een schietpartij in Drenthe gehad. Het was een houder van een schietsportvergunning.

Weinige problemen en incidenten

Ik vind dat wij in Nederland een succesvol beleid hebben, omdat wij volgens mij geen excessen hebben. “Incidenten met een legaal wapen zijn misschien op één hand te tellen.”

We hebben in Nederland niet een probleem met legale vuurwapenbezitters. Ik kan niet zeggen, goh, we hebben heel veel incidenten met wapens die bij de legale bezitters voorkomen. Hierbij zie ik als incident een liquidatie door iemand met een legaal vuurwapen. We hebben ook niet te maken met overvallen, diefstallen met geweld, afpersing en bedreiging met legale wapens.

Er worden jaarlijks ongeveer 6000 wapens in beslag genomen, hier zien we geen wapens van legale bezitters in terug.

Je kan niet uitsluiten dat er incidenten plaatsvinden met legale wapenbezitters, maar ik denk niet dat je daar al op vooruit moet lopen als daar nu verder geen aanwijzingen voor zijn.

Er moet meer bewustwording zijn over het verlof dat burgers krijgen van de overheid om vuurwapens te bezitten. Als ik Nederland vergelijk met de VS, hebben wij veel minder schietincidenten. Er gaan natuurlijk ook dingen fout hier in Nederland, maar niet op de schaal zoals in de VS. Dat vind ik echt iets om te behouden. Volgens mij is daar ook groot draagvlak voor. Even los van de soevereinen. Die zich natuurlijk sowieso een beetje afscheiden van de samenleving als geheel.

Ik vind dat we het in Nederland eigenlijk heel goed geregeld hebben. Op dit moment als je een vuurwapen bezit en je hebt alle stappen doorlopen, dan zijn er eigenlijk niet heel veel problemen in mijn optiek.

Levert de huidige situatie problemen op? Misschien in de handhaving in het toepassen in de controles en dergelijke. Maar verder zie ik daar niet zo bar veel problemen ontstaan. Het zal best zijn dat wapens ook wel eens misbruikt worden al was het voor zelfdoding of tegen een partner die daarvan de dupe is. Maar goed, dat heb je ook met politieagenten die hun wapen af en toe niet goed gebruiken. Dat is wel zeker een risico wat je gewoon in de maatschappij hebt en wat je dan ook moet accepteren. Ik vind eigenlijk niet dat er verder heel veel risico of gevaar uitstraalt.

Maar uiteindelijk in het aantal levensdelicten gewoon ontzettend laag in Nederland en is ook het vuurwapengebruik laag in Nederland. Het is nog steeds veel te veel en we moeten allemaal heel hard er aan werken om dat verder naar beneden te krijgen, maar we hoeven ons er ook niet voor te schamen hoe dat ervoor staat in Nederland.

Er gebeuren zeer weinig ongevallen met vuurwapens in vergelijking met andere landen.

Het Nederlandse beleid voor wat betreft het legale wapenbezit is volgens mij wel succesvol, omdat we de mensen die legale wapens bezitten, niet met hun wapens terugzien in de criminaliteit. Volgens mij hebben we ook niet jaarlijks incidenten met legaal wapenbezit.

Eigenlijk gaat het met het legaal wapenbezit in Nederland bij jagers en sportschutters heel erg goed. Er gebeurt echt vrijwel nooit een incident en als dat al gebeurt dan zijn er gewoon vergissingen gemaakt bij de politie, zoals in Weiteveen en in Drenthe. Dat dat ga je nooit helemaal voorkomen, want mensen maken af en toe fouten. Wel is het heel weinig in vergelijking met de vuurwapen incidenten in Nederland met illegale wapens.

Als je kijkt naar het aantal incidenten met vuurwapens, legale vuurwapens, die zijn zeer laag. Vaak wordt dan gezegd vanuit de wapenlobby ‘ja maar zie je wel, wij doen niks verkeerd. Die wapenwetgeving is gewoon veel te streng, want wij doen toch niks verkeerd.’ Ik zou het andersom draaien. Ik zou zeggen, het is juist omdat je een goed systeem hebt, dat er heel weinig ongelukken gebeuren. Dus ik denk dat dat een hele belangrijke is om mee te geven.

Het is door dat goede systeem dat er weinig incidenten zijn. Kijk naar Amerika, daar zie je het omgekeerde verhaal.

B. Het onvoldoende testen van psychische gesteldheid baart zorgen

Waar ik me zorgen over maak is die mentale fitheid van mensen. Zeker als dat nooit tussentijds wordt beoordeeld.

Ik weet dat er landen zijn waarbij je inderdaad een verklaring van een psycholoog moet overleggen of van een huisarts. Dat die jou toevertrouwen dat je een vuurwapen voor handen mag hebben.

De politie vraagt vaak bij een herbeoordeling, als de politie weet dat iemand opgenomen is geweest, om een verklaring. Dan zijn er heel weinig psychologen die genegen zijn om een verklaring op papier te zetten. Dus dan krijg je al gauw het verdienmodel van een psycholoog die dat wel durft te doen, dat daar honderd man heen gaan voor zo'n verklaring. Dus dan vraag ik me af wat daar de meerwaarde van is.

De politie is geen professional als het gaat om psychische gesteldheid beoordelen. Dat zou bij een professional moeten plaatsvinden.

Er kan natuurlijk iets gebeuren in iemands leven, dus de psychische gesteldheid moet minimaal een keer per jaar geteld worden.

Op het moment dat jij dus zoveel agressie in je hebt, dat je met geweld aan de gang gaat, is dat wat mij betreft ook klaar met je wapen. Waarmee je dat ook doet.

Gisteren kwam er een collega bij mij met een issue over het verlengen van iemand jachtakte. De collega vertelt dat ze een verwarde meneer langs had gehad voor het verlengen van zijn jachtakte. De meneer voldeed alle groene vinkjes, want hij heeft zijn schietbeurten gehaald en hij geeft de goede antwoorden op het ja/nee briefje. Het W32 formulier heeft hij ook netjes ingevuld. Maar hij vergist zich in de dag, de datum. Mijn collega geeft aan dat ze de jachtakte verlengd heeft omdat hij aan alle vinkjes voldeed, maar dat het uiteindelijk niet goed voelt. Uiteindelijk hebben we een twee mensen naar de woning kunnen sturen, omdat wij wel goed bemand zijn. Toen blijkt dat die man zo in de war is dat hij zijn eigen kluis niet open krijgt. Dus ja, toen is de akte meteen ingetrokken. Het is toevallig dat de collega een rot gevoel had bij deze verlening, maar wie signaleert deze verwarring?

Ik vind een verplichte doorverwijzing naar een psycholoog nodig als de politie een signaal oppakt waarvan ze denken of er geringe twijfel is.

Er lopen steeds meer mensen met verward gedrag buiten. Een psycholoog ertussen zou misschien iets ondervangen.

Een aandachtspunt is, dat je hebt je toets momenten en op een gegeven moment kan de situatie in je leven veranderen. Life changing moments of wat voor termen we daar ook voor kunnen gebruiken. Er kunnen situaties ontstaan dat je niet meer de geestelijke gesteldheid hebt die je had op het moment van het verkrijgen van het wapen.

Waterdicht krijg je het systeem nooit hè, want er kan altijd een moment zijn dat je bijvoorbeeld een verlof verleend, en dan kan er een moment komen dat het met de persoon niet meer zo goed gaat.

Ik denk in sommige gevallen dat die persoon het niet eens zelf ziet dat het psychisch niet goed gaat.

De politie heeft een psychologische stabiliteitstoets voor degenen die een vuurwapen dragende functies hebben. Het is best wel gek eigenlijk dat dat voor de politie van toepassing is en in de markt niet.

Ik denk dat er wel voorwaarden aan zitten waarbij bepaald kan worden of iemand dus wel of niet een aanspraak maakt op een vergunning. Dat je dan een soort psychologische test of zo moet ondergaan.

Iemand van 70 jaar met een rijbewijs moet opnieuw de keuring doen. Ik weet niet of zoiets ook bestaat op het moment dat iemand een wapenvergunning heeft? Of hij ook op dat gebied weer gekeurd gaat worden? Ik weet ook niet precies hoe streng de eisen zijn, maar ik kan me voorstellen dat de psychische gezondheid in orde moet zijn op het moment dat je daarvoor in aanmerking wil komen. Er zijn genoeg mensen die in een depressie zitten.

De emotionele en psychische stabiliteit is wel een ding.

Ik vind het ook normaal dat je psychologische testen moet ondergaan om een wapen te hebben. De praktijk wijst ook uit dat dit effectief is, want in andere Europese landen zijn er voorbeelden van politieagenten die gek worden en met wapens gaan schieten. Dat soort excessen hebben we niet in Nederland.

Wapenbezitters waren heel erg negatief over de e-screening en waarom ze dat moeten. Maar ik ben van mening dat is ook gewoon omgekeerd is, dat het ook goed voor jezelf is. Als je echt een legaal wapen bezit is het ook een checklist voor jezelf om te kijken en jezelf gewoon scherp te houden of je in staat bent om dat wapen te bezitten en er op een zorgvuldige manier mee om te gaan.

De knelpuntproblemen van het wettelijk toestaan van vuurwapen bezit onder burgers, wat blijft spelen, is het stukje van die psychische beoordelingstoets.

Er zijn mensen met mogelijke psychisch problemen en met een wapen. En dan denk ik, ja, die problematiek vermindert wel aanmerkelijk als wij niet een particuliere wapenvergunning geven. Dus wij moeten nu allemaal ingewikkelde dingen doen. Terwijl de psychische gesteldheid nauwelijks te beoordelen is natuurlijk. In een beroep bij agenten heb je in elk geval nog de dagelijkse controle van collega's, maar dat hebben we bij particulieren per definitie niet.

Die 60.000 mensen met een wapen, een overgrote deel doet er nooit iets fout mee. Maar het knelpunt vind ik vooral als het toch fout gaat met iemands psychische gesteldheid en er is niemand in de buurt is die dat tegen kan houden.

Ik denk niet alleen aan mensen die al tekenen van psychische symptomen vertonen. Er zijn natuurlijk mensen die gewoon van nature labiel zijn, zal ik maar zeggen. Maar je kunt ook altijd in omstandigheden komen te verkeren, waardoor jij labiel wordt. Dus alles zit tegen in het leven. En dat je jezelf dan het leven ontneemt met je legale wapens tot daaraan toe. Dat wil je misschien ook niet als samenleving. Maar dat vindt ik toch net iets minder ernstig dan dat je je partner vermoord met dat wapen.

Je kan niet continu toezicht houden op iemand, op hoe die zich ontwikkelt. En of die inderdaad, weet ik wat, in een scheiding terechtkomt. Ja, weet ik veel wat iemand in het leven allemaal niet kan overkomen. Dus ja, dat is dan wel all in the game, zou ik willen zeggen.

De aansprakelijkheid zie je ook in de Europese UAP-richtlijn terechtkomen. Want er was ook een discussie destijds in 2011 met Alphen aan de Rijn. Niemand wil hier verantwoordelijk en aansprakelijk voor zijn. De richtlijn zegt nu dat zo'n psycholoog niet aansprakelijk kan worden gesteld. Dus dan heb je het wel geborgen in je proces.

Binnen Europa en in Amerika wordt er een soort background check gedaan. De vraag is even, welke kwaliteit wil je in die background check hebben?

Een verklaring van een psycholoog zou een prima insteek kunnen zijn. Maar wat moet de psycholoog dan precies bij je meten? Want psychologie is een heel breed veld. Dus je moet wel van tevoren helder hebben: wat vraag je dan van die psycholoog, wat moet hij beoordelen. En er zijn meer voorbeelden van processen in de maatschappij waarbij het overleggen van een psychologisch rapport gewoon onderdeel vormt van dat proces. Luchtverkeerleiders en piloten hebben dat volgens mij. Er zijn best wel beroepsgroepen te duiden waar je dat tegenkomt. En dat is niet zonder reden, omdat dit soort beroepsgroepen dezelfde waarde in zich hebben als het bezit van een vuurwapen in de samenleving, namelijk dat die het veiligheidsvraagstuk raken van andere personen. Dus op het moment dat je de veiligheid raakt van andere mensen in de samenleving, ongeacht wat je nou doet, of je nou piloot bent of sportschutter, is het legitiem om daar een zware maatstaaf voor te handhaven.

Guns don't kill people, people kill people. Die uitspraak is van Dimebag Darrell, dat was een bassist van de Pantera's. En die is doodgeschoten tijdens een optreden. Een politieman heeft de dader ter plekke daar doodgeschoten. Die dader was een marinier die ontslagen was vanwege psychische problemen in Amerika. Zijn moeder heeft toen voor hem het backgroundcheck-formulier ingevuld, zodat hij toch wapens kon kopen. Als je naar dat soort incidenten kijkt, dan zie je dus dat we wel een stelsel hebben bedacht, maar dat het kwetsbaar is in de manier waarop het ter uitwerking komt.

Je kan geen garantie geven op de psyche van de mens en dingen die gebeuren.

Er is een moeilijkheid om de mentale stabiliteit van de aanvrager van een vergunning accuraat in te schatten. Negatieve gevolgen kunnen ver strekkend zijn.

Iedereen is erbij gebaat als degene die met een wapen rondlopen niet mentaal instabiel zijn, omdat er dan verschrikkelijke dingen kunnen gebeuren. Na Alphen aan den Rijn kwam er een verscherpte controle daarop. Er waren vragenlijsten bij de vergunningaanvraag waarin je kon aangeven of je wel eens suïcidale neigingen had of er sprake was van alcohol en drugsmisbruik, et cetera et cetera. Maar zo'n formulier geef je natuurlijk uiteindelijk niet een diepzinnig inzicht in de mentale toestand van iemand. Die persoon kan gewoon de positieve hokje aankruisen voor zichzelf. Dat is gewoon een feit.

Je kan het risico dat er iets fout gaat uiteindelijk niet uitsluiten. Ik denk wel dat het positief is geweest dat er psychische formulieren uitgevraagd werden. Mij is opgevallen dat nu bij de huidige vergunning aanvragen via de Omgevingswet die formulieren niet meer worden toegezonden, die zitten er niet meer in. Kennelijk is er bij de instanties ook een heroverweging geweest van de vraag hoe efficiënt deze formulieren zijn.

Bij mensen die prima in orde zijn en die de psychische formulieren eerlijk invullen is er geen probleem, maar er zijn nog genoeg mensen die wel juist onder psychiatrische behandeling geweest zijn en dat gewoon echt niet op zo'n formulier gaan zetten. Dat kun je niet controleren, want je hebt geen inzicht in de medische gegevens van iemand.

Ik kijk sowieso naar het belang van de samenleving in het algemeen; dat er geen onnodige risico's zijn door mensen die met vuurwapens rondlopen. En dan kom ik altijd weer uit bij die mentale stabiliteit.

De enige die in zekere zin iets zinnigs hierover kan zeggen is de huisarts. Maar dan komen allerlei fundamentele rechten in het geding. Namelijk moet het zo zijn dat de instanties inzicht krijgen in jouw mentale toestand voor een vergunningaanvraag van een vuurwapen? Ook denk ik dat sommige artsen hier helemaal geen zin in hebben, want die zijn misschien wel anti wapens. Die gaat helemaal geen verklaring afgeven. Dus dit is hopeloos gecompliceerd en ik vrees dat dit in de praktijk niet realiseerbaar is. Maar het is een soort wensdenken.

We hebben best wel een papieren administratie: ben jij helemaal goedgekeurd, is er geestelijk iets aan de hand? Je moet allemaal vinkjes selecteren, maar ik zie dat er steeds minder persoonlijk contact is en ik denk dat persoonlijk contact veel meer kan doen over een inschatting van een persoon of je nog capabel genoeg bent dan dat je via een papiertje een beoordeling gaan doen.

De psychische gesteldheid testen is belangrijk. Life events van vergunninghouders moeten bijgehouden worden, zoals de gezondheidstoestand en de huwelijkse staat van een persoon.

Uit de uitkomsten rondom de e-screen komt naar voren dat er toch een psychiatrische beoordeling bij moet komen kijken. En dat betreft dan een menselijke beoordeling en niet zozeer een computergestuurde test. Of een combinatie van beide, maar in ieder geval dat je daarmee toch een bepaalde soort zekerheid, schijnzekerheid, krijgt. Je bent nooit helemaal zeker, maar dat je in ieder geval bepaalde aspecten kunt uitsluiten.

Ik vind zo'n psychologisch gesprek bij zo'n vergunning wel belangrijk.

Ik zou het goed vinden als er regelmatig een check komt op de psychische gesteldheid. Hoe is het gesteld met jou psychisch en mag jij nog steeds die vergunning hebben?

Voor het verkrijgen van je verlof ga je naar de politie met je VOG en dergelijke. Ik vind dat er één keer in de zoveel tijd een gesprek met een psycholoog nodig is. Want voor hetzelfde geld, ga ik vandaag een wapen aanschaffen en kom ik overal fluitend doorheen.

Je hebt een handtekening nodig van drie personen uit de omgeving: een werk- of familielid. Iemand die zo psychisch doorgedraaid is, die kan manipulatief zijn over iemand en iemand zover krijgen om hem te laten tekenen. Ik mis hierbij een psychologische test, die kijkt of iemand capabel is om een wapen te bezitten. Dat mist ik gewoon heel erg, los van die VOG en het strafblad.

Er moet zeker een psychologische test komen. Ik denk ook dat justitie gewoon onderzoek moet doen naar de medische gegevens. Hoe is dus echt het medische dossier? Is iemand capabel om ook een vuurwapen in bezit te hebben?

De psychologen voor een psychische check die moet wel allemaal beschikbaar zijn.

De psyché vind ik voornamelijk heel belangrijk, want iemand hoeft geen strafblad te hebben. Hij kan zijn ouders of vrienden of werkgevers zover krijgen om te ondertekenen. Maar als diegene bij GGZ loopt, met weet ik veel hoeveel problematiek, dat wordt dan gewoon gemist.

Er moet eerst een signaal zijn van deze persoon zit alweer aan zijn jaar, dus die moet gescreend worden. Dan moet er een afspraak gemaakt worden bij de psycholoog. Die moet dat gesprek voeren. Vervolgens moet dan een terugkoppeling komen van het is wel of niet akkoord dat je je wapen hebt. Dat moet ook weer geregistreerd worden.

Je hebt gewoon heel veel gekken, want er wordt veel bezuinigd op de GGZ-zorg. Ik voel me gewoon niet veilig als ik weet dat mijn buurman misschien niet in orde is en een wapen heeft.

De psychische gesteldheid testen is belangrijk. Life events van vergunninghouders moeten bijgehouden worden, zoals de gezondheidstoestand en huwelijkse staat van een persoon.

De knelpuntproblemen zitten voornamelijk in het stukje van die psychische beoordelingstoets.

Er was een schietpartij in mijn woonplaats. Ik heb begrepen dat de schutter niet of onvoldoende was gescreend. Dit terwijl hij dikke psychische problemen had. Hij had dat ding helemaal niet mogen hebben en dan kom je er toch doorheen.

Er zal voor vergunning verlening minimaal een VOG moeten worden overlegd. Waarbij ik zelf denk dat dat veel te licht is.

Je kunt zoveel dingen omzeilen in de screening. Jij kan nu wel testen doen dat jij psychisch in orde bent. Die testen kan je ook omzeilen, waarbij je psychisch totaal niet in orde bent.

De psychische gesteldheid uitvraag vind ik niet waterdicht. De aanvrager denkt na over wie er iets positiefs en niet iets kritisch over hem/haar kan zeggen. En dan wordt diegene naar voren schuiven.

Dus dat is wel een dingetje. Dus dat zou eigenlijk op een andere manier moeten waarbij de screenende instantie met ogen dicht iemand uit de omgeving van de aanvrager prikt.

Minimaal elk jaar moet de psychische gesteldheid opnieuw getest worden. Ook al kan er in een jaar veel gebeuren. Stel dat je kind overlijdt en dat je daar depressief van wordt. In een jaar kan er echt veel gebeuren in je leven. Dan kun je echt kierewiet worden. Dus ik denk elk jaar dat er een professional naar de psychische controle moet kijken. Een professional die daar echt in gespecialiseerd is om door te prikken.

Ik teken voor mijn man dat hij mentaal goed in orde is om een wapen te mogen hebben. Zijn beste vriend die tekent ook voor hem. Wat mij betreft moet daar een bepaalde onafhankelijkheid in komen te zitten.

Het beroepsgeheim van dokters en andere professionele groepen is een moeilijkheid in het toetsen van de psychische gesteldheid.

Huisartsen zijn niet altijd geneigd om hun eigen klanten te gaan melden aan een of andere centrale dienst in het geval van depressieve klachten.

De e-screener die we destijds hebben gehad, wat echt een belachelijk instrument. Want daar werden mensen gewoon uitgefilterd die 40 jaar lang legaal wapenbezit hadden en alles netjes voor elkaar hadden. Gewoon normale burgers zoals jij en ik. Daar mankeerde helemaal niks aan. En die gingen door de e-screen en daar werden van de een op de andere dag, zonder dat ze daar wat aan konden doen, op basis van een elektronische test hun complete hobby en leven afgepakt.

Bij ouderen mensen treedt er een vorm van dementie op. Dan wil ik nou niet direct zeggen dat die mensen een gevaar zijn voor de samenleving, maar misschien wel voor hun hun eigen omgeving of voor hun zelf. Dan is er een hele goede sociale controle bij de schietvereniging of bij de jagersvereniging waar men zich in begeeft. Maar ik mis de manier van controle door korpschef taken en de frequentie daarin.

C. Openheid die mensen durven te geven (rondom psychische gesteldheid)

Op het moment dat die berichtgeving in de media negatief is over schietsport hebben mensen daar een mening over. Dan is eigenlijk de eerste reflex van iemand die de schietsport beoefent, oh ik vertel niks meer, dan gaat het een beetje naar de achtergrond.

In andere landen, ik geloof in Kroatië bijvoorbeeld, moet iedereen zijn medisch certificaat gaan halen in één specifiek ziekenhuis in Zagreb.

Mentale problemen ga je niet vaststellen door iemand één keer op bezoek te krijgen bij een dokter.

Ik snap dat als je al 40 jaar een jager bent, dan beschouw je jouw wapen als jouw eigendom en het recht om dat wapen te hebben. Dit terwijl mannen boven de 60 en 70 jaar oud, wat de meeste jagers zijn, ook degenen zijn waar de meeste dementiegevallen liggen. Dus dat is een moeilijke discussie.

Wanneer gaat de huisarts dan toch de stap zetten richting politie om te zeggen, ik denk dat meneer X toch een probleem heeft. Ik ben daarom ook voorstander van bijvoorbeeld, schablonen die je gebruikt, waardoor huisartsen makkelijker kunnen weten wat ze allemaal moeten testen. Er zijn bepaalde vragen die ze moeten beantwoorden. Huisartsen zijn daar absoluut niet voor te vinden. Want wat blijkt als zij nu zeggen dat zij geen probleem zien met bepaalde vragen en antwoorden en die persoon dan een moord pleegt? Dan zijn zij mede verantwoordelijk. Dus de huisartsen staan absoluut niet te springen om dat te doen.

D. Risico's samenhangend met jagen

De risico's van jagen in dichtbevolkt Nederland

Ook in jachtongevallen verbaas ik mij dat wij jachtterreinen hebben zoals een weiland waarnaast gewoon een snelweg is. En dan staan ze met kogelgeweren op vogeltjes te schieten. En kogelgeweren die gewoon twee, drie, vier, vijf kilometer ver gaan. Dat zou ik dan graag toch wel eens een keertje anders willen zien. Gewoon een zwaar examen en laten zien dat je weet wat zo'n geweer kan. Wat je moet doen en wat je vooral niet moet doen. Wij zien daar natuurlijk de misstanden van, dat zijn eigenlijk meer ongevallen.

Schietongevallen hebben impact op de samenleving. Er zijn van die ongevallen dat mensen een jaarlijkse barbecue houden en dan gezellig even op een roos gaan schieten, waarbij er een soort kogelvang gemaakt is van een deur met wat zandzakken met een plaatje erop. En dan staan ze de hele dag daar op te schieten. Dat zijn mensen met een jachtakte en dus een examen. Maar achter de schietplek liep dus een fietspad en een bos. En dat ging dus mis. Want ja, uiteindelijk ging de kogel in iemand zijn hoofd. Ik weet niet hoe mensen dan niet denken, als er fietsers aankomen dan stoppen we even met schieten. Uiteindelijk waren het vier mannen die voor de rechter moesten verschijnen. Dat zijn dus mensen die we een jachtakte geven. Die we een vuurwapen geven. Die mogen schieten in de openbare ruimte. De jachtongevallen zien we ook niet iedere week; misschien één keer per jaar. Maar dan zie je wel dat daar toch wel dingen gebeuren.

Soms zien we dat mensen een geladen wapen in de achterbak leggen. En daar vallen dus ook wel dodelijke slachtoffers bij.

Tradities in de jacht

We zien wel vaak het vader op zoon verhaal, bij de jacht. En men is het zó gewend dat er vaak wel rare dingen gebeuren. Dus daar zou een verscherpte controle niet gek zijn.

Ik was op het erf bij een jager die over het hoofd van een minderjarig kind had geschoten. Zijn verklaring was dat hij het kind niet had gezien. Ik houd die meneer aan en vraag waar het wapen is en dan zegt zijn vrouw: ja, dat ligt onder de bank. Het ligt onder de bank? Ik kijk, en inderdaad, dat wapen lag onder de bank. Ik zeg: wat een rare plek. Nou, zegt ze, daar legt hij het altijd neer. Dat is wel een beetje de jager. Dat is daar zo ingesleten. Dat ze er ook niet over nadenken dat dat heel raar is.

Jagers die groeien echt op met de jacht en dat hoort ook echt bij het leven van die mensen en dat geweer is gewoon onderdeel van hun leven geworden en daar gaan wel vaak dingen mis. Het was in dit geval een boer met een boerderij. Op het moment dat hij dan weer even aan het werk moest op het land, dan werd dat geweer onder de bank gelegd. Ja, dat werd mij ook gewoon verteld, zo van, daar is toch niks mis mee? Dat doen we al jaren. Dat heb je bij de jacht. Dat is zo ingesleten in die gezinnen.

Dat gaat altijd goed, totdat het fout gaat. Zij gaan daar heel anders mee om dan jij en ik, en zien dat gevaar niet.

Ik voel mij volledig veilig in die wapen wereld. Iedereen met wie ik omga heeft vuurwapens en ik zie dat echt niet als een probleem. Wanneer ik in Duitsland sta op een jacht feest, dan heeft iedereen een groot mes aan zijn riem en dat is echt gewoon totaal niet onveilig. Het zijn de mensen, de jagers met wie ik omga, waarvan ik weet dat zij een vuurwapen hebben gekregen omdat zij ook gescreend zijn en omdat ze een bepaalde levensstijl hebben. En ik ben niet bang in die vuurwapenwereld.

E. Onduidelijkheid over de definitie ‘schietsport’ en duiding van schietsportdisciplines

Ten tijden van het schietincident bij Alphen aan de Rijn is er één zo'n schiet sportdiscipline van de tafel afgehaald, waarin je eigenlijk elk wapen in kon legitimeren als je hem niet elders in een discipline kon wegzetten. Dat noemde ze Discipline Gebruikersgeweer.

Bij airsoft schiet je op elkaar. Je schiet met plastic balletjes en je gaat een soort gevechtstraining nadoen in het bos. Ik zeg wel eens gekscherend: met een pluk gras op je hoofd in een camouflagepak. Dat vind ik geen sport.

Airsoft vind ik geen sport, maar een soort vorm van oorlogsvoering. Dat geldt ook voor dynamische schietsporten.

Airsoft, nou dat vind ik geen sport. Het is een beetje oorlogje spelen.

Airsoft, dat is heel wat anders dan schietsport. Airsoft verenigingen zijn ook niet aangesloten bij NOC*NSF. Maar dat betekent niet dat ze zichzelf geen sport vinden. Het is ook niet wettelijk bepaald wat een sport is, dus dat maakt het wat lastig.

Ik vind dat de sport op dit moment, en dat vind ik wel een overheidszaak, onvoldoende gefaciliteerd wordt. Bijvoorbeeld het lange afstand schieten, dat is reuze populair bij heel veel schutters. Dat is gewoon een witte plaat bij wijze van spreken waar ze op schieten en waar die mensen helemaal voor leven. Daar zit zoveel precisie en techniek achter. Wat in die zin heel erg bijzonder is, maar ook heel erg te bewonderen.

Er zijn disciplines die we niet faciliteren op dit moment, omdat dat zogenaamd gevaarlijk wordt gevonden. Wederom slaat dat nergens op, want met alle kalibers die we nu wel hebben toegestaan, kun je als je kwaad wil, dezelfde dingen doen.

F. Administratieve lasten

Er is een lange wachttijd voordat je je wapen kan ophalen. Als je jong jager bent, je bent bijvoorbeeld net je diploma gehaald en je hebt net een wapen of twee wapens gekocht waarmee je aan de slag wil gaan. Je hebt de mogelijkheid om aan de slag te gaan, omdat de boer schade op de akkers heeft van de wilde varkens. Maar dan kan je niet aan de slag, want je moet zeven maanden wachten voordat je de wapens af kunt komen halen.

De geldigheid van de vergunning lijkt mij ook een belangrijk punt. De APK van 2 jaar is misschien net te lang.

Die administratieve afhandeling is echt zonde van de tijd van die politiemensen. Het zijn 60.000 mensen die ieder jaar moeten verlengen. Als je dat eens in de 5 jaar maakt. Ik ga dus nog wat verder dan die 3 jaar dan, dan komen er veel minder mensen jaarlijks naar het bureau en dat scheelt die mensen heel veel tijd.

Op het moment dat je een meerjarige (3 of 5 jaar) akte hebt, kun je al die uren die je bespaart gebruiken om persoonlijk contact te hebben door bij mensen op de koffie te gaan en een beeld te krijgen van de persoon hoe ze in het leven staan.

Als je dat ziet in Duitsland werkt het heel anders. Je kunt een wapen kopen, je neemt het per direct mee en je moet het dan binnen 14 dagen op jouw akte of sportschutterslicentie bij laten schrijven. Het werkt compleet anders dan de wetgeving hier in Nederland. Voor de handel zou het natuurlijk stukken gemakkelijker zijn. Je kunt het afleveren en je verkoopt het vandaag; je hebt de centen vandaag in de pocket. De klant is dan verantwoordelijk voor het bijschrijven van het wapen op het verlof. Hier is het natuurlijk eerst de papieren indienen. Alvorens staat een termijn van 6 tot 8 weken voor. Als je geluk hebt doen ze dat binnen die 8 weken. Daarna kan het wapen pas afgeleverd worden. Hier wordt het eigenlijk eerst allemaal gescreend. Je loopt er door de molen heen voordat je in aanraking komt met vuurwapens. Dus van de ene kant vind ik het systeem hier ook best oké. Alleen het zou sneller moeten.

Ik ben bezig met het verlengen van mijn jachtakte. Jaarlijks moet je aantonen met alle contracten dat je een jachtveld hebt waar je mag jagen. Je moet een aantal referenten opgeven.

Eigenlijk is het zo dat de inkt van de vorige jachtakte nog nat is als je alweer een nieuwe moet aanvragen. Tegenwoordig doet de politie dat redelijk efficiënt. Bij ons sta ik in 5 minuten buiten. Vroeger zat ik nog wel eens bij een politieagent op een kantoortje en dan zat je even een praatje te maken, zelfs met een kopje koffie. Dat is volledig weg. Het is dus eigenlijk alleen nog maar een papierwinkel die je doet en er is verder helemaal niets waarvan ik denk dit doen we nou voor de veiligheid van vuurwapenbezit.

Laatst probeerde ik zelf een wapen bij te schrijven op mijn verlof. Dus ik stuur netjes het verzoek in met alle nodige informatie. En ik was één handtekening vergeten. Normaal gesproken krijg je dan een verzoek om aanvulling en dan gaat de termijn weer lopen. Hier zeggen ze gewoon van joh, we sturen hem helemaal terug en je hebt nog zoveel tijd om hem weer helemaal in te dienen. Het zijn allemaal efficiëntieslagen die niet kloppen.

Op het moment dat ze buiten de termijn beslissen voor het bijschrijven van een wapen, zeggen ze dat ze daar gewoon een standaardtermijn van acht weken voor hebben. Nou, zo zit de Algemene Wet Bestuursrecht niet in elkaar. Ik kan je wel vertellen, daar gaat geen enkele rechter mee akkoord met de argumentatie dat men personeelsgebrek heeft. In de jurisprudentie is al lang uitgemaakt dat personeelsgebrek geen reden is om een termijn te verlengen. Dat mag gewoon niet.

De legale wapenbezitter loopt tegen de doorlooptijd aan. Want jij kan drie maanden lang je sport niet uitoefenen, omdat je dat nieuwe wapen niet krijgt. Dus kun je niet op niveau van de competitie schieten, juist waarvoor het verbod, de ontheffing op het verbod, in het leven is geroepen. Dat is bij sportschieten voor een groot gedeelte maar dat kan ook zijn jagen, kan ook zijn schadebestrijding, daar zit een soort rem op overal. Dat kan veel slimmer en handiger.

Oplossingen zijn niet meer na een eenjarig verlof. Dat is echt gewoon faliekante onzin. Waarom kun je niet gewoon een drie of vijf jaar verlof? Daar zijn ze al jaren mee bezig, maar dat komt op een of andere manier niet goed er doorheen.
Het zorgt wel voor een grote administratieve lastenverlichting bij politie. Datzelfde geldt voor het bijschrijven van vuurwapens. Op dit moment zijn medewerkers daar een uur mee bezig. Terwijl het gaat over een heel goed gereguleerd systeem. Leg de verantwoordelijkheid neer bij de erkenninghouder. Dat die wordt bijgeschreven op jouw naam, jouw pasje, jouw dossier, geef daar gewoon toegang voor.

Als jager zou ik willen dat dat systeem wat beter wordt ingericht, waardoor ik iets minder frequent naar een politiebureau hoef voor een nieuw verlof, maar waar de toetsing misschien wel wat beter is.

Bij het verlengen van je verlof is er niet echt een gesprekje met de verlofhouder. Je levert je spullen in die je moet aanleveren voor het verkrijgen van een nieuwe acte. Je betaalt. Je zit natuurlijk enigszins gespannen van: nou, ik hoop dat het allemaal goed gaat dit keer en dat ik geen dingen vergeten ben. Of dat ze niet met iets komen. Dan was er een pasfoto nodig die ik niet bij me heb. En ik moet een nieuwe afspraak maken. Zulk soort dingen. En het is niet zo dat er dan echt een gesprekje is.

Langs gaan op het bureau met een legitimatiebewijs? Ja, je mag toch enige zorgvuldigheid verwachten aangezien het gaat om vuurwapens.

G. Illegaal wapenbezit dat invloed heeft op legaal wapenbezit

Illegaal algemeen

Ik ben tegen wapens maar als we het gaan beperken bij schietsport dan vrees ik dat er een illegaal circuit gaat ontstaan bij mensen die er zo aan verknocht zijn, en dan is er geen meer is regulering. Geen eisen waaraan ze moeten voldoen en ze worden niet meer getoetst. Er moet dan wel een overgangsregeling zijn voor huidige vergunninghouders.

Je kan natuurlijk ook zorgen dat je illegaal een wapens koopt. Dan heb je alsnog een wapen thuis natuurlijk, wat ze niet op de schietvereniging weten misschien. Dat is niet voor de hobby waarschijnlijk.

Het legale wapenbezit komt in een kwaad daglicht door de toename aan incidenten en gevaarlijke situaties rondom illegaal wapenbezit. De mensen kunnen het onderscheid niet maken.

Een goed werkend stelsel van legaal vuurwapengebruik hoeft helemaal geen invloed te hebben op gebruik van illegale wapens.

Al het illegaal wapenbezit straalt enorm negatief af op het legaal wapenbezit.

Ik denk dat als iemand echt aan een wapen wil komen, dan komt hij er toch wel aan.

Als we het hebben over illegaal bezit dan zie ik heel weinig actie. Het is eigenlijk altijd reactie op basis van een incident. Ik zie weinig actieve handhaving.

De vondst van illegale wapens zijn bijna altijd toevalstreffers.

Illegaal bezit en misstanden hebben gevolgen voor de overige houders of verlofdragers. Ik denk dat er meer illegale wapens in omloop zijn dan men denkt. Zodra er een misstand is met een illegaal wapen, dan hoor je dat iemand is geschoten of dodelijk getroffen door een kogel of iets dergelijks. Zodra het legale wapenhouders betreft, dan wordt dat echt gigantisch uitgemeten in de media met alle gevolgen van dien. En dan ligt in een keer de nadruk op de verlofhouders of op de jachtaktehouders.

Ten aanzien van de legale wapenmarkt, dat moet je juist inzetten op de illegale wapenmarkt. Er zit een soort dubbelhartigheid in dat aan de ene kant de illegale wapens en de incidenten die zich daarvoor doen hun weerslag hebben op de legale wapenbezitters. En aan de andere kant wordt ook een beetje met twee maten gemeten, want als er dan bij de legale wapenbezitters iets misgaat, dan worden ze dubbel zo hard gestraft ten opzichte van als er iets misgaat bij de illegale wapenbezitters.

Het meeste wat er fout gaat betreft illegale vuurwapens. De mensen die netjes in een schietvereniging of bij de jacht zitten, hebben het meestal wel keurig voor elkaar. Ook omdat daar die controles zijn.

Bij bijna alles, ook wat ik gewoon aan schietpartijen zie, ging het nooit om legaal wapenbezit. Dat zien we aan de wapens die daarbij gebruikt zijn dat dat geen legale dingen zijn.

Er is verwarren van legaal en illegaal wapenbezit door de overheid. Ze scoren op beperken legaal wapenbezit, om net te doen alsof illegaal wapenbezit wordt aangepakt.

Als je naar 2011 kijkt bij zaak Alphen aan de Rijn. Daar werd de vraag gesteld, zowel politiek als de media, van hoe heeft deze man een wapen kunnen verkrijgen? Maar in hetzelfde jaar werden de juweliers in Den Haag doodgeschoten door twee jonge Marokkaanse criminelen. Niemand stelde toen de vraag hoe komen die aan z'n wapen.

Eigenlijk is het wel heel bizar als je kijkt naar het aantal minuten zendtijd dat besteed wordt aan vuurwerk overlast en slachtoffers. Terwijl er even tussen de regels door die drie moorden in Rotterdam voorbij komen. Maar ja, die zijn nu ook alweer uit beeld. Maar die maatschappelijke discussie over de vuurwerk die blijft boven water hangen. Ik denk, waar en hoe komt dit?

Er gebeuren in Nederland natuurlijk best incidenten met legale wapens. Een nadeel is dat die buitengewoon veel aandacht krijgen in de media. Dit terwijl incidenten met illegale wapens vaak nog maar twee regeltjes in de kant krijgen als je geluk hebt. Deze incidenten met illegale wapens veroorzaken grote aantal slachtoffers op jaarbasis. De doden van het illegaal wapenbeleid zijn kennelijk maatschappelijk geaccepteerd.

In Nederland vindt de gewone burger wapens nog steeds heel lastig, omdat het beeld wordt bepaald door de illegale circuit. Ik zou zeggen dat men vanuit legaal wapen bezit, meer aandacht zou moeten geven aan het verhaal waarom legaal bezit mogelijk is en waarom ze dat doen. Nu komt het beeld uit de illegaliteit.

De mensen echt in de misdaad, die hebben meestal geen wapenvergunning. Die komen wel illegaal aan een wapen.
Er zijn mensen die een vergunning krijgen. Het zijn echt mensen die echt wel het veilig allemaal willen doen.

Als je bijvoorbeeld strenger legaal gaat zijn, dan gaat er meer naar het illegale circuit. Ik denk door een strenge en een duidelijke wapenwetgeving te hebben, dat je de mogelijkheden voor het illegaal verwerven, voor het legaal verwerven voor illegale doeleinden, dat je die mogelijkheden beperkt.

Het is niet zo dat omdat iemand graag een wapen in huis wil hebben om zich te gaan verdedigen en dat via legale weg niet kan hebben, dat hij per definitie dan in een criminele circuit gaat halen.

Oorlog Oekraïne

Wij maken ons meer zorgen over het einde van de oorlog in de Oekraïne, omdat wij dan een stroom illegale wapens onze kant op zien komen.

Wapens die aan de Oekraïne geleverd worden. Die komen langzaam weer aan uit Libië uit allerlei andere kanalen. Illegaal wapenbezit is iets waar ik me als burger ontzettend veel zorgen over maak.

Het opsporen van illegale wapens

De opsporing naar illegale handel en stromen van illegale wapens uit het buitenland moet zich meer oriënteren op internationale samenwerking en het stoppen van een bron van illegale wapens.

De opsporing naar illegale handel en stromen van illegale wapens uit het buitenland moet zich meer oriënteren op internationale samenwerking en het stoppen van de bron van illegale wapens.

De opsporing naar illegale vuurwapens en handel daarin moet belangrijker gemaakt worden (ter voorkoming van geweld) en gemakkelijker geprioriteerd worden.

Geen zicht op munitie

Er is geen controle op bezit, gebruik en handel in munitie. Hierdoor kan munitie gemakkelijk verdwijnen naar de criminaliteit vanaf moment van productie tot op de schietbaan.

Het in beslag nemen van munitie is dweilen met de kraan dicht. De vraag is waar komt de munitie vandaan?

Het nadeel is dat we dicht bij de grens zitten, met Duitsland en België. Mensen stappen de auto in, halen munitie daar, omdat het daar goedkoper is. Er zijn altijd mensen die massaal duizenden patronen halen zonder invoervergunning.
Dit gebeurt door een gebrek aan toezicht op dit proces.

Wat in mijn optiek minder goed is, is de ruimte die sportschutters en jagers krijgen bij het bezit van de hoeveelheid munitie. Namelijk 10.000 stuks patronen. Dat vind ik ongewenst. Ik denk dat het heel moeilijk is om toe te zien of die duizenden stuks munitie ook daadwerkelijk worden gebruikt. Als je bij de politie bent of militair bent dan ga je naar een schietpunt en dan moet je keurig je munitiedoosje teruggeven en weten we min of meer precies wat je hebt verschoten. In de schietsport en jacht is dat een compleet dark number en er is geen toezicht op. Het geeft daarmee de mogelijkheid om op een hele eenvoudige manier de munitie uit de legaliteit te halen en in de illegaliteit te brengen. We hebben dus totaal geen idee wat met de munitie gebeurt. Ik vind dat onverantwoordelijk vanuit de schietsport en de overheid, en daar moeten we een verbeterslag in maken.

Het gevolg is nou eenmaal dat munitie verdwijnt, omdat het niet meer traceerbaar is.

Het zou goed zijn als je in een digitaal systeem zou gaan werken, dat bijhoudt hoeveel munitie je koopt. Want je kan natuurlijk naar elke wapenwinkel gaan en elke dag 1000 nieuwe stuks gaan kopen, die weten dat niet van elkaar. Als dat digitaal gebeurt, dan weet je oké, ik heb 1000 stuks gekocht gisteren, ik ga er vandaag niet nog eens 1000 kopen ergens anders en dan zorg je zo ervoor dat er al minder in omloop is dat kan verdwijnen.

Mij is niet duidelijk waarom mensen 10.000 patronen in hun opslag willen hebben. Een patroon kost hartstikke veel geld. Dat is echt serieus veel geld. Er zijn niet veel mensen die dat überhaupt kunnen betalen.

Ik denk dat we daar meer aandacht moet zijn voor het feit dat er munitie weglekt van het legale naar het illegale circuit.

Individuele stuks munitie zijn niet traceerbaar. Natuurlijk staat op het doosje zelf wel een nummer en op het patroon van de kogel staat ook wel een indicatie van wanneer het gemaakt is en door wie. Maar je hebt geen serienummer.

Een bepaalde partij zegt zegt dat hun leden zonder 10.000 patronen onvoldoende goed kunnen trainen in het sportschieten. En dat ze daardoor dan minder de ruimte krijgen om hun sport goed te beoefenen. Deze reactie vind ik zorgelijk. Ik vind hun argumentatie niet valide.

Een oplossing kan zijn om de verantwoordelijkheid voor het toezicht op munitie bij de schietverenigingen neer te leggen en dat ze van ieder lid moeten bijhouden wat ze verschieten op hun baan en daar een administratie op voeren. Dat lijkt me verschrikkelijk moeilijk. Maar dat zou een oplossing kunnen zijn.

Munitie is natuurlijk zeer gewild in het criminele circuit en een crimineel die schiet met een 9mm pistool illegaal, of een sportschutter die schiet met een 9mm pistool legaal, hiervoor gebruik je exact dezelfde munitie.

Een oplossing is dat je gewoon de beschikbaarheid van munitie verandert. Dus dat je een minder grote hoeveelheid mag bezitten. En dat zou denk ik ook een maatregel kunnen zijn. Dus dat je de maximum toegestane hoeveelheid voor iedereen omlaag brengt, maar een uitzondering maakt voor de mensen die daar een heel goed argument voor hebben om toch meer te kunnen verschieten, zoals een olympisch schutter die wel honderden patronen per week verschiet, zodat je die ruimte ook kan geven.

Professioneel gezien heb ik een probleem mee dat men verlofhouder is en dat hij heel veel munitie kan hebben en dat er niemand toezicht houdt wat men met de munitie doet.

Ik vind dat we in Nederland onvoldoende zicht op hebben wat er gebeurt met al die munitie. De munitie kan je namelijk ook gebruiken voor de 3d wapens.

Als verlofhouder mag ik in Nederland een paar duizend patronen hebben. Maar of ik vandaag wel of niets gebruikt wordt, daar heeft niemand toezicht op. Dat vind ik in een democratische rechtsstaat, in een staat waar de veiligheid voorop staat, vind ik dat als gewone burger niet te verantwoorden.

Binnen een crimineel milieu kan men komen aan de wapens, maar men heeft nog steeds geen munitie.

Ik vind munitie zelf een groter probleem dan een wapen.

Met een wapen kan je niet iemand doden. Je kan met een wapen bedreigen of intimideren. Want, ja, degene die je intimideert of bedreigt, die weet niet of dat wapen wel werkbaar is. Dus je moet munitie hebben. Munitie is veel schaarser dan wapens. We weten gewoon na de oorlog in de West-Balkan, maar ook gewoon met zeg maar de verschillende regelgeving binnen de Europese Unie, dat je makkelijk aan de wapens kan komen.

Wapens zijn niet schaars, maar munitie wel. We zien bij alle incidenten toch munitie.

Ik vraag me af wat wapenbezitters doen met de munitie. Dat is net als een sportschool. Iedereen schrijft zich in. Er zijn een aantal mensen die gewoon vaak gaan, maar er zijn ook een aantal mensen die gewoon één keer per maand gaan of één keer per drie, vier maanden niet gaan. Als het gaat om sportbeoefeningen met wapens die elke dag gaan schieten, dan mogen ze wel 10.000 munitie hebben. Maar ik weet niet wie dat is.

De ruimte die sportschutters en de jacht krijgt m.b.t. bezit van hoeveelheid munitie vindt ik ongewenst.

Ik heb er moeite mee dat een verlofhouder heel veel munitie kan hebben en dat er niemand toezicht op houdt wat men met de munitie doet. Gebruikt men dan zoveel munitie? Is het nodig dat men zoveel patronen heeft? En wat gebeurt er dan met de munitie? Dat zijn voor mij wel de vraagtekens die ik heb. Binnen een crimineel milieu kan men aan de wapens komen, maar men heeft nog steeds geen munitie. Maar er vinden wel gewoon bedreigingen, liquidaties plaats, afpersingen. Dan denk ik, hoe komt men dan aan de munitie?

Ik vind het een probleem dat men gewoon legaal een paar duizend van de munitie mag bezitten zonder dat er enkel toezicht is waar, wanneer en hoe men dat gebruikt. Ik moet daarop gewoon blindelings vertrouwen in een democratische rechtsstaat, in een staat waar de veiligheid voorop staat. Dit vind ik gewoon niet te verantwoorden.

Als het moeilijker wordt om bepaalde munitie legaal te bezitten, dan ga je ook iets kunnen doen aan het criminele gebied. Dus daar ben ik een grote voorstander. Alleen is dat niet makkelijk en zeker niet zonder serienummer.

Op munitie kan via microscoping serial nummers op gezet worden. Met de nieuwe technologieën moet het allemaal kunnen. Dan zit je natuurlijk in een heel andere wereld. Alleen is dat een stukje duurder. De fabrikanten van munitie staan daar niet op te springen, want dan gaat de prijs omhoog.

Als je gaat jagen, dan gaat geen jachtopzicht ernaast staan om te zeggen dat je er tien of twintig munitie in hebt geschoten.

Het is ook wel een problematisch dat verlofhouders over grote aantallen munitie kunnen beschikken en het wat onduidelijk is hoe dat wordt gemonitord.

Munitie die in België wordt gekocht wordt niet geregistreerd in Nederland, maar dat kan ook op de schietvereniging gebruikt worden. Daar zit een kwetsbaarheid in het systeem.

10.000 stuks munitie is ook wel veel als dat bij iemand thuis ligt.

H. Discrepantie tussen Nederlandse regelgeving en internationale regelgeving

Ik geloof niet dat vuurwapens bij burgers een gevaar zijn, wel is het verstandig om met de omringende landen hier betere afspraken over te gaan maken.

Er moet een lobby gevoerd worden om de wetgeving in Europa geharmoniseerd te krijgen naar de strengste maatstaven (zoals in GB en Nederland).

Doe internationaal vergelijkend onderzoek naar landen waar het wel mag en landen waar het niet mag. En wat dan de incidenten zijn met burgers enzo. Kijk hierbij ook naar hoe het werkt met de vergunningverlening voor vuurwapens en wat de voorwaarden zijn om zo'n vergunning te krijgen.

Als je kijkt naar de Europese regelgeving en omringende landen dan is ons beleid veel strenger. We moeten ook kijken naar wat er gebruikelijk is in Europa.

Eigenlijk maken alle landen van Europa gebruik van de dempers voor jacht en faunabeheer, behalve België en Nederland. Luxemburg weet ik even niet, maar de demper is gewoon echt een effectief middel voor efficiënt faunabeheer. Daarbij bespaart het ook het gehoor van de jagers, want als jager heb je al je zintuigen nodig. Je hebt wel allemaal elektronische middelen, maar dan nog krijg je gehoorbeschadiging bij het schot van een geweer. Ik vind echt dat het tijd wordt dat we dit in lijn trekken met de rest van de EU. Het is zo makkelijk om in Europa aan een demper te komen, zeker voor criminelen dat het ook niet meer als argument gebruikt kan worden.

Nederland heeft de bevoegdheid om zijn eigen wapenwetten en regelgeving op te tuigen. Zij mag daarin ook strenger zijn dan landen om ons heen. Dus ik zie niet in waarom we daar vanaf zouden moeten stappen. Mits het maar goed geregeld is.

Waarom we iedere keer vastlopen is, omdat de wetgever niet in staat is om met de snelheid te reageren, zoals de buitenwereld het eigenlijk wel vraagt.

Er zijn knelpunten die bestaan met name doordat we niet gelijk optrekken met de landen om ons heen. We werken niet hetzelfde als bijvoorbeeld België, als Frankrijk, als Duitsland, als Italië.

Het kruid voor schutterijbuksen is in België is vrij. De grensproblematiek van de verschillende regelgevingen is een aandachtspunt.

Eigenlijk is het raar dat binnen Europa landen andere regels hebben: in een deel van Europa is iets vrij, en hier mag dat niet. En ik denk ja, misschien moet ik daar toch eens naar kijken.

We zien de behoefte van overheden om in de gaten te houden wat er aan strategische goederen wapens, maar ook informatie data, elektronica van het ene land naar het andere verhuist.

Ik vind het veiligheidsaspect en dat wij strenger zijn dan andere Europese landen belangrijk. Die mogelijkheid hebben we natuurlijk. Nederland heeft de bevoegdheid om zijn eigen wapen- en regelgeving op te tuigen en mag daarin ook strenger zijn dan de landen om ons heen.

I. Handhaving

Er is goede handhaving

Met de toezichthouder gaat dat eigenlijk wel heel erg goed. De afgelopen periode gebeurt daar dan ook vrij weinig. Als je het hebt over toezicht en handhaving, dan heb ik het over op een goede manier controleren, dus bij jou thuis de kluis komen checken. Kijken of jij gewoon je spullen op orde hebt en er netjes mee omgaat.

Wat wel belangrijk is de thuis controle. Mensen die een wapen thuis hebben die worden eens in de 3 jaar gecontroleerd en jonge mensen ieder jaar. Bij die controle vind ik wel dat de politie meer oog heeft voor de persoonlijke situatie van iemand. En daar ook een goede inschatting voor kan maken. Die vind ik veel belangrijker dan die administratieve afhandeling op dat bureau.

Als opsporingsambtenaar, heb ik ervaring met de controles op vuurwapens van jagers. Met collega's gaan we op pad die bewapend zijn. Zelf ben ik niet bewapend. Ik ben bewapend tot aan pepperspray.

Bij de aanvraag moet de persoon naar het politiebureau en zich daar legitimeren. Ook vindt er een gesprek plaats over de aanvraag.

De politie komt in feite eigenlijk onverwachts en zeggen, ik sta over een uurtje voor de deur of zo, bij wijze van spreken. En dat vind ik op zich goed, want op een gegeven moment kreeg ik ook iemand van AIVD op mijn dak. Die kwam binnen en die zei, ik weet al heel veel van jou.

Er is doorgeslagen handhaving/ te strenge controles

Op het moment dat je een overtreding begaat ten aanzien van dieren of ten aanzien van je jachtakte of voorwaarden, dan ben ik het helemaal er mee eens dat je wordt bestraft, maar een bekeuring tijdens een autorit naar je werk toe of iets dergelijks dan ben ik het er niet mee eens dat je de volgende verlenging gewoon niet meer verkrijgt en die verhouding is heel scheef. Iedereen rijdt wel eens een keer door rood of iets dergelijks en dat is zeker niet goed, maar dat wil niet zeggen dat dat dan gevolgen zou moeten hebben voor jouw jachtakte. Dat staat totaal niet in verhouding.

Het is gewoon niet prettig om op die manier je sport te moeten bedrijven dat je voortdurend wordt geconfronteerd met extra regeltjes.

Ik denk dat er veel de frustratie zit bij wapenbezitters is, omdat wapenbezitters veel formaliteiten moeten doorlopen. Er wordt vaak gezegd dat zij de meest brave huisvaders zijn, want zij zullen nooit een pintje te veel drinken en naar huis rijden. Want zij weten dat als ze dan controle krijgen door de politie, dat dat kan gebruikt worden om hun wapenverzameling weg te halen.

Wat mij ook altijd opvalt bij het politiebureau is dat als je een nieuw wapen hebt aangeschaft, dan mag je bij de politie naar binnen lopen met het wapen. Maar zodra de korpscheftaken dit moet gaan controleren, dan wordt je als een of andere crimineel bijna weggezet. Je moet een speciale hok in met complete munitie kluizen. Je moet er vanaf blijven, Je moet afstand nemen, en er zijn speciaal ontwikkelde ruimtes zelfs. Dan denk ik, jongens waar zijn we mee bezig. Hoe kan het dat ik wel met een wapen zo naar binnen mag lopen, maar zodra die iets in het zicht komt van de mensen dan moeten we in één keer de wereld beveiligen en beschermen. En dan slaan we best wel in door, denk ik.

Als je al 10 jaar bij iemand komt en het is eigenlijk altijd prima in orde. Dan zou je daardoor misschien aan de achterkant gewoon wat minder vaak langs kunnen komen.

Gevolg van de betutteling is strengere regelgeving. waardoor het beoefenen van de sport door ons en het beoefenen van de jacht in Nederland bemoeilijkt wordt. Dit terwijl het per saldo er niet veiliger op wordt.

De overheid zit al in een hele grote matchpositie. De gemeentelijke overheden hebben dat overigens wel begrepen, want die doen vaak een onafhankelijke bezwaarschriften-commissie ertussen waardoor iemand even kijkt met een andere blik en een neutralere blik. En de belangenafwegingen worden daar over het algemeen toch wat beter gemaakt dan nu bij de politie. Dat vind ik echt wel een kwalijke zaak.

Op het moment dat je nou twee borrels teveel op hebt, wat ook niet goed is, dan ben je dezelfde periode je akte kwijt. Maar het heeft niet zoveel te maken met hoe jij met een vuurwapen omgaat.

Er is onvoldoende/ onjuiste handhaving

Legale wapens geven ook een verantwoordelijkheid van de overheid. Dat betekent dat je het ook zo moet inregelen dat je die verantwoordelijkheid kan nemen. Dan kom je al heel snel in een soort risico uitsluitende hoek. Het gaat altijd een keertje fout en dan hebben we het altijd niet goed gedaan.

Een wapen in bezit hebben zou je alleen moeten toestaan, als je ook in staat bent als overheid om daar voldoende toezicht op te houden.

Er is te weinig controle op legaal bezit, legale verkoop en legale import.

Er is te weinig controle of het is misschien zelf onmogelijkheid om motieven om een wapenverlof aan te vragen te beoordelen, of de mentale staat van een (toekomstig) legaal wapenbezitter te toetsen.

Er is gebrekkige samenwerking binnen Politie (Korpscheftaken en Opsporing) en tussen Politie en dienst JUSTIS.

Mensen kunnen ondanks dat er te weinig capaciteit is bij de politie om toezicht te houden nog steeds vuurwapen vergunningen aanvragen, wat een bijzondere constructie is.

Als je een wapen hebt moet daar toezicht op zijn, dat toezicht is op dit moment ontoereikend. De politie heeft te weinig medewerkers om toezicht te hebben op vuurwapens dat geven ze ook ruiterlijk toe.

Een aantal jaar geleden bestond er nog een OM-politieberaad. Ik heb de indruk dat dat niet meer bestaat. Mij staat bij dat in die tijd er vanuit het OM juist met de politie werd gesproken over hoe heb je het legaal nu geregeld.

Wapenverkopers controleren een jager op zijn jachtakte. Hierbij valt niet te zien hoe de situatie thuis is. Als de wapen-verkoper denkt dat het niet verstandig is dat deze meneer een jachtakte heeft, dan kunnen zij wel aan de korpschef vragen wat te doen.

Wat ik van veel mensen hoor is dat bij een thuis controle gecontroleerd wordt op puur het wapen en het wapen nummer. Natuurlijk is het ook goed om de administratie in orde te brengen, maar wat ik nog belangrijker vind is dat er gekeken wordt van hé wat is de situatie thuis bijv het aantal kratjes bier in de hoek en loopt het allemaal nog een beetje lekker.

Vaak hoor ik ook wel dat er een buurtregisseur is die de mensen in de buurt goed kent en een goede inschatting kan maken hoe het met iemand gaat. Klopt de situatie nog een beetje, zijn er problemen met de buren etc. De manier van controle zou ik fijner vinden als dat door bijvoorbeeld de buurtregisseur gedaan wordt of door een team van korpschef taken die zich een beeld kunnen vormen over de wapenbezitters. Het gaat mij dan niet alleen om nummertjes controleren, maar juist het bredere aspect.

Ik denk dat het heel belangrijk is dat de lokale politie een rol speelt bij de handhaving, want zij staan het dichtst bij de burgers. Maar ook daar hoor je vaak heel veel klachten van mensen uit wijken die zeggen wij zien onze wijkagent nooit. Vroeger kende iedereen de wijkagent, vandaag is dat veel moeilijker.

Er moet direct gehandeld worden op het intrekken van iemands verlof als hier signalen voor zijn. Bij het incident in Drenthe is er niet goed gereageerd op signalen uit de omgeving. Ook bij bijvoorbeeld een alcoholtest.

Ik vraag mij af hoe de politie jaarlijks kan testen of ik nou weer een brave jongen ben geweest. De politie kan natuurlijk niet zoveel zien aan je psychische gesteldheid, zou ik maar zeggen. Maar ze kunnen wel gewoon alle bestanden weer nagaan.

Waar men zich nu in de uitvoering mee bezig moet houden is letterlijk het zetten van stempeltjes en het plakken van pasfoto's. Dat draagt niet heel veel bij aan de veiligheid. Wat wel bijdraagt is op bezoek gaan bij een verlofhouder zodat je de thuisomgeving en hoe iemand met zijn spullen omgaat kunt zien. De expertise die nu aanwezig is wordt ingezet op de verkeerde gebieden.

De kluiscontrole door de basisteams geven geen inzicht over de achtergrond van de persoon.

Er is gebrek aan goede informatie-uitwisseling bij handhaving

Als je zegt dat de politie degene is die moet kijken hoe iemand met zijn vergunning omgaat. Dan moet de politie eigenlijk ook alle informatie op tafel hebben om die toets goed te kunnen doen. Maar de

vraag is of zij alle informatie in handen hebben zoals de informatie vanuit de zorgkant of de opsporingskant. Ik vraag me af of dat kan en of dat lukt. Dat denk ik eigenlijk niet.

Echtscheidingen en financiële problemen zijn tijdelijke omstandigheden die kunnen leiden tot de vlam in de pan. De informatie hierover wordt niet gekoppeld aan de vuurwapenadministratie. Dit zou handig zijn voor de veiligheid.

Nou, als wij zeggen dit zijn de criteria waar je aan moet voldoen en de politie is degene die dat toetst, dan moet je dat als politie kunnen toetsen. En om het te kunnen toetsen heb je informatie nodig. Als jij iets moet toetsen, maar je hebt niet de informatie, dan zit je in een hele moeilijke hoek. En de zorgkant is daar denk ik een goed voorbeeld van.

Er is weerstand tegen handhaving

De politie is minder welkom bij een schietvereniging, dat is overal tegenwoordig gewoon aan de hand.

Als de politie binnenkomt op een schietvereniging dan wordt het stil. Dat is altijd best wel gek, dat voelt ook heel ongemakkelijk. Ja, daar waar je dan een praatje maakt, krijg je toch een beetje gewenste antwoorden.

De term 'gering twijfel' is lastig in de handhaving

Wanneer is er sprake van twijfel? Dan zou je heel concreet moeten maken wat je ziet. Want ja, negen van de tien mensen pak je hun hobby af. Dus die gaan in beroep of in bezwaar en dat is natuurlijk ook waar ze recht op hebben.

De persoonlijke contacten: iemand met een net huis of iemand die al 3 keer door rood is gereden. Ik denk dat het gewoon een illusie is om alles te kunnen voorkomen. We willen dat wel in Nederland en dat moet ook zeker het streven zijn. Maar ja, in mijn optiek maak je op basis van gevoel een betere inschatting dan op basis van een papiertje lezen en denken van oh, die is wel capabel genoeg.

De rechter gaat niet toetsen hoe ik mij voel, die wil concrete feiten. Dus ja, wij kunnen wel een gevoel hebben dat iets niet klopt, maar je moet wel iets concreters hebben.

Wat voor jou geringe twijfel is, is voor een ander gewoon een slechte dag. Dat maakt het wel gelijk lastig. Ik weet niet of je dat meer concreet moet maken.

We zitten heel strak in de controles om maar te voorkomen dat we iets gemist hebben. Er kan een incident voorkomen waarbij de politie het anders had moeten doen. De kans dat het fout gaat is natuurlijk altijd aanwezig.

Ik denk dat ook de hele schietpartij in Alphen aan de Rijn daar een aantal duidelijke pijnpunten naar voren heeft geschoven. Dat blijft enorm moeilijk. Hoe snel ga je ingrijpen?

Wat doe je als de wijkagent hoort dat een bepaalde persoon de laatste tijd toch veel begint te drinken en ruzie heeft met zijn vrouw? Wanneer ga je dat soort informatie doorgeven? Ik denk dat daar de handhaving cruciaal is. Heel veel informatie zit bij de lokale politie en die informatie moet je kunnen doorgeven aan bijvoorbeeld een centrale dienst voor alle vergunningen, zodat er uniform gehandeld wordt en informatie bij elkaar komt.

Maar wat doe je met wat wij noemen de zachte informatie? Wat doe je met personen die niet veroordeeld zijn, maar bij veel problemen wordt gesignaleerd, bijvoorbeeld door de lokale politie. Wanneer kan je dat soort informatie gebruiken om bepaalde verloven in te trekken of te schorsen?

Wat doe je met iemand die graag naar de kroeg gaat, maar die de laatste paar weken betrokken is geweest in gevechten in de kroeg, en die legale wapen in huis heeft? Dat soort informatie zou moeten kunnen worden doorgegeven aan de instanties. Om te zeggen, oké, we gaan dat wapen nu even schorsen, totdat iemand aangeeft: het is weer in orde. En dat is voor mij nog een beetje een black box in hoeverre dat effectief allemaal gebeurt.

We hebben laatst natuurlijk een schietpartij in het noorden gehad, waar heel veel signalen zijn afgegeven naar de politie vanuit de mensen die zelf ook verloven hebben of in dit geval ook van de persoon zelf die daar natuurlijk mee zat en daar wordt niet op geacteerd, maar dat zet dan wel iedereen weer in een kwaad daglicht.

De trend is nu we gaan niet in gesprek met mensen die een wapenverlof hebben, maar we trekken het wapenverlof in en dan zoek je het maar uit. Dat is een grove schending van rechten van burgers die dan gebruikmaken van een ontheffing van een verbod. Maar om te zeggen, ja, better safe than sorry. Dat is eigenlijk dan de argumentatie die erachter zit., terwijl dat niet gestoeld is op enige feiten of kennis of wat dan ook.
Het bestuursrecht geeft aan dat er eerst een waarschuwing moet komen.

Als je wordt veroordeeld dan worden gelijk je wapen afgenomen en je lidmaatschap. En als je verdachte bent? Bijvoorbeeld een verdachte in een geweldsincident met een stok of wat dan ook. Dan vind ik toch dat je pas op het moment dat je wordt berecht, dan ben je met geweld bezig bent geweest.

Het kennisniveau van de politie is te laag

De politie heeft weinig echt wapenonderzoeken draaien. Vroeger was het een apart aandachtsgebied vanuit de nationale recherche. Dat is een beetje opgegaan in de ondermijningsaanpak. Vanuit die kant doen we er heel veel aan, maar we verliezen daardoor wel wat kennis en expertise en ook de inlichtingen sec op die wapen- en munitiehandel.

Onze zorg is wel dat met name de politie niet in staat is om mensen die zo'n wapenvergunning hebben voldoende aan de criteria te toetsen. Dat de politie niet de juiste informatie bezit op het juiste moment.

De kennis ten aanzien van jacht aktes, jacht beheer en schadebestrijding in zijn algemene zou wat mij betreft zeker omhoog moeten bij de politie. Misschien hebben ze daar dan ook meer tijd voor (bij 3 tot 5 jarige akte verlening). Want als we nu een kluis controle krijgen, dan moet ik vaak nog uitleggen waar een wapen van een nummer staat en dat soort dingen omdat het gebrek aan kennis ten aanzien van wapens gewoon echt laag is.

Te weinig kennis bij politie diensten en ambtenaren die een rol hebben in toezicht.

Dus op het moment dat we een digitale koppeling hebben tussen de branche en het toezicht, dan zou je zeg maar bij elke afwijkende transactie al digitaal een seintje kunnen krijgen en tegelijkertijd wordt het verwerken van gegevens waar veel mensen bij korpschef taken veel tijd aan kwijt zijn, een stuk beter.

Veel kennis gaat verloren door mensen bij de politie die met pensioen gaan. Om te kunnen handhaven heb je natuurlijk capabele mensen en diensten nodig.

Bij de handhavende diensten is de vakinhoudelijke kennis schaarser geworden. Binnen de overheid is de kennis door jarenlang beleid schaarser geworden.

Sinds de virusgolf is er niet geïnvesteerd in opleiding. Actueel zien we die discussie ook bij defensie.

De politie zelf moet vergunningen verlenen. Die mogen niet prutsen. Die moet weten mag dit wapen op de vergunning komen en voldoet het aan alle eisen. De politie moet bij het tonen van de wapens ook naar die wapens kijken en er iets van vinden. Van collega's waarvan ik toch vind dat ze deskundig zijn, zie ik dat ze eigenlijk over elkaar heen struikelen als het gaat over het kennisniveau. In België heeft de minister een brief verstuurd naar alle politiediensten dat er minimaal een referentieambtenaar, een politieambtenaar, aangesteld moet zijn, die dan hetzelfde niveau opgeleid is als een wapenhandelaar.

Bijscholing van degene die de controles doen, dat vind ik ook een hele belangrijke en een stukje bewustwording.

Er is meer training en meer bewustzijn nodig.

De expertise bij het toezicht moet bij de juiste mensen belegt worden.

Ik denk dat heel veel burgers meer wapenkennis hebben. Dat deze mensen af en toe misschien met een glimlach bij de balie staan bij de politie van, ja leuk dat je me wapen op het verlof zet, maar volgens mij heb je het helemaal niet in de gaten. En dat vind ik een kwetsend punt.

Als je een vergelijking maakt tussen schietsporters en de politie die de geweldsmonopolie heeft, en die wapens dus ook echt mag gebruiken tegen mensen, dan worden de wapens meteen ingenomen van medewerkers die onvoldoende bekwaam zijn. En dan moet je daarna weer aantonen dat je bekwaam bent.

Wat betreft de schietvaardigheid schiet een gemiddelde politieman in ieder geval twee keer per jaar, soms drie of vier keer, maar dan houdt het wel op. Tenzij je in bijzondere clubjes zit, AE of AT, dan schiet je veel meer. De gemiddelde sportschutter schiet veel beter dan de gemiddelde politieman. Althans, als hij eenmaal het wapen in handen heeft.

De politie is in het algemeen kundig en coöperatief (korpschef taken Den Haag).

Ik heb in het algemeen een hele positieve ervaringen met de control de deskundigheid van de agenten, zowel op het Bureau als je voor je akte aanvraag komt als bij de controle thuis. Er is wel eens iemand bij die wat minder verstand van Zaken heeft, maar dan gaat het meestal wel een oudere agent mee, zodat die een beetje aanwijzingen kan geven. Iedereen begint met deze controles en weet inderdaad best lastig van toeten. Er komen allerlei geweren en lopen uit de kluis en dan moet je maar even zien hoe het werkt.

De politie zet zich altijd erg in om het gewenste resultaat te bereiken. Dus zowel het toepassen van de wet, maar ook de burger met wie ze in gesprek zijn en dingen uitleggen. Ik zeg niet dat er niet fouten gemaakt worden. Ik heb voorbeelden van fouten die gemaakt zijn met verstrekkende consequenties, daarbij zijn mensen hun akte kwijtgeraakt om iets wat eigenlijk niet letterlijk verboden is.

De capaciteit van de politie is te laag

De capaciteit bij KCT, dat zou ik graag anders zien. We weten dat KCT ontzettend worstelt met onderbezetting op de afdeling. Maar de manier van werken is eigenlijk nog wel heel traditioneel. Er wordt zelfs nog gesproken over natte handtekeningen. Het mag niet eens een digitale handtekening zijn. Nou, dat is best wel ouderwets en vertragend en arbeidsintensief. Op het moment dat je bepaalde processen kan digitaliseren, daar hebben we tegenwoordig allerlei intelligentie op datagebied, dan zou je de Korpschef taken kunnen ontlasten.

De thuissituatie is een mooie kans om ook te zien hoe het met iemand is gesteld. Thuis zie je meer. Vroeger was er meer capaciteit bij de politie en mensen hadden gewoon echt wel verstand van zaken. Deze taak is eigenlijk wat ondergesneeuwd.

Omdat de politie zich meer richt op de ondermijningskant is de wet wapens en munitie en ook mensenhandel wat naar achter geschoven. Dat proberen we nu weer naar voren te krijgen.

Het is eigenlijk niet meer van deze tijd om zo makkelijk een vergunning te krijgen. Daar moeten we veel strenger in zijn. Ook al hebben we dan misschien niet genoeg mensen voor de controle, dan duurt het maar langer voordat je misschien je vergunning krijgt.

De politie heeft het wel druk genoeg. Maar ja, de verlofhouder moet een keer in de zoveel tijd zelf zich melden. Dat lijkt me allemaal heel lastig om te handhaven voor de politie.

Er zit een enorme druk op alles wat met controle te maken heeft. Daarvoor moet de politie mensen hebben die daarvoor zijn opgeleid om dat allemaal te kunnen doen. De wijkagent kan wel een huis bezoeken, maar hij moet ook de kennis hebt om naar de wapens te kijken en te vergelijken met bijvoorbeeld de aanwezige munitie in die woning. Dat maakt het al heel moeilijk, maar er is ook heel veel capaciteit voor nodig.
We hebben iets van 80.000 houders in Nederland. Het is voor de politie ook moeilijk om dat structureel goed in te regelen, omdat de politie incidentgericht is als organisatie. Als er in een grote stad veel onrust is, rellen, demonstraties, e.d., dan worden er niet veel kluiscontroles verricht omdat die collega's allemaal andere dingen aan het doen zijn.

Wij hangen als politie een beetje in een kramp sinds Alphen aan de Rijn. Want toen is er iemand geweest die eigenlijk eerder gecontroleerd had moeten worden en dan was dat allemaal niet gebeurd.

De politie heeft tegenwoordig geen tijd meer. Die is ook onderbemand.

Er zijn niet voldoende mensen bij de politie, waardoor zaken te snel wordt afgewikkeld. Er zijn gewoon tekorten bij de politie.

Ik weet dat de politie een groot voorstander is om de eenjarige controles uit te breiden naar eens in de 5 jaar, omdat ze een capaciteitsprobleem hebben.

Sinds die tijd hangen wij in een grote kramp om die controles goed uit te voeren. Ook daarvan zeg ik van ja, is dat per se politiewerk of kan dat ook een andere autoriteit doen? Je kan ook daarvoor een autoriteit oprichten.

Ik heb het gevoel dat de jaarlijkse controle bij de politie niet nuttig is. Want als jij daar komt, dan heb je ook niet een gesprek ofzo met een ambtenaar van de politie. Het is echt een fabriek. Ze moeten natuurlijk in zeer korte tijd er zoveel verlofhouders doorheen rammen. Het is elke keer weer door een hoepeltje springen. Het is niet echt maatwerk. Maar ik heb niet het gevoel dat er nou echt heel secuur en precies naar gekeken wordt. Want die mensen hebben die tijd ook niet.

Het is bij de politie niet goed geregeld. Ja, ze zijn natuurlijk onderbezet. Dus heel veel dingen gaan er doorheen.

En bij politie is er een doorloop qua bemensing. En dan ben je vaak kennis gewoon kwijt. Ook kan je in die politie systemen maar een beperkte tijd terugkijken.

Er heerst de vraag of de handhavende taak van legale vuurwapens belegd moet zijn bij de politie

(Kluis)controles is dit perse politiewerk of kan dit ook bij een andere autoriteit.

Willen we als overheid spaarzame politiecapaciteit inzetten op een niche van wat er allemaal in de samenleving gebeurt?

Het zou misschien kunnen zijn dat als een andere instantie of certificerende instelling de controles gaat uitvoeren, dat je in ieder geval die kostbare tijd bij de politie gewoon bespaart.

Het kost de politie best wel veel capaciteit om dit goed te organiseren. Dit voor een hele kleine doelgroep.

De vraag is wel of dat per se een politietaak zou moeten zijn. Gelet op alles waar wij mee te maken hebben in de samenleving. De vraag is of de schaarse politiecapaciteit moet worden ingezet op dit soort taken. Wie het dan wel zou moeten doen weet ik ook niet meteen.

Is het beoordelen van iemands welzijn wel een politietaak? Is de rol van de politie op het legale wel noodzakelijk?

J. Soorten wapens worden ‘ongelijk behandeld’ in het huidige systeem

Luchtdrukwapens/ airsoft

Tegenwoordig zijn de luchtdrukwapens eigenlijk gewoon dodelijke wapens geworden. Ik weet wel dat sommige wapenhandels die dingen niet eens verkopen, omdat ze het eigenlijk gewoon vinden dat het niet kan die grote zware luchtdrukwapens. Het is er wel, ik denk daar zou je iets van vinden in de nieuwe wapenwet. Ook daar kan je enige regulering toepassen. Ik ben er niet voor dat we er een energiegrens aan hangen, want dat moet je allemaal gaan controleren en gaan handhaven en dat gaat gewoon niet lukken. Maar je moet gewoon hele duidelijke meetbare regels hebben.

Die dingen zijn al dodelijk, dat ga je gewoon niet tegenhouden. Dat geldt voor elk vuurwapen en elk luchtdrukgeweer: in principe heeft het een dodelijke potentie.

Ik ken een incident, van een jongetje, in de jaren negentig, die werd door een vriendje in zijn hoofd geschoten met een luchtdrukwapen met een lage energie. Dat heet een Frei waffe. In Duitsland betekent dat, dan het wapen onder de 7,5 joule zit en dan het dus veilig is. Maar die jongen had een eierschedel, dus daar werd hij precies geraakt. Er schijnt nog één zaak te zijn in 1991 en we hebben later nog de zaak Langendoen gehad. Dat was een mevrouw die in België uiteindelijk is gevonden en ook luchtdrukkogels in haar hoofd had. Het feit dat ik dat in 30 jaar nog weet, dan geeft het aan dat dat op één hand te tellen is.

Er zijn tegenwoordig luchtdrukwapens die veel krachtiger zijn dan vuurwapens en deze zijn gewoon compleet vrij te verkrijgen.

Ik heb een probleem met de airsoftwapen. Je mag zo’n airsoftwapen bezitten in Nederland als je lid bent van een airsoftvereniging. Maar voor mij is niet helder wanneer jij wel of niet lid bent. Ik weet uit de praktijk als de politie een huis binnenkomt, en ze zien drie airsoftwapens dat het lastig is om te beoordelen of ze de wapens mogen meenemen. Of is iemand lid van de vereniging en mogen ze deze niet meenemen?

Ik vind dat als je een wapen bezit dat je dat wapen ook niet mag laten slingeren in je woonkamer of in je slaapkamer. Daar moet je gewoon op een serieuze manier mee omgaan. Ik heb in huizen gezien dat kleine kinderen in de woonkamer of de slaapkamer zitten en er dan airsoftwapen liggen. Daar heb ik dan een probleem mee. Als je een wapen bezit, dan moet je ook een kluis hebben waarin je dat wapen opbergt. Ik zou meer controle willen op de airsoftwapens, omdat een airsoftwapen nauwelijks te onderscheiden is van een echt wapen. Of je iemand bedreigt met een echte of een airsoft wapen, dat is gewoon niet te onderscheiden. Dat zien we in de praktijk bij veelvoorkomende criminaliteit. Mensen worden afgeperst of bedreigd met een airsoftwapen, dan zegt de vereniging oké, dan mag je geen lid meer zijn. Maar dat vind ik gewoon onvoldoende.

Je ziet met regelmaat dat er airsoft wapens worden gebruikt en dat leidt soms tot taferelen. Ik heb zelf een zaak behandeld waarin de politie achter een paar jongetjes aanrent. Hun airsoftwapen zag er zo echt uit dat de agenten bijna geschoten hadden op hen en dan was het leed niet te overzien geweest.

Wat mij betreft moeten airsoft wapens worden verboden op de openbare weg.

De hele airsoft-problematiek is natuurlijk iets volledig nieuws, waar ook weer nieuw beleid op moet worden geschreven.

Airsoft wapens hebben een sprekende gelijkenis met vuurwapens.

Je hebt natuurlijk ook die lasergame hallen waar mensen elkaar mogen beschieten of paintball ballen. Zolang men dat doet binnen de muren van zo'n instelling of hoe je het ook wil noemen, dan hoor je mij daar niet over. Mensen die dat leuk vinden, moeten dat vooral doen. Maar met dat hele lichte regime zoals het nu is zie je toch dat die dingen heel vaak op straat belanden en die zien er dan toch soms bedrieglijk echt uit. Ik ben wel een beetje van de school dat je het mensen zo lastig mogelijk moet maken om met dingen die op een echt wapen lijken de weg op te laten gaan. Politieagenten kunnen ten onrechte denken dat het om een echt wapen gaat, waardoor zij zich genoodzaakt voelen om zichzelf te verdedigen door zelf een wapen te trekken. Als dat later ten onrechte blijkt, dan bezorg je zo'n man of vrouw een trauma voor het leven.

Geluidsdempers

Voor de schietsporter en de jager is het van belang dat wij ons gehoor kunnen beschermen door het geluid te reduceren d.m.v. een geluidsdemper.

Een gedempt schot geeft gewoon minder geluid. Als je in het buitengebied zit, kan het geluid van een schot echt verdragen en het geeft ook een behoorlijk geluidsintensiteit. Dus kan overlast voor omwonenden tegengaan. Daarnaast is het ook arbotechnisch voor de jager zelf beter. Als laatste is het ook voor ons heel belangrijk dat de effectiviteit van de uitvoering gewoon omhoog gaat met geluidsdempers doordat er raak geschoten wordt en dat er geen schade wordt toegebracht wat niet onnodig dierenleed oplevert. Er zitten ook technisch voordelen aan. Er zit een onderbreking tussen het geluid. Voordat het dier door heeft is het schot gelost. Je kan dus zeker zijn van je trefkans en je kan bijvoorbeeld in het ganzen beheer makkelijker een tweede schot lossen voor een tweede dier. Dus het maakt het ook effectiever.

Met name als wij beroeps jagers inzetten, dan kunnen wij gewoon beterer resultaten halen in een dag. Wat wij ervaren daarbij is dat het heel lang duurt voordat wij een ontheffing ontvangen voor een jager; bijna een jaar voordat we de hele procedure hebben gehad. Het kan maanden bij de korpschef taken ter goedkeuring op het bureau liggen.

Het is fijn als je als jager een geluidsdemper kan gebruiken om een leidend dier langs de weg uit zijn lijden te verlossen.

K. Regelgeving

Regelgeving is goed

Het is redelijk compleet die wetgeving.

De manier waarop het op dit moment in Nederland is geregeld, vind ik een hele goede en betrouwbare manier: om iemand te ontheffen van het verbod om een vuurwapen te bezitten. En dat geldt net zo goed voor de type vuurwapens die je mag bezitten.

Ik zie een strenge wetgeving voor legaal wapenbezit niet alleen maar als bescherming van de samenleving of veiligheid van de samenleving. Ik zie het strenge beleid die er op dit moment is qua legaal bezit ook als bescherming van de individu's die het legaal bezit zelf.

Ik vind dat de huidige wet eigenlijk best wel goed toepasbaar is.

Regelgeving is niet goed/ onduidelijk/ achterhaald

De politiek heeft invloed op ruimte die je in de wetgeving gaat voorzien als het gaat om legaal wapenbezit. Want wat als personen in de politiek een eigen belang hebben m.b.t. legaal wapenbezit.

De sportschutter moet achttien schietbeurten behalen per jaar terwijl de jager als hij goed zijn best doet, in één keer zijn theorie kan behalen. Dan kunnen ze wapens aanschaffen en dan hoeven ze geen schietvaardigheid meer af te leggen na zoveel jaren.

Een goede wapenwetgeving heb je nodig om het illegale te kunnen bestrijden, omdat je natuurlijk als politieagent moet kunnen kijken wat strafbaar is en wat niet strafbaar is. Dus dat is voor mij de basis.

Ik vind het belangrijk dat we echt alleen maar legale wapens in de sport toestaan die we ook echt nodig hebben en zo is het nu ook redelijk geregeld. Dat noemen we in de wet het redelijk belang. En dat bestaat uit dat je lid bent van een schietsportvereniging en dat dat daarmee ook een goede controle is op de mensen die vuurwapens in bezit hebben. En, dat moet vooral zo blijven, vind ik.

Er wordt op dit moment ook vrij veel onderscheid gemaakt in situaties van een lichte overtreding.

Sommige korpsen doen dit af met een waarschuwing en anderen hebben het gelijk over het intrekken van bijvoorbeeld een jachtakte. Dit voor bijvoorbeeld de munitie die niet in het juiste kluisvakje zit. In mijn optiek zou dit landelijk moeten worden geregeld. Dat je voor lichte overtredingen bij wijze van een waarschuwing krijgt of eventueel wel het intrekken jachtakte. Maar dat daar gewoon landelijke regels zijn en dat het niet provinciaal verschilt.

Belangrijk is dat Nederland zijn eigen visie kan ontwikkelen binnen een Europees kader. Je kan niet onder het minimum van dat Europees kader gaan.

Ook zie je dat bij het ombouwen van wapens de ombouwer alleen een straf krijgt voor het bezit van een wapen, terwijl ombouw veel erger is, want zonder die ombouwwerkzaamheden zou het geen semiautomatisch wapen zijn.

Nederland heeft altijd een strenge wapenwetgeving gehad dan het Europees kader en ik denk dat dat een goede zaak is.

Soms kopen mensen een vuurwapen en willen er verlof op krijgen. De politie weigert dat dan omdat er geen sportdiscipline voor is. Ze stappen naar de rechter en de rechter geeft ze gelijk. Dat moet beter.

Ik heb net vorige week een zaak behandeld van een jongere van 17 jaar, die met een als zaklamp vermomde taser aan het spelen was. Ik denk dat de wetgever daarover moet nadenken. Kunnen we daar nou niet even wat explicieter, ook voor de burger, kenbaar maken dat we dit niet goed vinden?

De huidige wet en regelgeving moet een stuk begrijpelijker geschreven worden voor zowel de burger als de juristen die ermee te maken hebben, als de medewerkers van Korpschef-taken. Je merkt heel erg dat men zoekende is elke keer van wat staat er nou eigenlijk exact, hoe moet ik dit nou interpreteren.

Als ik niet thuis was in die kaders, zoals ik er in thuis ben met mijn inmiddels toch al jarenlange ervaring binnen de WWM, dan zou ik als burger kijken naar die hele wet wapens en munitie in de circulaire, van wat is dit voor abracadabra. Het is me echt volstrekt onhelder wat hier dan allemaal bedoeld wordt, gevraagd wordt, verlangd wordt, welke eisen voor wie gelden. Ik kan me voorstellen dat het ook voor de burger volstrekt onduidelijk is. Je merkt dat mensen die jarenlange ervaringen hebben, die weten hun weg er wel weer te vinden. Maar ook daar hoor je toch veel wanklanken.

Wanneer wordt het nou eens aangepast? Het is allemaal outdated. Zo zullen er vast in de toekomst ook weer nieuwe dingen op gaan poppen, waarvoor we in ieder geval wel een set wet en regelgeving moeten hebben die zich daarop kan aanpassen op het moment dat het gebeurt.

De sportsector is zo ongelooflijk geprivatiseerd, dat het ook heel moeilijk is om in nationale regelgeving dan te vatten. Want voor je het weet wordt er net weer iets aangepast en dan zit je als nationale wetgever weer met, oh het sluit weer niet goed op elkaar aan. Die internationalisering die totaal privaat is geweest in de sport, maakt het voor een wetgever, een nationale wetgever, af en toe heel lastig.

Ik ben een grote voorstander van een goede wapenwetgeving. Een duidelijke wapenwetgeving die zeer duidelijk bepaalt wat kan en wat niet kan. Dat is voor mij een cruciaal belang. Niet omdat ik de brave huisvaders wil beperken in hun mogelijkheden om een wapen te bezitten per definitie, maar vooral omdat ik wil vermijden dat mensen met risico's aan zo'n wapen kunnen geraken. Risico's voor de samenleving of voor zichzelf.

Het wapenbeleid heeft ook te maken met de cultuur in een land. In de UK, waar de jacht nog steeds heel belangrijk is, en met een aantal grote schietpartijen in de jaren 90, heeft strenge en simpele wetgeving: je mag geen handvuurwapens bezitten, punt.

De Nederlandse wapenwetgeving is zeer complex. In de meeste landen is hoe complexer de wapenwetgeving is, hoe makkelijker het is om achterpoortjes te vinden. Dus ik ben een hele grote voorstander van een simpele, eenvoudige wapenwetgeving.

Liberalisering rondom het hele bezit van wapens. Als je vroeger een schietvereniging opende, dan moest de schietbaan gekeurd worden door Defensie. Defensie had een aparte schietbaankeuring en erkende schietverenigingen. En dat is allemaal weggegaan.

Als we toch richting een nieuwe wet WWM gaan, hoe creëren we enige vrijheid om mee te bewegen met ontwikkelingen die nu heel star en onmogelijk zijn?

De wet is 114 jaar oud en dient aangescherpt te worden. In die 114 jaar is genoeg gebeurd wat nog geïmplementeerd moet worden. We hebben nu te maken met een WWM, een RWM die dan af en toe nog wordt aangepast. We hebben een besluit wapens en munitie, we hebben een circulaire. Het schuurt allemaal ergens tegen elkaar aan, maar overal zitten er weer vragen en onduidelijkheden.

Alles wat we vandaag verzinnen is over drie maanden achterhaald of het blijkt dat we iets vergeten zijn. Of er is een ontwikkeling in de buitenwereld die we niet voorzien hadden. Ik vind het huidige ontheffingen traject dus waarin we maatwerk verlenen op de WWM dat vind ik een heel waardevol instrument.

De hele erkenningsprocedure voor schiet sportdiscipline, die is volstrekt onhelder. Hopelijk wordt dat binnenkort ook duidelijker.

Ik denk dat je niet nog meer regels moet creëren want er zijn er al genoeg. Dus wat dat betreft zou ik denken, laat het maar op z'n beloop. Ik geloof ook nooit dat wij die kant van wapens als onderdeel van de cultuur, zoals in Amerika, op zullen gaan. Maar ik vind het fijn als niet iedereen met een wapen rondloopt.

De wetgeving is op dit moment niet helder. De wetgeving maakt onderscheid tussen het verlof, de erkenning, het consent of een vrijstelling. Dat maakt het heel complex. Ik kan me heel goed voorstellen dat een legale wapenbezitter niet weet wat hij wel of niet moet hebben. Ik kan me heel goed voorstellen dat een museum in Nederland helemaal niet weet wat ze moeten hebben of niet moeten hebben om een tank in het museum te hebben staan.

Een recente ontwikkelingen is met name dat her en der een beetje de randen worden opgezocht van de wet en regelgeving met name de beleidskaders.

De wet is uit 1919. Toen was het anders dan nu; kijk naar 3D-wapens, de hele airsoft-problematiek is nieuw, hier moet ook nieuw beleid op komen. Zo zullen er in de toekomst weer nieuwe dingen op poppen, waarvoor een andere wet-regelgeving nodig is.

De circulaire loopt achter, we hebben te maken met een circulaire uit 2019. Ik ben van mening dat die toe is aan een update en begrijpelijker geschreven moet worden. Je merkt dat men zoekende is, van wat staat er exact, hoe moet ik dit interpreteren.

Het opdelen van vuurwapens in categorieën leidt tot een enorme bureaucratische wirwar. Je moet voor elk verschillend type en belang een apart verlof of ontheffing aanvragen wat leidt tot enorm veel administratie van beide kanten.

Als er aanscherpingen in de wet komen en deze worden niet goed gehandhaafd, zijn ze zinloos.

Ik vind dat de wetgeving op dit moment niet helder is. En dat het voor de gewone burger niet duidelijk is wanneer die wapen wel of niet mag bezitten. Ik zie dat in de praktijk met airsoft wapens. Je hebt burgers die een airsoftwapen in huis hebben zonder ze weten dat je lid van een airsoftwapenvereniging moet zijn om dat te bezitten.

Wetgeving maakt onderscheid tussen verlof, erkenning, consent, en allerlei categorieën van wapens. Dat vind ik niet helder. Het is gewoon een hele puzzel terwijl ik denk dat dat op te lossen moet zijn door gewoon een aantal definities te gebruiken en gewoon dat tot een categorie of een aantal categorieën te brengen. Voor strafrecht zijn sommige onderscheiden onzinnig, want de strafmaximum is gewoon hetzelfde. Het is gewoon volautomatisch of niet volautomatisch.

Het systeem zoals het nu is, daar zitten natuurlijk wel een aantal vervelende elementen in. Die zijn gewoon niet goed te handhaven, of dat leidt gewoon tot discussie. Soms is ook de reden onhelder: waar komt dat vandaan, wat is het idee erachter geweest?

Sommige regels zijn allang niet meer van toepassing. Denk aan de vrijstellingen bijvoorbeeld. Dat levert toch volgens mij best wel vaak problemen op. Ik vind eigenlijk dat de wapenwet gewoon op alle punten gewoon klip en klaar en duidelijk moet zijn. Dit mag, dit mag niet. Daar moet niet iets van continue interpretatie tussen zitten.

De handel, de verschillende wetten binnen de landen – je ziet dat de gaten steeds vaker gevonden worden. Makkelijker dan vroeger.

We zouden wat meer definities moeten hebben, want daar gaan allerlei definities rond die helemaal niet in de wet staan. Dus die zijn ooit eens bedacht door iemand of dat is spreektaal geworden. Zoals gaswapen, dat staat niet in de wet. Hij wordt niet genoemd in de wet, maar tussen categorie 2 en 3, daar staat hij ergens tussenin. Twee verwijst naar drie en drie verwijst naar twee. Dat zal dat gaswapen wel zijn. Maar het staat er niet. Daarvoor noem je wel een alarmwapen en geen gaswapen. Want dat wordt eigenlijk een vuurwapen. Dat levert ook gewoon heel veel onbegrip bij bijvoorbeeld de rechtbanken.

Criminelen maken misbruik van de gaten in de wetgeving. De hele problematiek van onklaar gemaakte wapens, van alarmpistolen, dat toont dat ook gewoon aan. Dus dat zijn een beetje twee andere werelden en de wapenbezitters moeten gewoon beseffen dat daar ook issues zijn. Maar dat is niet makkelijk, omdat dat zo'n emotioneel geladen discussie is.

Er moet regelgeving komen zodat wapens gewoon niet gestolen kunnen worden. Net zoals dat je bij de Nederlandse bank ook niet zomaar geld kan komen stelen.

Ik heb net vorige week een zaak behandeld van een jongere van 17 jaar, die met een als zaklamp vermomde taser aan het spelen was. Ik denk dat de wetgever daarover moet nadenken. Kunnen we daar nou niet even wat explicieter, ook voor de burger, kenbaar maken dat we dit niet goed vinden?

De huidige wet en regelgeving moet een stuk begrijpelijker geschreven worden voor zowel de burger als de juristen die ermee te maken hebben, als de medewerkers van Korpschef-taken. Je merkt heel erg dat men zoekende is elke keer van wat staat er nou eigenlijk exact, hoe moet ik dit nou interpreteren.

Bestuursrechtelijk en publiekrechtelijke zaken, daar moet ook beter onderscheid in komen, zodat ze ruimte krijgen om hun taak goed te kunnen uitvoeren.

Als jij een kleine overtreding maakt of een fout in de jacht, dan ben je je verlof één of twee jaar kwijt of drie jaar of vier jaar. Dus de rechtszekerheid wordt daarmee gewoon heel erg geschaad. Men weet niet meer waar ze aan toe zijn. En ja, dat vind ik niet een wenselijke trend. Bij elke boete en bij elke sanctie, of die nou bestuursrechtelijk is of niet, staat namelijk aangegeven waar je aan toe bent, behalve in deze wet.

De wetgeving is op dit moment met zowel een regeling als met een circulaire en een besluit en de wet zelf bijzonder ingewikkeld voor heel veel mensen, waaronder voor het eigen personeel van de overheid.

Ik denk toch wel dat er gestreefd moet worden naar een veel eenvoudiger systeem en daar bedoel ik niet mee dat je alle honderd wetten in één wet moet doen zoals de omgevingswet, want die is nog niet heel veel makkelijker geworden.

Het administratief beroep mag er van mij per direct uit. Dat is een rechtsvorm, die hebben we niet meer nodig. Of rechtstreeks beroep zoals dat ook gedaan wordt met eerst een ontwerpbeschikking en dan gewoon door. En ga dan maar naar de rechter.

Focus op efficiëntie bij de politie en bij het ministerie, want daar wordt nu heel veel geld weggegooid, allemaal aan onnodige procedures. Dat is niet nodig, maar als mensen duidelijkheid krijgen zoals dat ook al bij het omgevingsrecht is doorgevoerd binnen de gemeentelijke overheden en de provinciale overheden door het Rijk, dan zie je gewoon dat je daar veel efficiëntie mee haalt.

We hebben een hele lange tijd gehad hier dat schietverenigingen verplicht waren om zich aan te sluiten bij de KNSA en toen heeft de rechter besloten dat dat niet mocht. Dat je dus niet iemand mag beperken waarbij wordt gezegd, je mag alleen maar een schietvereniging zijn als je bent aangesloten bij de KNSA. Dus je vrijheid van vereniging heb je ook. En hetzelfde geldt in principe ook bij het aanleggen van een verzameling. Het is jouw doel om een verzameling aan te leggen. Dus ik vind niet dat je dat heel erg moet beperken.

Een knelpunt is dat de wet drastisch verouderd is. Het is wel duidelijk dat het gewoon niet meer helemaal lekker aansluit bij de huidige praktijk. Je ziet gewoon dingen waarvan je denkt, nou, het is raar dat het zo geregeld is of dat het niet geregeld is.

Een knelpunt is dat wetgeving en beleid achterlopen op de praktijk. Voor de rattenbestrijding is het gif aan banden gelegd. En daardoor zie je een enorme wildgroei aan bedrijfjes en mensen die met luchtdrukwapens aan de gang gaan om ratten te bestrijden.

De wetgeving moet voor iedereen heel duidelijk zijn. Het moet voorzienbaar zijn voor de gewone burger wanneer ze een wapen wel of niet mogen bezitten, en wanneer een consent, vrijstelling of verlof nodig is. Ook moet duidelijk zijn welke eisen er gesteld worden, zoals bijvoorbeeld het lid zijn van een vereniging. Dit is nu niet zo.

L. Wapenbezitters zien onvoldoende hun uitzonderingspositie

Wat je zou moeten willen bereiken als het gaat om wapenbezit onder burgers voor hobby's, is dat als er toegestaan wordt om een wapen te bezitten dat dit een hele uitzonderingspositie is, dat die awareness er is.

Het imago van legaal wapenbezit moet anders. Het moet meer als een uitzonderings - positie gezien worden en naar gehandeld worden.

Het is geen recht op legaal wapens te mogen bezitten, maar het is een voorrecht voorbehouden aan zeer specifieke groepen.

Dat is ook Europees bepaald dat je enkel een legaal wapenbezit kan toelaten voor wat ze noemen een wettelijke reden. Dan bepaalt elk land zelf wat die wettelijke reden precies is.

M. Verantwoordelijkheidsverdeling

Verantwoordelijkheid wapenbezitters

Iedereen is verantwoordelijk voor zijn eigen schot.

Ik denk dat iedereen die in Nederland legaal wapen heeft, zich heel goed realiseert dat hij daarmee op een hele zorgvuldige manier mee om moet gaan. En dat is gewoon aan de strikte regels gebonden. Hiermee is het beleid succesvol.

Er moet een soort norm besef zijn van zo doen wij dat hier. Zo gaan wij met onze wapens en met elkaar om.

Je mag eigenlijk verwachten dat iemand die vuurwapenbezit ook op een professionele wijze ermee omgaat, daar hoort dus ook zorgvuldigheid en bewustzijn bij.

Het is niet alleen de wet, maar ook de burger die de verantwoordelijkheid neemt door zelf bij te dragen aan die veiligheidscultuur.

Ik vind zelfs al met een rijbewijs dat mensen moeten bedenken dat dit een groot goed is dat je een rijbewijs hebt of een wapenvergunning, je hebt een bijzondere positie in de maatschappij, meer bewustwording is belangrijk.

Met het recht over wapens te beschikken komen ook verplichtingen: je moet je goed gedragen om zo een wapen te mogen bezitten.

Ik heb geen bezwaar dat mensen legaal via een vergunning wapens bezitten voor het uitoefenen van een hobby, maar ik vind wel dat de mensen die die bevoegdheid hebben dan meteen ook een grote verantwoordelijkheid moeten willen dragen vanwege het bezit van die wapens. Dit betekent dat ze aan een aantal strikte regels moeten voldoen en strikte voorschriften moeten opvolgen als voorwaarde dat ze dat wapen of meerdere wapens mogen bezitten en gebruiken.

Ik vind het prima dat de mogelijkheid bestaat dat mensen legaal via een vergunning wapens mogen bezitten voor het uitoefenen van een hobby, en dan denk ik aan schietsport en jacht. Dit betekent wel dat je als wapenbezitter nogal een verantwoordelijkheid op je neemt en die moet je ook waarmaken. Daar moet ook controle op worden uitgeoefend.

Ik denk dat de mensen die die bevoegdheid hebben tot wapens ook een grote verantwoordelijkheid moeten willen dragen vanwege het bezit van die wapens. Dat betekent dat ze aan een aantal strikte regels moeten voldoen of moeten opvolgen om dat wapen of die wapens te kunnen bezitten en te kunnen gebruiken ook.

Ik denk dat je zou moeten willen bereiken dat er awareness is. Dat als je wordt toegestaan om een wapen te bezitten, dat het een hele bijzondere uitzonderingspositie is. Dus de awareness dat het dus heel bijzonder is dat de overheid toestaat dat jij een vuurwapen hebt. Als je een verlof krijgt, dan krijg je van de overheid een stukje vertrouwen dat jij een wapen mag bezitten. En daar hoort bepaald gedrag bij en bepaald gedrag niet bij.

Op het moment dat jij verlofhouder bent, vind ik dat voor jou ook andere regels gelden. Op het moment dat jij dan dronken achter het stuur wordt aangetroffen, dan kun je zeggen, wat heeft dat met je wapenverlof te maken? Maar je laat gewoon zien dat je bepaalde verantwoordelijkheid in de samenleving niet aan kan. Dus ik zou al bij het minste of geringste zeggen, jammer dan voor je verlof, je bent hem kwijt. Want je hebt laten zien dat je verantwoordelijkheid niet aan kan. Als je dat dan niet kan met niet dronken achter het stuur stappen, dan willen we al helemaal niet dat jij een vuurwapen bezit.

Ik vind dat we schietsporters en jagers meer bewust moeten maken van dat verlof wat ze van de overheid krijgen om zo'n vuurwapen te mogen bezitten. Je mag die groep niet criminaliseren, want het zijn ook gewoon normale mensen. Alleen je mag wel een hele hoge verantwoordelijkheid neerleggen bij de schutters en jagers, en ook bij de clubs die daar omheen zitten.

Verantwoordelijkheid verenigingen

Wat in dat rapport ringen rond de roos natuurlijk ook tot uiting komt, is dat ze vinden dat zij als particuliere groepering aan de ene kant de hoge mate van verantwoordelijkheid kunnen dragen, maar ook zelfs daar wel een rol in willen spelen namens die overheid. Dat is een shifting die je niet zou willen hebben, denk ik.

Het recht op vereniging brengt aan die ene kant een soort van uitzondering mee, maar het brengt ook deels een verplichting voor die vereniging zelf op om de gevaarzetting zo klein mogelijk te maken. En daar kan je bijvoorbeeld ook denken aan het hebben van een goed werkend tuchtsysteem.

En ik denk dat het juist heel gevaarlijk is dat je gewoon particulieren hebt die denken, ze noemen dat dan law and order, van wij weten wel wat goed is en wij gaan dat handhaven. En met een wapen, dat is juist wat je helemaal niet wilt.

Vergunningverlening is natuurlijk ook zo'n onderwerp wat eigenlijk al jaren speelt: bij wie moet dat liggen, hetzelfde geldt voor ontheffingen en de toetsingen in dat verband.

Er zijn bepaalde private partijen aangewezen, die daarmee een soort van monopolistische positie hebben verworven, wat in het licht van huidige wet- en regelgeving en Europese recht niet meer mag. Er moet duidelijker op papier komen: waar dient de vereniging aan te voldoen om voor erkenning in aanmerking te komen en hoe gaan we dit alles borgen.

Er zitten signaalfuncties bij besturen van schietverenigingen. Maar ook bij WBE's, dus de wildbeheer eenheden.

Het bestuur heeft de verantwoordelijkheid om te kijken of iemand wel verantwoordelijk met een wapen kan omgaan binnen de vereniging, als zowel buiten de vereniging en of hij in aanmerking komt voor een verlof.

Als je lid bent van een vereniging, dan mag na een paar jaar een klein patroontje (1,22) wat best heel gevaarlijk is. Daarna mag je doorgroeien naar die grotere kalibers. Maar degene die dat bepaalt, dat is de vereniging zelf. Dus, als je lekker bier drinkt met de bestuursleden, dan ligt deze goedkeuring dichterbij. In bijvoorbeeld België is dit een externe organisatie. Dus ik pleit eigenlijk voor meer onafhankelijkheid in het oordeel.

Wat ik merk is dat er wat competitie is in de zin dat de schietsportcultuur zegt 'Laat ons maar met rust, we zijn zelf verantwoordelijk genoeg voor de wapens die bij onze leden circuleren en maak je niet druk'. Daar zit ik iets scherper in. Ik denk dat het eigenlijk andersom zou moeten zijn. En ik vind dat daar heel nadrukkelijk vanuit overheidswegen op moet worden getoetst en dat heel nadrukkelijk toezicht op moet worden gehouden.

Op het moment dat een schietvereniging twijfels heeft aan iemand of zij wel of niet een verlof moet hebben of als ze denken dat er iets mis is. Dan is in ieder geval ieder verenigingsbestuur verplicht om dat gesprek aan te gaan, daar hebben ze ook commissies voor.

Op de schietvereniging waar ik zelf bij zit hebben we in de periode van vijf jaar, dat ik daar voorzitter was, nooit een melding hoeven doen. Terwijl wij heel nauw contact hebben, ondanks dat we 750 leden hebben, want dat zijn er gewoon heel veel.

De schietsportverenigingen zelf moet verantwoordelijk zijn om al het mogelijke te doen om ervoor te zorgen dat het ook een normale vereniging blijft. En dat is natuurlijk wel lastig, want er zitten wel ook Hells Angels en OMG's. Dat soort dingen zitten er wel door verweven.

Colors, dat zijn hesjes en allerlei andere uitingen van criminele organisaties, zijn niet toestaan in stadions en op de openbare weg. Dan vind ik dat je als schietsportvereniging ook geen colors toe moet staan op je schietbaan. Het is heel moeilijk om dat ook bij een bestuur van de vereniging neer te leggen. Maar als de vereniging gewoon toestaat dat mensen in colors staan te schieten, dan vind ik dat wel het begin van het einde.

Verenigingen hebben zelf kluisjes, en die kunnen zelf wapens en munitie opbergen. Ik denk gemiddeld gezien dat de verenigingen daar wel hun best doen om dat echt heel goed te doen. Maar je hebt - net zoals overal denk ik - een paar verenigingen erbij waarbij je denkt dat moeten we toch anders aanpakken of strikter zijn.

Wij monitoren als vereniging onze leden. We hebben een minimale opkomstplicht en opleiding. We monitoren of iemand komt opdagen en hoe iemand zich gedraagt.

Er is een zware ballotage periode voordat iemand lid kan worden. De persoon moet een VOG hebben en we kijken naar hoe iemand zich gedraagt en of de persoon geen rare uitlatingen heeft gedaan op sommige media kanalen.

We hebben verzamelaar die wat ouder worden en die willen stoppen of niet meer zo bekwaam zijn. Dan gaan we in overleg met KCT hoe we dat netjes kunnen oplossen en zorgen we dat de verzameling wordt afgebouwd binnen een jaar. Als iemand echt ontspoort, dan maken we daar een zorgmelding van.

Wij zien de mensen vaker dan de wetgever. Als iemand in een echtscheiding ligt of in een moeilijke periode, dan weten we dat gauw genoeg. Eigenlijk monitoren wij beter als wie dan ook, ondanks dat dat psychisch altijd moeilijk is.

De schietvereniging moet een signalerende functie hebben. Dit is de enige plek waar mensen buitenhuis regelmatig met hun vuurwapen zijn.

Wij hebben interne veiligheidsregels die nauwlettend erop zien dat mensen daadwerkelijk getraind zijn in het goed hanteren van een vuurwapen.

De rol van sociale controle bij legaal wapenbezit

Binnen de jagers is een hele sterke sociale controle op hoe iemand met een wapen door het veld loopt. Die wordt onmiddellijk aangesproken op gevaarlijke situaties. Dat is altijd zo. Het betekent niet dat het niet bestaan hè. Je ziet vaak dat de oudjes die op hun zeventigste door het veld lopen met een geweer wel eens wat steekjes laten vallen. Maar er is een sterke sociale controle binnen de jagers gemeenschap en die is voor zover ik dat kan beoordelen er ook bij de schietsportvereniging. Als je daar met mensen praat, dan merk je dat ze elkaar in de gaten houden. Ze verwachten van elkaar dat ze een bepaalde standaard qua veiligheid hanteren. Ik ben ervan overtuigd dat er binnen het bestuur aan de bel wordt getrokken, want die verantwoordelijkheid.

Op het moment dat er iemand lid wordt van een vereniging, dan wordt sowieso al gekeken hoe iemand zich gedraagt binnen een vereniging.

Een schietvereniging, met medeleden, die houden elkaar ook in de gaten als ze afwijkend gedrag en dat soort dingen zien.

Een verzamelaar doet dat zelfstandig op zijn kamertje. Hij zit met zijn pistool en geweren om zich heen. Hier heeft de vereniging geen sociale controle op hem.

Er is ook een zelfreinigend vermogen binnen de besturen. Ik zeg niet dat het 100% werkt, want er kunnen nog steeds ellendige dingen gebeuren.

Ik denk dat één van de gemene delers tussen mensen die een legaal vuurwapen bezitten de veiligheidscultuur is.

Als je bijvoorbeeld een bepaalde periode je vuurwapen niet gebruikt, Waarom zou je hem dan nog in huis hebben? Wordt daar op getoetst? En ik mis een beetje de sociale controle van een schietvereniging. Dan heb je wel derden die jou In de gaten houden. Ik denk dat dat ook wel mee mag wegen.

Wij bespreken veiligheidsincidenten op onze ALV in alle openheid en eerlijkheid zodat we er met elkaar van kunnen leren.

N. Het ontbreken van een proefbank

Een proefbank moet belegd worden bij iets van de overheid, en het moet niet privaat belegd worden. Ik weet dat er ook wel een aantal wapenhandelaren zijn die er oren naar hebben. Het is voor hen gewoon een mooi verdienmodel. Op het moment dat het een verdienmodel is, dan word ik er ook weer nerveus van. Dus dat moet wel echt bij de overheid liggen.

België heeft een vuurproefbank omdat zij een vuurwapen-industrie hebben. Daar komt het eigenlijk vandaan. Dus die is opgericht in de 19e eeuw, toen ook de vuurwapenfabriek in FN Herstal is opgericht.

Het proeven van vuurwapens is oorspronkelijk bedoeld vooral voor een soort van kwaliteitsgarantie. Elk wapen dat in België geproduceerd werd, moest geproefd worden.

De proefbank moest ervoor zorgen dat die wapens niet gingen ontploffen in je hand. Dus daar werd er met veel zwaardere kalibers geschoten. Dus dat ging echt over kwaliteitsgarantie. Nu, over de jaren heen is die invulling van die opdracht veranderd en zij spelen nu een belangrijke rol in de veiligheidsketen. In de zin van dat, nog altijd moet elk vuurwapen dat geproduceerd wordt, daar geproefd worden.

Elk wapen dat ingevoerd wordt in België, moet in principe langs de vuurproefbank passeren en moet daar nagekeken worden. Er wordt gekeken of dat wapen al geproefd is geweest door een andere erkende proefbank met de nodige markeringen. Is dat niet zo, dan gaan ze die wapens ook proeven. De tweede stap is dat het serienummer goed nagekeken wordt en ook geregistreerd wordt in het Centraal Wapenregister zodat de traceerbaarheid van die wapens volledig meegenomen wordt. Ik vind dat op zich een hele goede zet dat men dat heeft, omdat dat als het ware een stuk van de registratie van legale wapens die het land binnenkomen centraliseert.

Ook kan de proefbank testen of het wapen volgens de juiste procedure omgebouwd werd.

Ik denk dat een proefbank een heel belangrijke rol heeft omdat daar expertise zit en die ook onafhankelijk is. Ik zou dat liever niet bij de wapenhandelaars zetten bijvoorbeeld, dat soort zaken, omdat je natuurlijk daar met meer belangen zit.

Je moet wel ergens een instantie hebben, het liefst een overheidsinstantie, die effectief de registratie en al die zaken regelt. Of dat je dat dan echt een proefbank moet noemen, dat is natuurlijk iets anders.

In mijn ideale wereld is het eigenlijk heel simpel. Dan zet je gewoon een systeem op je identiteitskaart of je hebt een eigen digitale bankkaart en staan daar al jouw gegevens op van het wapen. Welke vergunningen die je hebt en welke die je niet hebt. Dat je gewoon naar een wapenzaak kan gaan en dat je jouw pasje kan laten scannen en dat er een groen of een rood lichtje komt. Dan is de wapenhandelaar niet betrokken in de zin van ik moet geen afweging gaan maken als iemand een rood lichtje krijgt, dan kan dat omwille van een futiliteit zijn of van een zeer ernstig feit, maar die wapenhandelaar hoeft dat niet te weten, dus privacy wijs is dat ook geen probleem. Ook heb je minder kans op vervalsingen en fraude als zo'n systeem werkt. Dan is het voor iedereen makkelijker en duidelijker en heeft iedereen zijn eigen systeem. Dat gaat ook een administratieve vereenvoudiging zijn. Dat gaat veel minder lastig zijn, waardoor de diensten die het legale wapenbezit moeten opvolgen, zich meer kunnen gaan focussen op de risico's. Litouwen heeft het, die heeft een heel goed register waar heel veel digitaal wordt geregeld en waar bijvoorbeeld wapenhandelaars ook op het digitale systeem kunnen.

Laat alle vuurwapens die in Nederland binnenkomen via een erkende wapenhandelaar binnen komen. Laat ze al het papierwerk doen. Als particulieren wapens willen aanschaffen, of ze dat nou hier zelf bij jou halen of ze dat uit het buitenland halen, het tussenstation zou eigenlijk altijd een wapenhandelaar moeten zijn. Voornamelijk voor het consent te regelen.

In Nederland zouden we geen proefbank zouden moeten hebben. Ik zou mijn schutterij buksen zelf mogen beproeven met een overdruk en een stempeltje.

O. Eisen aan wapenbezitters

Algemeen

Voor een vergunning moet er een soort van antecedent-onderzoek worden gedaan, een strenge VOG en ook psychologisch getoetst worden of de persoon stabiel genoeg is om verantwoord met dat wapen om te gaan vind ik.

Tegenwoordig heb ik het idee dat bijna iedereen een wapen heeft. Je hoort op het nieuws, die heeft een wapen, die heeft die neergeschoten. Ja, ik vind dat daar gewoon veel strengere criteria 's in moeten komen.

Ik vind, zoals dat nu is geregeld, gewoon een kluis voor je wapen en een kluis voor je munitie. Ik vind dat eigenlijk best een prima oplossing. Ik denk ook dat dat dus ook niet zomaar te pakken is op dat moment als je het gaat vervoeren naar je sportvereniging. Het zijn allemaal hele duidelijke regels en dat werkt volgens mij prima.

Ik vind het wel goed dat burgers wapens kunnen hebben, maar er moet aan strenge voorwaarde of strenge eisen voldaan worden.

Ik vind niet dat iedere burger vuurwapens mag hebben. Er moet echt een hele strenge procedure, een selectieprocedure vooraf gaan.

Psychologische testen, antecedenten onderzoek en strenge VOG; dus de hele screening.

Er moeten goede eisen en een goed onderzoek gedaan worden voor het verlenen van een vergunning. Je kunt niet alles boven water toveren. Dat is een beetje lastig, denk ik.

In Europa zouden alle vuurwapens en gas,-of alarmpistolen alleen op een vooraf verleend wapenverlof aangeschaft moeten kunnen worden, gevolgd door een strenge controle gedurende het verlof en noodzakelijke registratie. Dit geldt ook voor munitie.

Het borgen van de veiligheid rondom wapenbezit gaat niet alleen om opslag, maar ook om het monitoren van individuen. Hoe voorkom je dat mensen wapens gebruiken voor criminele activiteiten, psychische problemen ontwikkelen of aanslagen plegen?

Je moet ook iets doen voor de oudere leeftijdscategorieën om te checken of ze nog geschikt zijn om een wapen te bezitten. Bijvoorbeeld elke vijf jaar een test, waarbij ze op de schietbaan schieten en door een onafhankelijk iemand beoordeeld worden of ze nog geschikt zijn. Zo kan aangegeven worden of iemand geschikt of ongeschikt is om een wapen vast te houden.

Het belang van een lidmaatschap bij een schietsportvereniging is de afgelopen jaren regelmatig bij de rechter aan de orde gesteld en heeft geen stand gehouden. Na het vreselijke drama in Alphen aan den Rijn zijn er vrij forse wijziging in wetgeving aangebracht. Ook op advies van de Onderzoeksraad zei men dat schietsportvereniging in Nederland gecertificeerd moesten worden. Dat als ze zwaardere vuurwapens wilden gebruiken ook erkend moesten worden door de minister en daarnaast dat als je een vuurwapen wil gaan gebruiken voor de sport, dat dat ook moet passen binnen één van onze sportdisciplines. Nou, die elementen die brokkelen steeds verder af en dat vind ik jammer. Dat gaat een keertje verkeerd.

Ik vind het nog steeds verbazingwekkend dat als je bijvoorbeeld een vee arts bent dat je continu onder controle staat van de NVWA en de een na de andere bijscholing, nascholing noem maar op moet volgen en daar gigantische strikte voorwaarden en controle en toezicht op wordt gehouden. Terwijl als je een jachtakte en dus een wapenvergunning hebt, dat die daar eigenlijk niet of nauwelijks is. Dan maak ik me ook zorgen over openbare orde en veiligheid.

Geldigheidsduur

Ik vind het belangrijk dat er een bepaalde tijd aan een vergunning gebonden zit. Niet zo van, oké, ik heb een wapenvergunning en ik heb een onbeperkte wapenvergunning.

Strafblad

Je moet geen strafblad hebben of criminele activiteiten in de voorgeschiedenis hebben.

Je moet gewoon gescreend worden, want je krijgt niet zomaar een vergunning. En ook om bij de schietvereniging te komen, moet je al bepaalde dingen doorlopen.

Het is sowieso normaal om geen strafblad te hebben als je zo'n vergunning krijgt.

Als iemand veroordeeld wordt voor bepaalde criminele feiten en die heeft een legaal wapen voor handen, dan moet in principe die wapenvergunning of dat wapenverlof worden ingetrokken. Dat is duidelijk.

Stel je wordt opgepakt voor een geweldsincident en je bent lid van een schietvereniging, dan moet je vergunning gelijk worden ingetrokken.

Ik vind dat iemand van onbesproken gedrag moet zijn wil hij/zij een vergunning krijgen.

Schietbeurten

De politieman is beter in het snel trekken, snel overschakelen naar pepperspray, dat soort dingen. Als een gemiddelde politieman eenmaal met wapens in zijn handen staat, dan schieten ze af en toe met een misser erbij. De sportschutters moeten minimaal 18 keer per jaar geschoten hebben. Dat is ook eigenlijk wel een hele gekke discrepantie. Waarom eis je van de burger dat hij 18 keer schiet. En dat is echt best wel veel. Dat is misschien ook wel om te voorkomen dat je juist allerlei mensen hebt die zoiets hebben van nou handig om te hebben zo'n wapen. Als ik met twee keer schieten per jaar mag houden, dan vind ik het wel mooi. Maar als ik er 18 keer voor naar een schietbaan moet, dan doe ik het toch maar niet. Het moet dus echt je hobby moeten zijn.

Vroeger was er een mooi systeem van 12 schietbeurten voor 1 wapen, oplopend tot 35 voor 5 wapens. Dit had een remmende werking voor het aanschaffen van nog een wapen, omdat je per dag maar één schietbeurt kon aftekenen en dat zou betekenen dat je vaker naar de schietvereniging zou moeten.

Het zou niet verkeerd dat jagers bijvoorbeeld met een hagelgeweer 5 tot 10 maal per jaar naar de schietbaan gaat, want er zijn mensen die een keer per jaar een jachtgeweer uit de kluis halen. Ons lijkt wel gewoon verstandig dat er schietbeurten komen voor deze mensen.

Opleiding/ vaardigheden

Er moet ook blijken dat iemand bekwaam is en veilig met het wapen kan omgaan.

Op het moment dat je eenmaal je diploma hebt gehaald en je jachtakte in bezit hebt, lijkt het me verstandig dat je tussentijds ook nog op je vaardigheden wordt getoetst.

Ik snap dat schietsport een hobby is, maar bij heel veel andere sporten moet je ook een van soort van theorielessen volgen. Misschien kan dat een onderdeel uitmaken. Bij paardrijden, krijg je ook een onderdeel theorie om je ruiterbewijs te kunnen halen. Misschien dat je ook zoiets kan halen om überhaupt een wapenbezit bewijs te krijgen. Dat je eerst een soort schietdiploma hebt en dat je leert hoe berg ik op mijn wapen op en hoe ga ik daarmee om. Het lijkt me eigenlijk wel rand voorwaarden.

Die opleiding vind ik niet genoeg. Eigenlijk vind ik het best wel makkelijk dat iemand gewoon een vergunning kan krijgen. Dus dat maakt me wel een beetje boos om.

Een wapenhouder moet getraind zijn, zodat hij er geen narigheid mee uithaalt.

Iemand moet een bepaalde vergunning hebben en daarvoor een proces doorlopen voordat hij mag jagen. Dat zorgt er in ieder geval ervoor dat niet zomaar iedereen kan gaan jagen. Ik denk sowieso ook aan een opleiding of een training voor veilig omgaan met het vuurwapens.

Wapens mogen onder strikte voorwaarden, dus dat er in ieder geval duidelijke regels zijn en dat er een stukje veiligheid geborgd is doordat men weet hoe je ermee om moet gaan. Dat je hem verpakt moet meenemen en dat wapen en munitie gescheiden moeten zijn.

Als wapens worden toegestaan aan burgers dan moeten ze een opleiding volgen waarmee ze technisch gezien leren om te gaan met wapens en leren om bewust te zijn van de risico's. De opleiding heeft dan tot doel om de risico's zo klein mogelijk te houden.

Psychische gesteldheid

Ik denk dat in Europa de perceptie bestaat dat er veiligheids-risico's aan vuurwapens verbonden zijn en dat je daarom de toegang moet beperken tot mensen wiens risicoprofielen zo klein mogelijk zijn.

Je moet ook kijken naar iemands gedrag, dus observeren of iemand agressief gedrag toont.

Het minimale vereiste voor het mogen hebben van een wapen is dat je van onbesproken gedrag bent en men een verklaring hier over heeft. Ook moet daar controle op zijn. Ik moet zeggen dat ik de frequentie waarin dat in Nederland gebeurt niet heel nuttig en praktisch vind eigenlijk. Ik bedoel, waarom zou je elk jaar weer een nieuwe jachtakte moeten krijgen? Aan de andere kant moet het systeem natuurlijk wel goed werken dat als er bijzonderheden te melden zijn, zoals wanneer ik psychische problemen krijg of als er een ongeluk gebeurt of ik pleeg een misdrijf ofzo, dan zou er direct actie ondernomen moeten worden en het verlof ingetrokken moeten worden. Ja, en dat is dus een systeem wat waterdicht zou moeten zijn.

Ik kan me voorstellen dat je een aantal referenten vraagt of de persoon geschikt is om met het wapen om te gaan.

Je kan natuurlijk gewoon een psycholoog vragen om de psychische gesteldheid te testen van verlofhouders.

Iemand die kan nu gewoon psychisch oké zijn. Maar ik denk dat je ook gewoon moet handhaven door om het jaar weer een test te doen.

Iemand zou zich elke jaar of elke twee jaar moeten laat testen op zijn psyché. Dat hij bij de dokter op bezoek gaat, dat daar een soort van evaluatie is. Dat is zeer moeilijk, maar het is wel een stapje in een breder verhaal.

Ik maak me zorgen om de mentale fitheid van mensen, omdat deze nu nooit tussentijds wordt getoetst. Dit kan je bijvoorbeeld doen door een mental check-up.

Ik denk dat het beter is als wapenverlofhouders elke twee jaar een mentale check-up doen. Dat zegt veel meer dan alleen de controle of de wapens braaf in de kluis zitten. Die mentale check-up moet niet door de politie, maar door een expert gedaan worden.

Dat 360 graden, vragen aan de mensen om je heen, uitvragen van de psychische gesteldheid is top. Daarmee geeft niet alleen de aanvrager zelf aan dat hij in goede psychische conditie is, maar daarmee moet ook bijvoorbeeld z'n werkgever, of z'n echtgenote, of z'n vader, moet het ook aangeven. Daar vang je best wel wat mensen mee weg.

Het is belangrijk dat die psychische check niet alleen bestaat uit een controle van familie, maar dat er ook een psycholoog aan te pas komt.

Ik weet niet of dat mag vanwege de wet van de privacy, maar het lijkt mij belangrijk dat voor de vergunningverlening het medische dossier van iemand wordt gecheckt of hij/zij ooit psychische problemen heeft gehad. Bij een strafblad krijgt men die informatie wel, dus waarom niet voor het medisch dossier?

Ik vind het belangrijk dat mensen elk jaar op hun psychische gesteldheid gekeurd worden.

In de praktijk krijg je met een psychische check door een psycholoog een grotere belasting op de psychische gezondheidszorg. De mensen die dan zo nodig met een wapen willen schieten en dat wapen in huis willen hebben, die vormen dan ook een belasting op de mensen die echt psychische hulp nodig hebben. Dus dan wordt hobby eigenlijk gelijkgesteld aan mensen die het echt nodig hebben. En dan denk ik: laat die wapens lekker in de schietvereniging.

Ik vind het een illusie om te denken dat je met wat voor test dan ook alles maar kan voorkomen. Je moet het zo goed mogelijk inregelen.

Ik vind het ergens beangstigend. Ik snap dat er gescreend wordt, maar als nog gaat het natuurlijk af en toe mis.

Misschien is er ook wel een APK-keuring voor wapenbezit nodig.

Ik denk dat het uit psychologische testen moet blijken, hoe iemand reageert op bepaalde situaties, om zo een beetje een beeld te krijgen of iemand agressief gedrag kan vertonen.

Dat iemand naar een schietclub kan gaan en met het idee dat hij psychisch niet in orde is, en delicten kan plegen. Dat dat in Nederland kan, vind ik gewoon niet kunnen.

Ik zou het heel gek vinden als iemand die psychisch niet in orde is, een wapenvergunning zou kunnen hebben. Als iemand een diagnose heeft voor een psychische aandoening dan is het voor mij evident dat die persoon geen wapen mag hebben. Maar er zijn ook mensen die psychisch niet in orde zijn maar waarbij er geen officiële diagnose is. Bij die mensen weet je het dus niet. Ik weet niet hoe je daar achter zou moeten komen. Daar zouden experts naar moeten kijken.

Ook zou je de huisarts moeten informeren dat een patiënt verlofhouder is.

Huisartsen zijn terughoudend met het delen van informatie. Daarom moet het doormelden naar andere instanties geregeld worden. Er moet een wederzijdse verstrekking komen tussen politie en artsen.

Leeftijdsgrens

Op 18 jarige leeftijd dan wil je ook nog een beetje stoer zijn en dan denk je misschien over sommige dingen niet echt verder na. Dus misschien moet een minimumleeftijd omhoog.

Misschien moet de leeftijdsgrens twee, drie jaar, omhoog. Vaak zijn ze dan van school af en gaan ze misschien werken. Dan kom je toch al in een heel andere flow terecht dan als je nog 18 bent en je op school zit.

Een verantwoorde leeftijd is 30, 35 plus of zoiets. Dan heb je een beetje meer gezond verstand hopelijk. En ja, iemand van 18 jaar, die gaat rare dingen ermee doen, denk ik.

Als je nagaat dat een Badr Hari nog steeds niks heeft bijgeleerd en nog steeds mensen in elkaar timmert op het moment dat er iets niet zint.

Je zult wel een enige mate van volwassenheid moeten hebben. Dus ja, dan zeg je 18, 21, 25 jaar.

Ik vraag me af hoe de leeftijdsgrens van wapens nu is. Want ik kan me herinneren dat mijn nichtje, dat is een jaar terug, ze was toen 9 jaar. En zij had een vriendinnetje, die was ook 9 jaar. En die beweerde dat ze met haar vader naar de schietclub ging. Ik weet er verder niet veel van. Maar zij beweerde dat ze ook schietles had. Ik vind dat een kwalijke zaak, moet ik heel eerlijk zeggen. Ook omdat het kind in ontwikkeling is en nog ervaringen in de wereld op allerlei gebieden opdoet. En wie weet hoe ze hierdoor over vuurwapens denken.

De leeftijdsgrens moet misschien nog iets omhoog, bijvoorbeeld naar 21 ofzo. Dat is ook weer per persoon verschillend natuurlijk. De ene persoon van 18 kan wel volwassener zijn dan de andere van 23 jaar. Het is ook maar een leeftijd.

Ik vind 21 wel een betere leeftijd dan 18.

Als je met zo'n ding omgaat, moet je je gewoon te alle tijden ervan bewust zijn wat je in je handen hebt. Het is pas veilig als 'ie leeg is. Dus ja, het is vooral bewustwording van mensen die de ruimte krijgen of in ieder geval de gelegenheid hebben gekregen om met dat soort spullen om te gaan. Ja, die moet je ook wel die verantwoordelijkheid kunnen dragen en weten wat ze doen. En dat is natuurlijk een lastig iets, want sommige mensen hebben natuurlijk al heel lang geleden zo'n jachtakte gehaald en worden ook langzaam wat ouder. En als je ouder wordt, ben je ook wat minder vlot en snel. Maar ja, dan zou je daar misschien ook iets naar moeten kijken: tot welke leeftijd wil je dat mensen rondlopen met zo'n wapen.

Het is natuurlijk best een lastige discussie - mensen van 75 kunnen hartstikke fit zijn, en mensen van 65 kunnen, dat je denkt van, nou...

Lid bij vereniging

Ik vind dat je wapens mag hebben, mits je aangesloten bent bij een vereniging of in ieder geval een club, en dat het in een kluis moet.

Als iedereen maar klakkeloos kan verzamelen zonder dat je ergens lid van bent, dan vind ik het zorgelijker. Ik vind dat verzamelaars lid moeten zijn van een vereniging.

P. Opleiding (en kennis over wapens)

Wapenbezitter

Op het vlak van kennis en kunde voor herladen hebben we op dit moment niks geregeld in Nederland. Het zou goed zijn als ze een kleine cursus zouden moeten volgen om vakbekwaam te zijn om te herladen. Er zijn natuurlijk zoveel kruidsoorten in omloop in de handel. Als je een verkeerd kruidsoort bij een verkeerd kaliber stopt, dan zou het hele wapen kunnen exploderen of imploderen.

Cursussen op het gebied van jacht en veiligheid zijn in NL van hoog niveau.

Ik heb vragen over hoe wordt gecontroleerd of iemand de vaardigheden heeft en hoe dit wordt getoetst. Hierin is het jacht diploma te summier.

Wapenhandel

Het vakbekwaamheidsvraagstuk in de wapenwetgeving is een ding. Praktijkervaring, en niet alleen theorie, is een belangrijke vereiste voor de veiligheid voordat er aan wapens gesleuteld mag worden.

Op het vlak van vakbekwaamheid zou iets van een repetitie moeten komen. Om de zoveel jaar of een opfriscursus of herhalingscursus, want nu is het alleen maar opleiden tot dat niveau en daarna valt het stil. Dan is het heel erg afhankelijk van ben je actief of niet actief.

Rijksoverheid

Ik zie met name een gebrek aan expertise bij verschillende overheden op zowel conceptueel als praktische uitvoeringsvlak. Een gebrek aan technische kennis leidt tot wetgeving die voor de burger helemaal niet duidelijk is.

Zowel bij de politie als bij het ministerie is er te weinig kennis van wapens, over welke sport je beoefent, over hoe de regels überhaupt in elkaar zitten.

Een zorgwekkende ontwikkeling is wel de kwaliteit en kennis binnen de overheid op dit moment over vuurwapens. Die rent keihard achteruit en ze proberen dat aan alle kanten tegen te houden.

Bij de politie en bij het ministerie heeft men soms niet altijd in de gaten wat nou het handhaven of het bestuursrecht is. Dus wat je nu ziet, is een vermenging en dat is met name in de eerste toezichtlijn.

Waar het gaat over strafrecht en bestuursrecht wat niet gevat wordt. Dat snapt men niet en daar is onvoldoende onderwijs over.

De juristen die daar zitten weten gewoon niet wat een bestuursrechtelijke waarschuwing is. Of hoe je de handhavingsmiddelen in kunt zetten die de wet en de circulaire aangeeft hoe om te gaan met verlofhouders. Dat is echt wel gewoon een ding en dat is een trend die niet goed is.

Ik zie op Europees niveau, op nationaal niveau en op uitgevoerd niveau, dat de overheid die beleid bepaalt op vuurwapens, en de controle erop moet uitvoeren, onvoldoende mensen in huis heeft die echt de goede kennis van wapens hebben.

Q. Strafmaat

Strafmaat tussen bezitters en wapen ombouwers

Ik had laatst iemand van de Floberlijn op de zitting. Dat zijn Flaubert wapens die van Slowakije naar Nederland werden brachten. Dat was 2-3 jaar geleden, waarbij 60% van de misdrijven (intimidatie tot moord) die plaatsvonden met de omgebouwde Flaubert wapens plaatvond. Een van de verdachten was iemand die die wapens ombouwde. Die ombouwers worden gelijkgesteld met de bezitters van die wapens. Zonder de ombouwwerkzaamheden heb je geen semi-automatisch wapen. En dan zie je dat in de strafmaat voor iemand die gewoon één wapen bezit een hogere straf krijgt dan iemand die dat omgebouwd heeft.

R. Regelreflex van toepassing bij incidenten met legale wapens

We hebben natuurlijk gezien op basis van Parijs en Brussel dat Europa maatvoeringen is gaan doorvoeren ten aanzien van magazijncapaciteit en stormaanvalsgeweren. Dat zijn allemaal beleidsreflexen op misbruik van wapens. We zijn altijd heel reactief geweest op dit dossier, vooral naar aanleiding van wat er uit Brussel vanuit de EU komt. Het hele beleid heeft niet meer een bepaalde gedachte of visie.

Als er een keer iets gebeurt met een legale wapenbezitters, dan wordt dat ruim uitgemeten in de media. Daar kan je niet zoveel aan doen, want we hebben de media niet in de hand, maar dan heeft toch de overheid en de politiek de neiging om naar strengere regelgeving te gaan. Dat doen we natuurlijk met alles. Of dat nou is met jongeren die onder de 18 geen biertje meer mogen kopen of het afsteken van vuurwerk. Je kunt heel veel dingen opnoemen tegenwoordig, die toen ik nog jong was gewoon mochten en dat wordt allemaal verboden. Dat noem ik betutteling en ik vind dat we daar wel voorzichtig mee moeten zijn.

Je bent heel erg kwetsbaar als wapenbezitter. Iemand doet een melding over je en de politie komt jouw wapens ophalen, zonder dat men heeft onderzocht of die melding correct is.

S. Thuisbezit van wapens

Een belangrijk element voor de afweging van wat je oké vindt is het thuisbezit van wapens.

Wij zien geen zaken waar een politieagent oneigenlijk gebruik heeft gemaakt van zijn wapen. Mijn beeld van de politieorganisatie is dat iedereen gewoon netjes is, waarbij wapens niet naar huis meegenomen worden, maar gewoon op het werk in de kluis gezet worden. Dit geldt ook bij een actiedag. En dat is best zwaar, want de hele dag was je op pad en dan moet je toch terug naar het bureau, maar dat werkt wel.

Stel voor als je een vereniging 200 leden heeft. En elk lid heeft dan twee wapens. Als wapens op de verenigingen liggen, dan liggen er honderden wapens op één locatie. En tegenwoordig kunnen ze banken kraken, ze komen overal binnen. Dat is natuurlijk appeltje, eitje om daar elke keer in de nacht die kluis open te breken en 400 wapens mee te nemen.

Het feit of iemand er verantwoord mee omgaat thuis. Dat is grijs gebied.

Vuurwapen blijven een vuurwapen. Het kan elk moment misgaan, dus ik denk dat je het wapen dan echt op de schietverenigingen moet houden.

Sportschutters mogen misschien een wapen hebben, maar dan zou je de wapens centraal op moeten slaan bij de sportclub.

Veiligheid voorop en geen wapens thuis.

Een lid van een schietvereniging die dus ook nog heel goed kan scherp schieten. Het feit dat die persoon dat wapen gewoon weer naar huis kan meenemen vind ik gevaarlijk.

Ik zou eigenlijk liever zien dat zo'n wapen lekker op een schietclub blijft. Daar in de kluis! Fijn idee en ik heb een veel veiliger gevoel.

Wat mij betreft mag het wapen op de vereniging en hoeft een wapen niet thuis bewaard te worden.

Als je alle wapens op de schietvereniging houdt, een inbraak is zo gedaan. En voor hetzelfde geldt liggen daar een stuk of 25 wapens, die je zo in één keer mee kan nemen. Ik bedoel, niks is helemaal 100% veilig.

Dan zeg ik blijf alleen met verenigingswapens schieten.

Het liefst zou ik eigenlijk geen wapens thuis bewaren in een kluis. Dat kan allemaal nare gevolgen hebben. Dus geen wapens thuis. Op een schietvereniging, dat is weer een ander iets. Maar niet thuis, vooral zeker niet thuis.

Ik zou het fijn vinden om het wapen op die schietvereniging te laten en niet zelf thuis in een kluis te doen.

Als jij op een schietbaan gaat schieten, waarom moet je dan thuis een wapen hebben? Dat kan lekker op die schietbaan blijven in een kluis.

Ik heb geen probleem er mee dat burgers vuurwapens kunnen gebruiken. Maar dat ze mogen beschikken en dus thuis voorzien zijn van een wapen dat vind ik wat kwalijker.

Ik denk dat je het veiliger thuis kunt hebben, bij wijze van spreken, dan ergens in een gebouw met zoveel stuks en munitie en weet ik veel.

Mijn verwachting is dat wapens op een schietvereniging dusdanig goed opgeborgen liggen, dat je daar niet zomaar een inbraak kan doen en 30 van die dingen kan ophalen, maar misschien ben ik naïef.

Ik ken uit mijn professie te veel zaken waar mensen lid zijn van een schietsportvereniging en dus een wapen mogen hebben. Er gebeuren dan toch dingen met dat wapen dat andere burgers treft of de schutter zelf. Als je wapens wil verbieden en een uitzondering wil maken voor mensen die de sport beoefenen, dan zou ik ervoor zorgen dat die wapens de schietvereniging niet mogen verlaten.

Wapens moeten binnen de sportclub blijven en mogen niet van het terrein af, zo voorkom je incidenten.

Dan vind ik wel dat het op die club moet blijven. Absoluut.

Dus verbod voor een wapenbezit, hobbymatig, maar wel dat je het op die club kan doen. Je kunt wel je hobby uitoefenen, maar gewoon geen hobbywapens thuis.

Geen wapens thuis. Alleen de verzamelaars met onklare wapens, maar alle anderen eigenlijk niet.

Waar we nu vaak tegen aanlopen is de student die van huis uit de jacht heeft meegekregen, hier in Delft bijvoorbeeld in een studentenwoning gaat wonen, en eigenlijk wel zijn wapens ergens gestald wil hebben. Wij kiezen vaak voor een constructie, want vaak is pa ook jager, om de wapens in medegebruik bij vader te geven, dat ze daar blijven in het ouderlijk huis. Maar daar zit best wat gedoe omheen, omdat er eigenlijk wordt gezegd, daar waar je woont, daar staan je wapens. Dat is ook voor de spontane controle. Anders kunnen we nooit in die kluis kijken.

De sportschutter moet laten zien dat hij bekwaam is om met vuurwapens om te gaan en dat hij in de club past. Anders wordt hij niet toegelaten. Misschien moeten wapens dan bij een vereniging beschikbaar zijn om ermee te schieten; maar niet dat mensen wapens thuis hebben.

Er zijn problemen met mensen met een tweede woning. Waar moet die kluis dan staan? Daar is best wat onduidelijkheid over. Juist omdat we die spontane controle willen kunnen doen. Dat vind ik best lastig. En daar lopen we regelmatig tegenaan.

Als we blijven meedoen aan olympische schietsporten, dan heb je daar geen wapen thuis voor nodig. Dan doe je het alleen in verenigingsverbanden. Binnen een vereniging zie je ook sneller, dat er iets mis is met iemand; dat je denkt wat ga je eigenlijk doen met dat wapen?

Wapenbezit thuis, dat is echt niet van deze tijd. Als je op paarrijden zit, neem je ook niet continu je paard mee in je achtertuin, dat wordt ook niet geaccepteerd. Dat past ook niet. Kun je nog een behoorlijke achtertuin hebben? Nou is een paard niet te vergelijken met een wapen, ik bedoel, maar iedereen mag zijn hobby hebben.

Waarom moeten die wapens per se mee naar huis? Laat ze bij een schietvereniging of pijl en boogvereniging in de kluis liggen. Daar zijn ze denk ik veiliger dan bij jou thuis.

Waarom moet je de wapens mee naar huis nemen als je je hobby ergens anders uitoefent?

Ik zou wapens echt niet in de buurt van mijn kinderen willen hebben. Of mijn kinderen in de buurt/huizen van mensen met een wapen thuis. Je weet nooit of iemand het wapen goed bewaart. Wie krijgt dat in zijn vingers? Dat zou ik niet prettig vinden.

Mijn vrouw is politieagent geweest. Zij heeft dus altijd een vuurwapen gehad. We hebben eigenlijk samen altijd afgesproken dat het vuurwapen niet mee naar huis komt. Voorkomen is beter dan genezen. We hebben op een gegeven moment kleine kinderen gehad. Ik weet hoe ik zelf was als klein kind. Je gaat toch op speurtocht door het hele huis. Je gaat toch kijken of je dingen kunt vinden. Voorkomen is beter dan genezen.

We moeten zorgen dat incidenten niet kunnen ontstaan. Daarom is het beter om het niet thuis te bewaren. Als het dan al thuis wordt bewaard, dan wel onder bepaalde voorwaarden zodat niet zomaar iemand erbij kan komen.

Als ze bij mij thuis een wapen willen halen, bij wijze van spreken, dan hebben ze er maar één. Bij de vereniging hebben ze gelijk een stuk of Joost mag weten hoeveel er liggen. Dat bij elkaar vind ik nou niet altijd ideaal.

Net zo goed als een politieagent zijn wapen niet mee naar huis mag nemen, zijn daar ook veel beelden dat het toch mee naar huis genomen wordt, en dat er toch iets in de huiselijke sfeer plaatsvindt wat niet had mogen gebeuren.

Een sportvereniging zou als voordeel kunnen hebben dat wapens daar opgeslagen blijven en niet mee naar huis worden genomen. Zo ligt de verantwoordelijkheid bij de vereniging en wordt de mogelijke maatschappelijke schade verkleind.

Wapens van defensie blijven ook op de militaire basis liggen en gaan niet mee naar huis. Ook voor de politie geldt de richtlijn dat je het wapen in een kluisje op het bureau bewaart. Zelfs bij een actiedag ergens in Flevoland, dan gaan ze gewoon terug naar het bureau en leveren het wapen daarin. Waarom zouden andere wapens dan wel mee naar huis mogen?

Als ik zou weten dat iemand in mijn straat vijf vuurwapens thuis zou hebben, dat zou mij verbazen. De disciplines zijn prima, maar of je dat allemaal thuis moet bewaren en bij elke discipline een ander wapen moet hebben, daar heb ik wat aarzelingen bij.

T. Risico’s met introducees

Ik denk dat we strenger moeten zijn bij introducées. Hoe het nu bijvoorbeeld toegestaan is dat je als gast mag komen schieten. En we kennen voorbeelden, die ook publiek aan de kaak zijn gesteld, waar iemand als introduce gewoon veel kon schieten en trainen.

Gedachten over verbeteringen

A. Onderzoek

Er moet onderzocht worden of de randvoorwaarden en toegangsvoorwaarden nog up-to-date zijn.

Het zou heel interessant zijn om te kijken hoeveel van die suïcidale vuurwapendoden door legaal wapenbezit komt en hoeveel door illegale wapenbezit.

B. Kennisdeling

We moeten een bepaald systeem hebben waarbij het signaal wordt afgegeven wanneer er dingen gebeuren in iemands leven waardoor iemand geen verlof meer mag hebben. Hetzelfde als wanneer je medicijnen voorgeschreven krijgt waarin staat dat je beter niet kan rijden.

Zodra er een verzoek tot echtscheiding binnenkomt bij de rechtbank dan zou er even getoetst moeten worden of er een wapenvergunning is.

Wat als blijkt dat iemand een aantal psychologische problemen heeft? Die informatie moet tijdig bij de juiste diensten komen, zodat die vergunningen worden geschorst of ingetrokken.

Er moet zoveel mogelijk informatie gecentraliseerd zijn bij bepaalde diensten en dat je niet werkt met te veel verschillende diensten.

Er moet ook iets oppoppen in de computer van de politie, net zoals van, na zoveel jaar even weer een psychologische test, maar dan ook van als er een strafblad is, dat dat ook gekoppeld is aan justitie.

Ik weet dat er gewoon heel veel AVG-wetgeving speelt, waardoor politie en justitie niet zoveel kunnen doen.

C. Herziening WWM

De Wet Wapens en Munitie moet beter formuleren wie in welke uitzonderlijke gevallen het bevel kan geven om aangereden lijdend wild af te schieten.

In een herziening van de wet moet er gekeken worden naar het vereenvoudigen van de categorisering van wapens. Maximaal drie à vier categorieën, waardoor het leesbaarder is en daarmee ook voor iedereen overzienbaar is. Je wil niet tig van classificering, maar het verschil tussen volautomatisch of niet-volautomatisch, met daarbij de betreffende strafmaximum.

Als je als overheid zou uitstralen dat wapens die kunnen leiden tot de dood verboden zijn, dan heb je met een heleboel dingen geen probleem meer. Ook objecten die eruitzien als wapens die kunnen doden moeten verboden worden.

De procedures moeten helderder.

De wetgeving moet minder complexe woorden gebruiken.

Ik zou bij de nieuwe wetgeving in Nederland willen zien dat er, als het gaat om illegale wapens of wapens in het algemeen, striktere eisen worden gesteld aan de ombouw ervan.

Ideaal zou voor mij toch wel zijn als de wetgeving helder uitlegbaar is aan alle lagen in de bevolking.

Adequate voorlichting m.b.t. de wet is belangrijk en het hoeft niet met foto's te zijn. Er zijn ongetwijfeld veel modernere manieren om mensen te bereiken, maar dat je dan de boodschap goed uitvaar.

Wetgeving is natuurlijk een lang traject. Je zal sowieso moeten blijven werken met een DWM, of een andere hoofdwet, met daarnaast een uitwerking die hopelijk makkelijker te herzien is.

Ik zou proberen een realistisch stelsel neer te zetten waarin duidelijk is waarop de politie toetst of het verantwoord is om iemand een vuurwapen te laten bezitten. De criteria moeten helder zijn, zodat de politie kan monitoren. Het moet stevig staan, zodat de politie daartoe in staat is.

D. De noodzaak van striktere administratie op munitie

Bij een sportschutter zou het heel gemakkelijk zijn als hij een schietregister bij moet houden met daarin hoeveel schietbeurten, wekelijks of dagelijks, en hoeveel schoten hij maakt. Zo kan hij ook aantonen waar hij de munitie heeft gekocht.

Ik denk dat uiteindelijk het munitie probleem opgelost kan worden door de vormen van toezicht. Als iemand met een verlof nog 10.000 munitie heeft, maar hij is al een jaar niet op de schietbaan geweest, dan wordt het tijd om die munitie in te leveren.

Je moet toewerken naar de herleidbaarheid van de munitie. Tegenwoordig kun je met allerlei technieken de munitie eenvoudig labelen. Het is geen duur productieproces, maar het zorgt ervoor dat munitie in ieder geval herleidbaar is in het illegale circuit.

Ik heb er moeite mee dat een verlofhouder heel veel munitie kan hebben en dat er niemand toezicht op houdt wat men met de munitie doet. Daar moet meer toezicht op komen.

Ook vind ik dat de strafmaat bij illegale munitie hoger moet zijn.

Munitie moet onder strenge controle geleverd worden en verschoten munitie moet worden geteld/ geregistreerd om weglekken vanuit het legale te voorkomen.

De eerste vraag die gesteld moet worden aan legale bezitters is of het nodig is dat ze zoveel patronen hebben.

Dit zou denk ik ook een maatregel kunnen zijn: de beschikbaarheid van munitie veranderen, dus dat je een minder grote hoeveelheid mag bezitten.

E. Handhaving en toezicht

Ik denk dat de handhaving niet bij de politie belegd moet zijn, maar juist bij een aparte autoriteit. Je hebt een autoriteit vechtsport, dus waarom geen autoriteit vuurwapens?

In het verenigingsleven moeten er denk ik wel eisen worden gesteld aan het tuchtrecht. Maar ik denk dat een stap zoals het nieuwe Sport Integriteitscentrum daar ook wel kans voor biedt om meer feedback te krijgen vanuit dat tuchtrecht en het verenigingsleven van hoe wordt omgegaan met bepaalde situaties. Ook als ik hoor dat er dan nul meldingen zijn gedaan bij sportverenigingen, dat je door middel van zo'n integriteitscentrum, wel beter zicht op meldingen kunt krijgen.

Er moet controle zijn op het bezit en de manier waarop wapenhouders wapens gebruiken: hoe ze deze gebruiken en waar ze deze gebruiken.

Vanuit de overheid moet er heel nadrukkelijk toezicht op legaal wapenbezit onder burgers zijn.

De vraag is of de handhaving van wapenbezit per se een politietaak zou moeten zijn, gelet op alles waar de politie mee te maken heeft in de samenleving. Wie het dan wel zou moeten doen weet ik ook niet meteen.

Het is niet de bedoeling dat de vereniging een toezicht-houdende taak krijgt van de politie. Daar is de politie echt voor. Die moet gewoon in de toezicht en handhaving goed contact houden met de burgers die een verlof hebben. Niet omdat ze gevaarlijk zijn, want dan gaat het helemaal niet om, maar wel omdat je daar een zorgtaak in hebt.

Het toezicht en inspectie op wapens moet bij een partij belegd worden, zoals de NVWA ook doet.

Er moet een instantie komen die alle inspecties en controles uitvoert, in plaats van dan je een onmogelijke taak neer legt bij de politie, waarbij iedere agent in het veld precies zou moeten weten waar hij over praat.

Er moet een betere opleiding, maar ook een beter begrip komen bij de politie en het KCT voor jacht en faunabeheer.

De kwaliteit bij KCT en de Politie moet omhoog.

Wapens moeten goed traceerbaar zijn; ook geografisch. Te denken valt aan een soort chip aan een wapen toe te voegen.

Dit is een uitgave van:
Ministerie van Justitie en Veiligheid

www.rijksoverheid.nl/ministeries/
ministerie-van-justitie-en-veiligheid

Turfmarkt 147
2511 DP Den Haag

Postbus 20301
2500 EH Den Haag

September 2025